Simone Elkeles

LEGILE ATRACŢIEI

CARLOS

Vreau să-mi trăiesc viaţa aşa cum ştiu eu. Dar sunt mexican, aşa că mi familia[1] e întotdeauna prezentă ca să mă îndrume în toate, fie că-mi place, fie că nu. Deşi să mă „îndrume” e prea puţin spus. Mai degrabă să-mi „dicteze”.

Mi amá[2] nu m-a întrebat dacă vreau să plec din Mexic şi să mă mut în Colorado, ca să stau cu fratele meu Alex în ultimul an de liceu. A luat decizia de a mă trimite înapoi în America „pentru binele meu” – părerea ei, nu a mea. Iar când restul familiei a susţinut-o, n-am mai avut ce face.

Chiar îşi închipuie că trimiţându-mă înapoi în SUA or să mă împiedice să sfârşesc la trei metri sub pământ sau în puşcărie? De când am fost concediat de la fabrica de zahăr, acum două luni, am dus la vida loca[3]. Ăsta-i adevărul, gol-goluţ, un adevăr care n-o să se schimbe în veci.

Mă uit pe hublou în timp ce avionul zboară peste Rocky Mountains, cu crestele lor înzăpezite. Nu mai sunt în Atencingo… dar nici în suburbiile oraşului Chicago, unde mi-am petrecut toată viaţa înainte ca mama să ne facă pachet şi să ne mutăm în Mexic, pe vremea când eram în anul doi de liceu.

Când aterizăm, îi urmăresc pe ceilalţi pasageri cum se înghesuie să iasă cât mai repede din avion. Nu mă grăbesc, rămân pe scaun şi mă gândesc la situaţia în care mă aflu. O să-mi văd fratele pentru întâia oară după aproape doi ani. La naiba, nici măcar nu sunt sigur că vreau să-l văd.

Avionul aproape că s-a golit, aşa că nu mai pot să trag de timp. Îmi iau rucsacul şi urmez indicatoarele care duc spre banda rulantă pentru bagaje. Ies din terminal şi îl văd pe fratele meu Alex aşteptându-mă dincolo de punctul de control. Pe drum, mă întrebasem dacă aveam să-l recunosc

---

[1] Familia mea (spaniolă)

[2] Mama (spaniolă)

[3] O viaţă nebună (spaniolă)

sau dacă nu cumva o să am senzaţia că suntem doi străini, nu rude. Dar nu, n-am cum să îl confund pe fratele meu mai mare… faţa lui îmi e la fel de familiară ca propriul chip. Simt o mică satisfacţie că l-am întrecut în înălţime şi că nu mai arăt ca un puşti sfrijit, aşa cum mă ştia el.

— Ya estás en[4] Colorado, zice trăgându-mă spre el şi îmbrăţişându-mă.

Când îmi dă drumul din strânsoare, observ nişte cicatrici estompate deasupra sprâncenelor şi în jurul urechilor, pe care nu le avea înainte. Arată mai în vârstă, dar nu mai are privirea aia mereu în gardă, ca un soi de scut. Cred că am moştenit şi eu chestia asta cu scutul.

— Gracias[5], răspund pe un ton plat.

Alex ştie că n-am niciun chef să mă aflu aici. Unchiul Julio a stat cu mine până ce am urcat în avion. Ameninţându-mă că e în stare să aştepte în aeroport până ce era sigur că îmi desprinsesem fundu’ de la pământ.

— Mai ştii să vorbeşti englezeşte? mă întreabă Alex în timp ce ne îndreptăm spre banda de bagaje.

Îmi rostogolesc ochii în cap.

— N-am stat în Mexic decât doi ani, Alex. Mai bine spus, eu, Mamá şi Luis ne-am mutat în Mexic acum doi ani. Pentru că tu ne-ai lăsat baltă.

— Nu v-am lăsat baltă. M-am dus la colegiu, ca să pot să fac ceva util în viaţă. Ar trebui să-ncerci şi tu.

— Nu, mersi. Îmi place viaţa mea, aşa inutilă cum e.

Înşfac sacul de pe bandă şi ies cu Alex din aeroport.

— Ce porţi la gât? mă întreabă fratele meu.

— Un rozariu, răspund jucându-mă cu cruciuliţa şi mărgelele alb cu negru. Am devenit credincios de când nu m-ai văzut.

— Aiurea, credincios. Ştiu că e simbolul unei bande, zice când ajungem în dreptul unui bemveu argintiu decapotabil.

---

[4] Ai ajuns în (spaniolă)

[5] Mulţumesc (spaniolă)

Alex nu-şi poate permite o maşină aşa bengoasă; a împrumutat-o probabil de la iubita lui, Brittany.

— Şi ce dacă? spun eu.

Alex a fost şi el membru al unei bande, pe vremea când locuiam în Chicago. La fel şi mi papá, înaintea lui. Deci am în sânge chestia asta de băiat rău, chiar dacă Alex nu e dispus să recunoască. Am încercat să trăiesc după reguli. Nu m-am plâns niciodată când câştigam sub cincizeci de pesos[6] pe zi muncind ca un câine după orele de şcoală. După ce fusesem dat afară şi începusem să ies cu cei din Guerreros del barrio[7].scoteam o mie de pesos pe zi. Bani probabil murdari, dar care ne asigurau traiul.

— N-ai învăţat nimic din greşelile mele? mă întreabă.

Rahat, pe vremea când trăiam în Chicago şi Alex făcea parte din Latino Blood, îl veneram.

— Nu vrei să ştii răspunsul.

Alex clatină din cap, frustrat, îmi ia sacul din mână şi îl îndeasă în portbagaj. Ce dacă a plecat din Latino Blood? O să poarte urmele cicatricilor pentru tot restul vieţii. Îi place sau nu, o să fie mereu asociat cu banda, chiar dacă nu mai e membru activ.

Îl privesc îndelung. S-a schimbat mult; am sesizat asta din clipa când l-am văzut. Arată încă a Alex Fuentes, dar şi-a pierdut spiritul de luptă. Acum, că e student, îşi imaginează că poate juca după reguli, că poate transforma lumea într-un loc mai strălucitor. De mirare cât de repede a uitat că nu cu multă vreme în urmă locuiam într-o mahala dintr-o suburbie a oraşului Chicago. Unele părţi din lume nu vor străluci niciodată, oricât ai încerca să îndepărtezi murdăria şi să le dai lustru.

— Y Mamá?[8] întreabă Alex.

— E bine.

---

[6] Aproximativ patru dolari americani

[7] Războinicii cartierului (spaniolă)

[8] Şi mama ce mai face? (spaniolă)

— Şi Luis?

— La fel. Fratele nostru mai mic e aproape la fel de deştept ca tine, Alex. Îşi închipuie că într-o bună zi va ajunge astronaut, ca José Hernandez[9].

Alex dă din cap, ca un tată care nu-şi mai încape în piele de mândrie, şi chiar am impresia că socoate că Luis îşi poate împlini visul. Se amăgesc amândoi… amândoi fraţii mei sunt nişte visători. Alex crede că poate salva omenirea descoperind leacuri pentru boli, iar Luis crede că va putea explora lumi noi.

Intrăm pe autostradă şi zăresc în depărtare un zid de munţi, care îmi aminteşte de relieful accidentat al Mexicului.

— Îi zice Front Range, mă lămureşte Alex. Universitatea e la poalele munţilor, arată el spre stânga. Şi acolo e Flatirons[10]. Seamănă cu nişte scânduri de călcat. O să te duc odată să-i vezi. Brit şi cu mine ne plimbăm pe acolo când vrem să ieşim din campus.

Când îmi aruncă o privire, mă vede că mă uit la el ca şi cum ar avea două capete.

— Ce-i?

Glumeşte sau ce? Me está tomando los pelos?[11]

— Mă întrebam cine eşti şi ce mama naibii s-a întâmplat cu fratele meu. Fratele meu Alex era un rebel, şi acu trăncăneşte despre munţi, fiare de călcat şi plimbări cu iubita.

— Şi ce-ai vrea? Să vorbesc despre cum e când mă îmbăt şi sunt dus cu pluta?

— Da! exclam ca şi cum aş fi entuziasmat. Şi pe urmă ai putea să-mi spui şi mie unde să mă duc ca să mă îmbăt şi

---

[9] Inginer american de origine mexicană (n 1962), fost astronaut NASA. în 2009, a participat la misiunea spaţială STR-128, fiind primul vorbitor nativ de spaniolă care a efectuat un zbor în spaţiul cosmic

[10] Flat iron – fier de călcat (engleză)

[11] Face mişto de mine? (spaniolă)

să mă simt dus cu pluta, pentru că n-o să rezist multă vreme fără să-mi vâr vreo substanţă d-aia, ilegală, în corp.

Mint. Dar presupun că mi amá l-a prevenit pe Alex că mă bănuieşte că iau droguri, aşa că nu strică să intru în rol.

— Da-da, vezi să nu. Păstrează tâmpeniile astea pentru Mamá, Carlos. Nu mă las eu păcălit de tine.

Îmi cocoţ picioarele pe bord.

— Habar n-ai ce fac eu.

Alex mi le împinge jos.

— Te superi? E maşina lui Brit, nu a mea.

— Omule, tipa te-a prins în mreje. Când ai de gând s-o laşi baltă pe gringa[12] aia şi să te comporţi ca un băiat de vârsta ta, care se cuplează cu o grămadă de fete? îl întreb eu.

— Brittany şi cu mine nu ieşim cu alţi oameni.

— De ce?

— Pentru că asta înseamnă să ai un iubit sau o iubită.

— Ba nu, asta înseamnă să fii panocha[13]. Nu e normal ca un tip să iasă cu o singură fată, Alex. Eu, unul, sunt liber ca pasărea cerului şi intenţionez să rămân aşa toată viaţa.

— Atunci, ca să fie clar, Señor Liber ca pasărea cerului, să nu te prind că te regulezi cu vreo fată la mine în casă.

O fi el fratele meu mai mare, dar tata e mort şi îngropat de o grămadă de vreme. N-am nevoie de regulile lui cretine. E timpul să-mi impun punctul de vedere.

— Atunci, ca să fie clar, află că intenţionez să fac ce vreau cât sunt aici.

— Uite, ce-i, ascultă-mă ce-ţi spun şi o să fie bine pentru amândoi. Şi ai putea să înveţi câte ceva de la mine.

Scot un râset scurt. Vezi să nu! Ce să învăţ de la el, cum să completez un formular de înscriere la colegiu? Să fac experimente de termochimie? N-am de gând să mă bag în niciuna din chestiile astea.

---

[12] Gringo, gringa — nume dat persoanelor de rasă albă (argou spaniol)

[13] Vagin (argou mexican); aici cu sensul de păpălău

În restul drumului de trei sferturi de oră, rămânem amândoi tăcuţi şi munţii se apropie cu fiecare milă. Tăiem campusul Boulder al Universităţii Colorado. Clădiri din cărămidă roşie se profilează ici-colo şi văd studenţi cu rucsacuri în spate răspândiţi peste tot. Chiar îşi închipuie Alex că-şi va depăşi condiţia şi va găsi un job bine plătit, ca să nu rămână sărac pentru tot restul vieţii? Slabă speranţă. O singură privire la tatuajele lui, şi îl vor arunca pe uşă afară.

— Trebuie să fiu la slujbă într-o oră, dar mai întâi o să te instalez, zice oprind într-o parcare.

Ştiu că lucrează la un atelier auto ca să plătească taxele uriaşe de şcolarizare, plus împrumutul guvernamental.

— Uite, asta e, zice arătând spre clădirea din faţă. Tu casa.[14]

Construcţia asta rotundă oribilă, cu opt etaje, care seamănă cu un cocean de porumb uriaş, n-aduce câtuşi de puţin a casă, dar asta e. Scot sacul din portbagaj şi îl urmez pe Alex înăuntru.

— Sper că asta-i partea săracă a oraşului, Alex, îi zic. Pentru că fac urticarie în preajma bogătanilor.

— Nu trăiesc în lux, dacă asta vrei să spui. Sunt apartamente pentru studenţi cu chirii subvenţionate.

Urcăm cu liftul până la etajul patru. Holul pute a pizza râncedă şi pe mochetă se înşiră nişte pete. Două gagici mişto, îmbrăcate în uniforme de lucru, se îndreaptă către noi. Alex le zâmbeşte. Din reacţia lor visătoare, deduc c-ar fi oricând dispuse să îngenuncheze şi să sărute pământul pe care calcă el.

— Mandi şi Jessica, el e fratele meu Carlos.

— Buuună, Carlos, zice Jessica măsurându-mă din cap până-n picioare – am ajuns în centrul atenţiei celor mai hoţ puicuţe din colegiu, chestie care îmi place. De ce nu ne-ai spus până acum că fratele tău e aşa de drăguţ?

[14] Casa ta (spaniolă).

— E încă la liceu, le avertizează Alex.

Cine naiba se crede, să se bage între penisul meu şi fetele astea două?

— În ultimul an, bâigui, sperând să atenuez dezamăgirea lor că nu sunt student. Peste câteva luni o să împlinesc optsprezece ani.

— O să-ţi organizăm o petrecere, promite Mandi.

— Super, zic eu. Pot să vă capăt pe voi două în dar?

— Cu condiţia să nu se supere Alex, spune Mandi.

Alex se îndepărtează şi îşi trece mâna prin păr.

— O să dau de bucluc cu voi, zice el.

De data asta, gagicile izbucnesc în râs. După care o iau la picior pe hol, dar nu înainte de a se uita în urmă şi a ne face semn cu mâna.

Intrăm în apartament. E clar, Alex e departe de a trăi în lux. Un pat îngust, acoperit cu o pătură subţire de lână, e lipit de un perete; în dreapta sunt patru scaune şi o masă, iar imediat după uşă e o bucătărie atât de mică, încât de-abia dacă încap două persoane. Nu e nici măcar un apartament cu un dormitor. Ci o garsonieră. O garsonieră mică.

Alex arată spre o uşă de lângă pat.

— Acolo e baia. Poţi să-ţi aşezi lucrurile în dulapul de vizavi de chicinetă.

Îmi arunc sacul în dulap şi fac un tur al camerei.

— Ăăă… Alex, şi unde o să dorm?

— Am împrumutat o saltea gonflabilă de la Mandi.

— Está buena – e drăguţă.

Dau din nou ocol încăperii. În casa noastră din Chicago, am împărţit o cameră mult mai mică cu Alex şi Luis.

— Unde-i televizorul? întreb.

— N-am.

Rahat. Chestia asta nu-mi miroase deloc a bine.

— Şi ce naiba o să fac când mă plictisesc?

— Să citeşti.

— Estás chiflado, eşti ţicnit. Nu-mi place să citesc.

— Asta o să se schimbe începând de mâine, spune Alex deschizând fereastra ca să aerisească. Am cerut deja să-ţi fie transferată foaia matricolă. Mâine te prezinţi la liceul Flatiron.

Liceu? Fratele meu vorbeşte de şcoală? Dumnezeule, ăsta-i ultimul lucru de pe lume de care-i arde unui băiat de şaptesprezece ani. Crezusem că o să mă lase măcar o săptămână să mă obişnuiesc din nou cu viaţa în State. Ca să o iau de la capăt.

— Unde-ţi ţii iarba? îl întreb, conştient că îi pun răbdarea la încercare. Ar trebui să-mi spui de pe acum, ca să nu răscolesc pe aici în căutarea ei.

— N-am niciun fel de iarbă în casă.

— OK? Atunci de la cine o cumperi?

— Nu cumpăr. Carlos, nu mă mai ocup de prostii dintr-astea.

— Ai spus că ai serviciu. Nu faci destui bani?

— Mda, destui cât să-mi permit să mănânc, să merg la facultate şi să-i trimit mamei ce îmi mai rămâne.

Rumeg informaţia şi între timp uşa apartamentului se deschide. O recunosc imediat pe iubita fratelui meu, care stă cu cheile de la garsonieră şi geanta într-o mână, iar în cealaltă cu o pungă mare din hârtie groasă maro. Parcă ar fi căsătoriţi.

— Carlos, sper c-o mai ţii minte pe Brittany.

Brittany îşi deschide larg braţele şi mă trage spre ea.

— Carlos, e aşa grozav să te avem aici, zice ea veselă.

Aproape că uitasem că fusese majoretă în liceu, dar de cum deschide gura, îmi amintesc.

— Grozav pentru cine? spun eu pe un ton aspru.

Face un pas în spate.

— Pentru tine. Şi pentru Alex. Îi e dor de familie.

— Da, pot să pun pariu.

Îşi drege glasul şi se foieşte puţin stânjenită.

— Hm… bine, v-am luat nişte mâncare chinezească pentru prânz. Sper că vă e foame.

— Noi suntem mexicani. De ce n-ai luat mâncare mexicană? o iau eu la rost.

Sprâncenele perfect pensate ale lui Brittany se încruntă.

— Asta a fost o glumă, nu?

— Nu tocmai.

Se întoarce spre bucătărie.

— Alex, vrei să vii te rog să mă ajuţi?

Alex apare din bucătărie ţinând în mâini farfurii de hârtie şi furculiţe din plastic.

— Care-i problema ta, Carlos?

Ridic din umeri.

— Nicio problemă. Am întrebat-o pe prietena ta de ce n-a cumpărat mâncare mexicană, atâta tot. Şi s-a atacat.

— Poartă-te civilizat şi mulţumeşte-i în loc s-o faci să se simtă prost.

De-acum e clar de partea cui e Alex. Cândva, îmi spusese că intrase în Latino Blood ca să protejeze familia, pentru ca Luis şi cu mine să nu fim nevoiţi să ne înrolăm şi noi. Dar acum îmi dau seama că familia nu înseamnă nimic pentru el.

Brittany îşi ridică braţele în aer.

— Nu vreau să vă certaţi din cauza mea, spune aşezându-şi geanta mai bine pe umăr şi scoţând un oftat. Mai bine plec şi vă las să vă reacomodaţi unul cu celălalt.

— Nu pleca, spune Alex.

Dios mi-o[15] se vede treaba că fratele meu şi-a pierdut boaşele undeva, pe drum, între Mexic şi locul ăsta. Sau poate Brittany le ţine încuiate cu fermoarul în poşeta aia fiţoasă a ei.

— Alex, las-o să plece, dacă aşa vrea ea.

E timpul ca Alex să scape din lesa în care-l ţine tipa.

— Nu-i nicio problemă. Nu-ţi face griji pentru mine, zice

[15] Dumnezeule (spaniolă)

Brittany şi îl sărută pe Alex. Sper să vă placă prânzul. Ne vedem mâine. Pa, Carlos.

— În sfârşit.

De cum dispare, înşfac punga maro din chicinetă şi o aşez pe masă. Citesc eticheta de pe fiecare cutie. Pui Chow mein[16]... vită chow fun[17]... platou pupu[18].

— Platou pupu?

— Sunt nişte aperitive, îmi explică Alex.

N-am chef să pun gura pe o chestie care se cheamă „pupu”. Mă deranjează până şi faptul că fratele meu ştie ce înseamnă un platou pupu. Las deoparte cutia aia, îmi vâr furculiţa adânc într-o masă de mâncare chinezească neidentificabilă şi încep să înfulec.

— Tu nu mănânci? îl întreb pe Alex.

Se uită la mine de parcă nu m-ar cunoaşte.

— Qué pasa?[19] zic.

— Nu mă despart de Brittany, ca să ştii.

— Păi tocmai asta-i problema, nu-ţi dai seama?

— Nu. Îmi dau seama că am un frate de şaptesprezece ani care se poartă ca un ţânc de cinci. E vremea să te maturizezi, mocoso[20].

— De ce? Ca să ajung la fel de plicticos ca tine? Nu, mă lipsesc.

Alex îşi ia cheile.

— Unde pleci?

— Să-i cer scuze prietenei mele, şi după aia la muncă. Fă-te comod, zice aruncându-mi şi mie o cheie. Şi nu te băga

---

[16] Tăiţei din aluat nedospit (noodles) prăjiţi la foc iute, împreună cu bucăţi de carne, ţelină, ceapă şi alte legume

[17] Mâncare cantoneză din bucăţi de carne de vită, noodles de orez şi muguri de plante, totul prăjit la foc iute

[18] Aperitive americano-chineze formate din carne şi fructe de mare şi cuprinzând de obicei rulouri de ou, coaste, aripioare de pui, crab, bucăţi de carne de vită, crevete

[19] Ce ai? Ce se întâmplă (spaniolă)

[20] Mucosule (spaniolă)

în bucluc.

— Dacă tot vorbeşti cu Brittany, îi zic muşcând dintr-un rulou cu ou, cere-i să-ţi dea înapoi huevos[21].

Kiara

Nu-mi vine să cred că ţi-a dat papucii pe telefon, zice Tuck, prietenul meu cel mai bun, citind cele trei propoziţii de pe celularul meu, stând aşezat la biroul de la mine din cameră. „Mă in2 esc ca mrg. Skz. Nu t supi, OK?" Ar fi putut măcar să nu scrie prescurtat, spune aruncându-mi telefonul înapoi. Nu t supi? Ce prostie mai e şi asta? Ba sigur c-o să te superi.

Stau întinsă în pat, cu ochii în tavan şi cu gândul la primul meu sărut cu Michael. Eram la un concert de vară în aer liber, la Niwot[22], ascunşi în spatele vânzătorului de îngheţată.

— Am ţinut la el.

— Mda. Mie nu mi-a plăcut niciodată. Nu poţi să ai încredere într-un tip cunoscut în sala de aşteptare a unui terapeut.

Mă răsucesc pe burtă, sprijinită în coate.

— La o şedinţă de terapie de vorbire. Şi nu a lui, ci a lui frate-său. Pe care îl adusese cu maşina.

Tuck, care nu a agreat niciunul dintre băieţii cu care am ieşit până acum, scoate din sertarul biroului o agendă cu coperţi roz pe care sunt desenate un craniu cu oase încrucişate. Mă mustră făcându-mi semn cu degetul arătător.

— Niciodată să nu ai încredere într-un tip care îţi declară că te iubeşte la a doua întâlnire. Mi s-a întâmplat şi mie o dată. Şi a ieşit un fiasco.

— Dar de ce? Nu crezi în dragoste la prima vedere?

---

[21] Ouă, boaşe (argou spaniol)

[22] Mică localitate din ţinutul Boulder,statul Colorado

— Nu. Cred în pasiune la prima vedere. În atracţie sexuală. Dar nu în dragoste. Michael ţi-a spus că te iubeşte doar ca să ţi se vâre în chiloţi.

— Cum de eşti aşa de sigur?

— Pentru că şi eu sunt bărbat, răspunde Tuck încruntându-se. Sper că nu te-ai culcat cu el.

— Nu, răspund scuturând din cap pentru a-mi sublinia spusele. Mă rog, de giugiulit, ne-am giugiulit, dar n-am vrut să împing lucrurile mai departe. Cred că... nu eram pregătită.

Nu l-am mai văzut şi n-am mai discutat cu Michael faţă în faţă de două săptămâni, de când a început şcoala. A, sigur, ne-am trimis mesaje de câteva ori, şi de fiecare dată el m-a informat că-i foarte prins şi c-o să mă sune când o să se elibereze. Michael e în ultimul an de liceu la Longmont, la treizeci de minute de mers cu maşina, iar eu învăţ aici, în Boulder, aşa că mi-am închipuit că e ocupat cu şcoala. Dar acum ştiu că motivul pentru care nu ne-am întâlnit n-a fost acela că el era prea ocupat. Ci că a vrut să se despartă de mine.

Din cauza altei fete?

Din cauză că nu sunt suficient de drăguţă pentru el?

Din cauză c-am refuzat să fac sex?

Exclus să-mi fi dat papucii fiindcă sunt bâlbâită. Toată vara am muncit ca să-mi controlez tulburările de limbaj şi din iunie nu m-am mai bâlbâit deloc. Am fost în fiecare săptămână la şedinţele de terapie a vorbirii, în fiecare zi exersez în faţa oglinzii şi sunt în fiecare clipă conştientă de cuvintele care îmi ies din gură. Până acum îmi făceam mereu griji când rosteam ceva, aşteptându-mă să-i văd pe ceilalţi cum se holbează mai întâi derutaţi la mine, apoi au o revelaţie: „O, înţeleg – fata asta are o problemă”. Şi pe urmă mă privesc cu milă. După care vine presupunerea: „trebuie că e cam sărăcuţă cu duhul”. Iar pentru unele dintre colegele de şcoală, bâlbâielile mele au fost o sursă

inepuizabilă de amuzament.

Dar acum, gata cu bâlbâiala.

Tuck ştie că în anul acesta mi-am propus să scot la lumină eul încrezător în mine – acea latură total necunoscută colegilor de şcoală. În primii trei ani de liceu am fost timidă şi introvertită pentru că mi-a fost îngrozitor de teamă ca lumea să nu râdă pe seama bâlbâielii mele. De acum încolo, în loc de Kiara Westford cea timidă, vreau să mă ţină minte drept fata care nu se teme să-şi exprime părerile în public.

N-am luat însă în calcul varianta ca Michael să-mi dea papucii. Mă bazasem pe faptul că aveam să mergem împreună la întâlnirea absolvenţilor[23], la balul de sfârşit de an…

— Nu te mai gândi la el, îmi ordonă Tuck.

— Era un tip drăguţ.

— La fel e şi-un dihor de casă păros, dar asta nu înseamnă c-aş vrea să ies la o întâlnire cu el. Meriţi mai mult de atât, Kiara. Nu te vinde pe nimic.

— Uită-te la mine, îi cer. Hai să fim serioşi, Tuck. N-aduc nici pe departe cu Madison Stone.

Slavă Domnului. O detest.

Madison a ridicat expresia „fată rea” pe culmi inimaginabile. E bună la orice îşi pune în minte să facă şi ar putea fi oricând încoronată drept fata cea mai populară din şcoală.

Toate tipele îşi doresc să-i fie prietene, pentru a avea acces la grupul celor cool. Pentru că Madison Stone dă tonul în tot ceea ce înseamnă cool.

— Toată lumea o place.

— Asta pentru că se tem de ea. În secret, toată lumea o urăşte, zice Tuck şi se apucă să mâzgălească ceva în agenda mea, apoi mi-o întinde. Uite, spune aruncându-mi

[23] În original, Homecoming – întrunire organizată anual de către universităţi şi licee cu absolvenţii tuturor promoţiilor

un pix.

Mă zgâiesc la pagină, LEGILE ATRACŢIEI – asta stă scris în capul foii, şi de dedesubt porneşte în jos o linie verticală, trasată pe centrul paginii.

— Ce-i asta?

— În coloana din stânga vei nota toate calităţile pe care le ai.

Glumeşte?

— Nu.

— Haide, scrie. Ia-o drept un exerciţiu de automotivare, un mod de a înţelege că fetele de genul lui Madison Stone nu sunt deloc atrăgătoare. Uite, termină următoarea propoziţie:

Eu, Kiara Westford, sunt grozavă pentru că…

Ştiu că n-am cum să-l fac să renunţe, aşa că trântesc pe foaie nişte prostii, apoi îi dau carnetul înapoi.

Citeşte ce am scris şi se dă înapoi, oripilat.

— Eu, Kiara Westford, sunt grozavă pentru că… ştiu să arunc o minge de fotbal, să schimb uleiul la maşină şi pot să mă caţăr pe munţi de peste patru mii de metri altitudine.

Îmi înşfacă pixul din mână, se aşază pe marginea patului şi începe să mâzgălească furios.

— Hai să o luăm de la capăt. Ca să avem imaginea completă a atractivităţii, trebuie să discutăm pe rând cele trei laturi.

— Cine a făcut regulile astea?

— Eu. Sunt Legile Atracţiei ale lui Tuck Reese. Începem cu trăsăturile de personalitate. Eşti deşteaptă, amuzantă şi sarcastică, spune notând fiecare din elemente în carneţel.

— Nu sunt convinsă că toate astea sunt calităţi.

— Crede-mă, sunt. Bun, stai aşa, că n-am terminat. Mai eşti şi o prietenă devotată, adori provocările mai mult decât oricine şi eşti o soră nemaipomenită pentru Brandon.

Termină de scris şi se uită la mine.

— Urmează chestiunea aptitudinilor. Te pricepi la reparat

maşini, eşti o fire sportivă şi ştii să-ţi ţii gura.

— Asta din urmă nu-i o aptitudine.

— Ba da, scumpo, este.

— Ai uitat de salata mea specială cu spanac şi nuci.

Nu ştiu să gătesc, dar salata mea place tuturor.

— E adevărat, faci o salată de milioane, spune el adăugând-o pe listă. OK, am ajuns la ultima parte – trăsăturile fizice, zice măsurându-mă de sus până jos şi cântărindu-mă din ochi.

Scot un geamăt, întrebându-mă când avea să pună capăt umilinţelor la care mă supune.

— Mă faci să mă simt ca o vacă scoasă la licitaţie.

— Mda, mă rog. Bun, deci ai piele fără cusur şi un nas obraznic, care se potriveşte la perfecţie cu ţâţele. Dacă n-aş fi gay, aş fi tentat să…

— Când, spun pocnindu-l peste mână şi îndepărtând-o de pe foaia de hârtie. Tuck, nu poţi, te rog, să nu mai foloseşti cuvântul ăsta?

Clatină din cap, scuturându-şi pletele de pe ochi.

— Ce cuvânt, ţâţe?

— Îhî. Ăsta. Înlocuieşte-l cu sâni. Cuvântul care începe cu „ţ” sună atât de… vulgar.

Tuck pufneşte şi îşi dă ochii peste cap.

— OK… sâni obraznici, izbucneşte în râs, amuzat la culme. Scuze, Kiara, dar asta sună ca şi cum ar fi ceva ce ai de gând să pui pe grătar la prânz sau să comanzi la restaurant.

Ia carnetul şi se preface că citeşte un meniu, cu un accent britanic fals.

— Da, chelner. Aş vrea la sânii obraznici la grătar o garnitură de salată de varză.

I-l arunc în cap pe Mojo, ursuleţul meu de pluş, mare şi albastru.

— Zi-le „chestii intime” şi mergi mai departe.

Mojo sare din capul lui Tuck şi aterizează pe podea.

Prietenul meu cel mai bun nici nu clipeşte.

— Ţâţe obraznice, tăiat. Sâni obraznici, tăiat, zice trăgând, cu gesturi largi, câte o linie peste ambele. Înlocuim cu… chestii intime obraznice, adaugă scriind fiecare cuvânt în timp ce îl rosteşte. Aşa, hai să vedem ce mai avem: picioare lungi, gene lungi. Nu te supăra, dar nu ţi-ar strica o manichiură, zice uitându-se la mâinile mele şi încreţindu-şi nasul.

— Asta e tot? îl întreb.

— Nu ştiu. Crezi c-ar mai fi ceva?

Clatin din cap.

— OK, acum că ştim ce fabuloasă eşti, trecem la pasul următor, o listă care să descrie genul de băiat care ţi-ar plăcea. Pe asta o s-o trecem în partea dreaptă a paginii. Să începem cu personalitatea. Vrei un tip care… completează tu.

— Vreau un tip demn de încredere. Realmente demn de încredere.

— Bun, zice notând.

— Vreau un tip care să se poarte drăguţ cu mine.

Tuck continuă să scrie.

— Tip drăguţ.

— Mi-ar plăcea un tip deştept.

— În ce sens? Descurcăreţ sau inteligent din punct de vedere academic?

— Ambele? îl privesc eu întrebător, neştiind dacă răspunsul meu e corect sau nu.

Tuck mă mângâie pe cap, de parc-aş fi un ţânc.

— Bine. Să trecem acum la aptitudini.

Îmi face semn să tac, împiedicându-mă să-mi aduc contribuţia. N-are decât să se lege la cap cu lista aia idioată.

— Partea asta o s-o completez eu pentru tine, zice. Vrei un tip cu aceleaşi aptitudini ca şi tine, plus alte câteva. Cineva căruia să-i placă sportul, care să dea măcar

impresia că apreciază interesul ăsta tâmpit al tău de a-ţi pune la punct maşina de epocă, şi care…

— La naiba, strig sărind din pat. Era să uit. Trebuie să merg în oraş să iau ceva de la atelierul auto.

— Sper că nu un zar dintr-ăla pufos, pe care să-l prinzi de oglinda retrovizoare.

— Nu e niciun zar. E un radio. Un radio de epocă.

Minunat! Un radio de epocă, tocmai bun pentru maşina ta de epocă! exclamă Tuck sarcastic bătând de câteva ori din palme şi prefăcându-se entuziasmat.

Îmi dau ochii peste cap.

— Vrei să vii cu mine?

— Nu, spune închizând carnetul şi aruncându-l în fundul sertarului. Ultimul lucru de pe lume pe care vreau să-l fac e să vin cu tine ca să te ascult cum trăncăneşti despre maşini cu indivizi la fel de pasionaţi de subiect ca şi tine.

Pe drum îl las pe Tuck acasă la el şi după cincisprezece minute ajung la Atelierul Auto al lui McConnell. Bag maşina înăuntru şi dau cu ochii de Alex, unul dintre mecanici, aplecat peste motorul unei Broscuţe VW. Alex a fost studentul lui tata. La sfârşitul anului universitar trecut, tata a aflat că Alex se ocupă de maşini. I-a povestit de Chevroletul Monte Carlo din 1972 pe care îl recondiţionez şi de atunci Alex m-a ajutat să găsesc diverse piese.

— Bună, Kiara, spune ştergându-se pe mâini cu o cârpă şi rugându-mă să-l aştept cât aduce radioul. Uite-l, zice deschizând cutia.

Scoate radioul dinăuntru şi îndepărtează folia cu bule. Din spatele aparatului ies firele, ca nişte picioare fusiforme, dar altfel e pur şi simplu perfect. Sunt conştientă că n-ar trebui să mă înflăcărez atât de tare din cauza unui radio, dar bordul n-ar fi complet fără el. Radioul pe care îl luasem preinstalat pe maşină nu funcţionase niciodată şi partea frontală, din plastic, era spartă, aşa că Alex îmi căutase on-line un înlocuitor original.

— N-am avut însă timp să îl probez, spune trăgând de fiecare fir în parte, ca să se asigure că legăturile sunt solide. A trebuit să mă duc să-l iau pe fratele meu de la aeroport, aşa că n-am putut să ajung aici mai devreme.

— A venit în vizită din Mexic? îl întreb.

— Nu e în vizită. De mâine încolo va fi elev în ultimul an la Flatiron, spune completând o factură. Şi tu înveţi acolo, nu?

Dau din cap.

Aşază radioul înapoi în cutie.

— Ai nevoie de ajutor ca să-l instalezi?

N-am apucat să mă gândesc la asta, dar acum, când mă uit la radio mai îndeaproape, nu mai sunt aşa de sigură pe mine.

— S-ar putea, răspund. Ultima dată când am sudat nişte fire, le-am încurcat între ele.

— Atunci nu plăti factura acum, zice Alex. Dacă ai timp, mâine, după şcoală, opreşte-te aici şi ţi-l instalez eu. Aşa, voi avea timp să-l testez înainte.

— Mersi mult, Alex.

Îşi ridică ochii de pe factură şi bate darabana cu pixul pe tejghea.

— Ştiu c-o să ţi se pară ciudat, dar ai putea să îl conduci pe fratele meu mâine ca să-i arăţi liceul? Nu cunoaşte pe nimeni.

— Avem un program de sprijinire a integrării noilor elevi, spun, mândră că pot să-i fiu de folos. Ai putea să vii mâine dimineaţă cu el ca să ne întâlnim în biroul directorului şi să semnez că accept să-i fiu ghidul elev.

Vechea Kiara ar fi fost prea timidă pentru a se oferi voluntar, dar nu şi noua Kiara.

— Trebuie însă să te previn…

— Ce?

— Fratele meu e un tip cam dificil.

Îmi lăţesc buzele într-un rânjet. Pentru că, aşa cum bine

observa Tuck... „ador provocările”.

CARLOS

N-am nevoie de niciun ghid.

Astea sunt primele vorbe care îmi ies din gură în clipa când domnul House, directorul Liceului Flatiron, mă prezintă Kiarei Westford.

— Ne mândrim cu programul nostru de sprijinire a integrării noilor elevi, îi explică domnul House lui Alex. Ajută mult la o tranziţie lină.

Fratele meu dă din cap aprobator.

— Nicio problemă, din punctul meu de vedere. Sunt întru totul de acord.

— Nu şi eu, bombănesc.

N-am nevoie de niciun blestemat de ghid, şi asta pentru că (1) din felul în care Alex a salutat-o pe Kiara, e clar că se cunoşteau dinainte, (2) tipa nu e deloc mişto; are părul strâns într-o coadă de cal, poartă bocanci din piele pentru căţărări pe munte, o pereche de colanţi trei sferturi cu logoul Under Armour[24] iţindu-se la bază şi e acoperită de la gât până la genunchi cu un tricou lălâu pe care e imprimat cuvântul ALPINIST, şi (3) nu-mi trebuie niciun babysitter, şi cu atât mai puţin unul ales de fratele meu.

Domnul House stă aşezat în fotoliul lui mare din piele maro şi îi întinde Kiarei o foaie cu programa mea şcolară. Grozav, acum tipa ştie unde ar trebui să mă aflu în orice clipă. Dacă situaţia nu ar fi atât de umilitoare, mai că m-aş prăbuşi de râs.

— Liceul nostru e mare, Carlos, zice House, de parcă n-aş fi în stare să-mi găsesc singur drumul. Kiara este o elevă eminentă. O să-ţi arate care e dulapul tău la vestiar şi în prima săptămână o să te conducă la toate sălile de clasă.

— Eşti gata? mă întreabă tipa cu un zâmbet larg pe faţă.

[24] Marcă de echipament sportiv

Clopoţelul a sunat deja a doua oară; începe prima oră.

Pot să cer un alt ghid, unul care să nu rânjească aşa fericit că vine la şcoală la şapte treizeci dimineaţa?

Alex îmi face semn să ies şi îmi vine să-i arăt degetul, dar nu sunt deloc convins că directorul ar aprecia gestul.

O urmez pe eleva eminentă afară, pe coridorul pustiu, şi am senzaţia că am intrat în iad. Holul e mărginit de dulapuri şi pe pereţi sunt lipite afişe. Pe unul scrie DA, PUTEM[25]!

– VOTEAZ-O PE MEGAN HAHN PREŞEDINTĂ A CONSILIULUI ELEVILOR! iar pe un altul JASON TU – TIPUL PE CARE TU TE POŢI BAZA[26] – TREZORIER AL CONSILIULUI! alături de alte afişe, concepute pentru cel care îndeamnă SĂ FACEM DIN PRÂNZURILE MAI SĂNĂTOASE O REGULĂ[27] – VOTAŢI-L PE NORM REDDING!

Prânzuri mai sănătoase?

La naiba, în Mexic mâncam ce ne aduceam de acasă sau porcăriile pe care ni le trânteau în faţă. Nu existau alternative. Acolo unde am locuit eu în Mexic, oamenii mâncau ca să supravieţuiască, fără să-şi facă griji în privinţa caloriilor sau a carbohidraţilor. Asta nu înseamnă că în Mexic nu există oameni care trăiesc ca nişte regi. La fel ca în America, şi acolo sunt zone de bogătani în fiecare din cele treizeci şi unu de state… numai că familia mea n-a avut şansa de a locui în niciuna din ele.

Locul meu nu e la Liceul Flatiron şi mai mult ca sigur că nu intenţionez să mă ţin după fătuca asta toată săptămâna. Mă întreb cât o să reziste până ce renunţă la programul ăsta idiot de integrare.

Mă îndreaptă spre un dulap în care îmi vâr boarfele.

---

[25] În lb. engleză Yes we Kahn: joc de cuvinte bazat pe similitudinea fonetică dintre numele Kahn şi verbul can (a putea)

[26] În lb. Engleză Go-tu guy: joc de cuvinte; numele Tu şi conjuncţia to (go to guy) se pronunţă la fel

[27] În engleză Make healthier lunches the norm; joc de cuvinte între prenumele Norm şi substantivul norm (regulă, normă)

— Dulapul meu e la alte două distanţă de al tău, mă anunţă ea, ca şi cum asta ar fi o treabă nemaipomenită.

Când termin cu aşezatul lucrurilor în dulap, îmi studiază foaia cu programa şcolară, în timp ce merge pe hol.

— Sala de curs a domnului Hennesey e cu un etaj mai sus.

— Dónde está el servicio?[28] o întreb.

— A? Nu învăţ spaniola. Je parle français – vorbesc franceza.

— De ce? Sunt mulţi francezi în Colorado?

— Nu, dar vreau să fac un semestru în străinătate, în Franţa, în anul doi de colegiu, aşa cum a făcut şi mama.

Mama mea nici măcar n-a terminat liceul. A rămas însărcinată cu Alex şi s-a măritat cu tata.

— Vrei să zici că-nveţi o limbă pe care o s-o foloseşti numai un semestru? Mi se pare o prostie.

Mă opresc când ajungem în dreptul unei uşi pe care e lipit un abţibild care are desenat pe el un bărbat. Arăt cu degetul mare spre uşă.

— Servicio înseamnă toaletă… Te-am întrebat unde e toaleta.

— A! zice uşor confuză, de parcă nu ar şti cum să rezolve o deviaţie de la program. Bine. Atunci cred c-am să te aştept aici.

E momentul să mă distrez niţel, bătându-mi joc de ghidul meu.

— Asta dacă nu vrei să intri ca să-mi arăţi locul… Nu ştiu până unde ai de gând să mergi cu chestia asta cu ghidarea.

— Nu atât de departe, zice făcându-şi gura pungă, de parcă tocmai a înghiţit o lămâie acră şi clătinând din cap. Du-te înăuntru. Te aştept aici.

Intru şi îmi sprijin braţele de chiuvetă, trăgând aer adânc în piept. Tot ce văd în oglindă e un tip a cărui familie îl consideră un ratat.

---

[28] Unde e toaleta? (spaniolă)

Poate c-ar fi trebuit să-i spun adevărul mamei: că fusesem dat afară de la fabrică pentru că o protejasem pe micuţa Emilie Juarez, de numai cincisprezece ani, de hărţuielile unuia dintre supraveghetori. Era şi aşa destul de rău că fusese nevoită să abandoneze şcoala pentru a munci ca să-şi ajute familia. Atunci când tipul s-a gândit că-şi poate permite să-şi pună labele jegoase pe ea numai pentru că era el jefe[29], mi-am ieşit din minţi. Da, mă costase slujba… da' meritase şi aş proceda oricând la fel, indiferent de consecinţe.

Un ciocănit în uşă mă readuce la realitate, şi anume faptul că trebuie să fiu escortat la ore de o fată îmbrăcată ca şi cum ar fi gata să plece să escaladeze un munte. Nu mi-o pot imagina pe Kiara având vreodată nevoie de ajutorul unui băiat, care să se bată pentru ea; în caz c-ar fi ameninţată de vreun tip, probabil că l-ar strangula cu tricoul ăla lălâu al ei.

Uşa se crapă niţel.

— Eşti acolo? aud vocea Kiarei rezonând în baie.

— Mda.

— Ai terminat?

Îmi dau ochii peste cap. Un minut mai târziu, când ies şi o iau spre scări, observ că escorta mea nu mă urmează. Stă pe holul pustiu, cu o privire acră încremenită pe faţă.

— N-ai avut nevoie la toaletă, zice cu o voce iritată. Ai intrat acolo ca să tragi de timp.

— Eşti un geniu, răspund pe un ton sec şi încep să urc scările două câte două.

Unu la zero pentru Carlos Fuentes.

O aud bocănind în urma mea, încercând să ţină pasul. O iau înainte pe holul de la etajul unu, cu gândul la diverse modalităţi de a scăpa de ea.

— Mersi că m-ai făcut să întârzii degeaba la oră, zice Kiara grăbind pasul.

---

[29] Şeful (spaniolă)

— Nu da vina pe mine. N-a fost ideea mea să-mi iau un babysitter. Şi, ca să ştii, sunt în stare să-mi găsesc singur drumul.

— Zău? Pentru că tocmai ai trecut de sala domnului Hennesey.

Rahat.

Eleva eminentă marchează şi ea un punct.

Scorul e 1 – 1. Nu-mi plac meciurile egale. Îmi place să câştig… la diferenţă mare.

Fără să vreau, mă enervez observând licărul de amuzament din ochii ghidului meu.

Mă apropii de ea, mă apropii foarte tare.

— Ai chiulit vreodată de la ore? o întreb pe un ton în care se amestecă răutatea şi flirtul.

Încerc s-o dezechilibrez, ca să preiau din nou controlul.

— Nu, răspunde ea încetişor, părând agitată.

Bun. M-aplec şi mai tare spre ea.

— Ar trebui să încercăm s-o facem împreună cândva, zic cu dulceaţă în glas, deschizând uşa clasei.

O aud cum îşi trage răsuflarea. Uite ce-i, nu eu am cerut să am o faţă şi un corp după care fetele se dau în vânt. Însă, mulţumită amestecului ADN-urilor părinţilor mei, le am pe amândouă şi nu mi-e deloc ruşine să mă folosesc de ele. Faţa, demnă de invidia lui Adonis, e unul din puţinele avantaje care mi-au fost oferite în viaţă şi intenţionez să-l exploatez la maximum, în scopuri bune sau rele.

Kiara mă prezintă rapid domnului Hennesey şi iese la fel de iute pe uşă. Sper că modul meu de a flirta a speriat-o de-a binelea. Dacă nu, va trebui ca data viitoare să mă străduiesc mai mult. Stau la ora de matematică şi mă uit prin clasă. Toţi copiii par să provină din familii de oameni avuţi. Şcoala asta nu seamănă deloc cu liceul din Fairfield, suburbia oraşului Chicago unde am locuit înainte de a ne muta în Mexic. La Liceul Fairfield, aveam copii bogaţi şi copii săraci. Liceul Platiron aduce mai degrabă cu una din

şcolile alea particulare scumpe din Chicago, unde elevii poartă numai ţoale de firmă şi conduc maşini fiţoase.

Obişnuiam să ne batem joc de elevi ca ăia. Şi acum am ajuns să fiu înconjurat de ei.

Lecţia de matematică se termină şi Kiara mă aşteaptă în faţa uşii. Nu-mi vine să cred când o văd.

— Cum a fost? mă întreabă cu voce tare, ca să acopere zgomotul elevilor care se grăbesc să ajungă la ora următoare.

— Doar nu vrei să-ţi răspund cinstit, nu?

— Probabil că nu. Haide, nu mai avem decât cinci minute.

Îşi croieşte drum printre elevi şi eu o urmez, uitându-mă cum coada îi saltă la fiecare pas, de parc-ar fi un cal.

— Alex m-a prevenit că eşti un rebel.

O, şi încă n-ai văzut nimic.

— Cum l-ai cunoscut pe fratele meu?

— A fost studentul tatii. Şi mă ajută să-mi recondiţionez maşina.

Chica[30] asta e ceva de necrezut. Îşi recondiţionează maşina?

— Ce ştii tu despre maşini?

— Mai multe decât tine, îmi aruncă peste umăr.

Râd.

— Vrei să pui pariu?

— Poate, zice şi se opreşte în faţa unei clase. Aici e sala de biologie.

O puicuţă tare de tot trece pe lângă noi şi intră în clasă. E îmbrăcată în blugi strâmţi şi o bluză încă şi mai mulată pe corp.

— Uau, cine-i tipa?

— Madison Stone, mormăie Kiara.

— Fă-mi cunoştinţă cu ea.

— De ce?

Pentru că ştiu că asta te-ar enerva la culme.

---

[30] Fetiţă, fătucă (spaniolă)

— De ce nu?

Îşi strânge cărţile la piept de parc-ar fi un scut armat.

— Pe moment, îmi vin în minte vreo cinci motive pentru care n-aş face-o.

Ridic din umeri.

— OK. Hai să le auzim.

— N-avem timp, o să sune clopoţelul. Crezi că poţi să te prezinţi şi singur doamnei Shevelenko? Tocmai mi-am amintit că mi-am uitat tema la franceză în dulap.

— Atunci e cazul să o iei din loc, zic uitându-mă la încheietura mâinii, pe care nu am niciun ceas, deşi nu cred că tipa a observat. O să sune clopoţelu'.

— Ne vedem aici, după oră, spune şi o ia la fugă pe coridor.

Intru în clasă şi o aştept pe Shevelenko să-şi ridice ochii şi să mă bage în seamă. Stă la catedră şi lucrează la computer; se pare că e ocupată să trimită un e-mail personal.

Îmi dreg glasul ca să-i atrag atenţia. Îmi aruncă o privire, apoi schimbă programul pe calculator.

— Stai unde vrei. O să strig imediat catalogul.

— Sunt nou-venit, o informez.

Chestie de care ar fi trebuit să-şi dea singură seama, având în vedere că nu m-a văzut la faţă în cele două săptămâni de când a început şcoala, dar în fine…

— Eşti elevul ăla venit la schimb din Mexic?

Nu tocmai. Nu la schimb, ci transferat, dar am senzaţia că tipa asta nu se încurcă în detalii.

— Mda.

Nu pot să nu remarc picăturile de sudoare care îi atârnă de mustaţa pufoasă de culoarea piersicii. Din câte ştiu, există – cum se cheamă? – oameni care se ocupă de chestii dintr-astea. Mătuşă-mea Consuelo a avut aceeaşi problemă, asta până când mama a pus mâna pe ea şi pe nişte ceară fierbinte şi le-a vârât pe amândouă în aceeaşi cameră.

— Vorbeşti engleza sau spaniola acasă? mă chestionează Shevelenko.

Nu sunt foarte convins că are dreptul să mă întrebe aşa ceva, dar ce mai contează?

— Ambele.

Îşi întinde gâtul şi se uită peste clasă.

— Ramiro, vino încoace.

Văd un tip Latino apropiindu-se de catedră. E o versiune mai înaltă a lui Paco, prietenul cel mai bun al lui Alex. Când erau în ultimul an de liceu, Alex şi Paco au fost împuşcaţi, chestie care ne-a dat tuturor vieţile peste cap. Paco a murit. Nu ştiu dacă vom reuşi vreodată să trecem peste asta. Imediat ce fratele meu a ieşit din spital, ne-am mutat în Mexic, ca să stăm cu restul familiei. După aceea, lucrurile n-au mai fost niciodată la fel.

— Ramiro, el este... zice Shevelenko, apoi se uită în sus la mine. Cum te cheamă?

— Carlos.

Îl măsoară pe Ramiro de sus până jos.

— Tu eşti mexican, el e mexican. Voi doi o să staţi împreună, sunteţi amândoi vorbitori de spaniolă.

Îl urmez pe Ramiro spre una din mesele de laborator.

— Tipa-i pe bune? îl întreb.

— Cam da. Anul trecut, Heavy Shevy[31] i-a zis unui tip, Ivan, „rusul” vreo şase luni, înainte ca să-i înveţe numele.

— Heavy Shevy?

— Nu te uita la mine, zice Ramiro. Nu eu i-am dat porecla. I se zice aşa de pe puţin douăzeci de ani.

Clopoţelul sună, dar toată lumea continuă să vorbească.

Heavy Shevy se întoarce la computerul ei, ocupată cu mail-ul.

---

[31] În lb. engleză, heavy — tare, puternic; shevy (termen argotic) — discriminatoriu; porecla este menită să definească o persoană cu puternice manifestări rasiale, fiind totodată şi prescurtarea numelui Shevelenko în Shevy

— Me llamo[32] Ramiro, dar sună prea mexican, aşa că toată lumea mă strigă Ram.

Şi numele meu sună prea mexican, dar eu nu simt nevoia să-mi pun sub semnul îndoielii moştenirea şi să mi-l schimb în Carl, de dragul de a mă integra. O singură privire dacă îmi arunci, şi-ţi dai imediat seama că sunt Latino, aşa că ce rost ar avea să pretind că sunt altfel? Întotdeauna l-am acuzat pe Alex că vrea să pară alb pentru că refuză să se lase strigat pe numele din certificatul de naştere, Alejandro.

— Me llamo Carlos. Poţi să-mi zici Carlos.

Acum, că mă uit la el cu mai multă atenţie, observ că Ram poartă o cămaşă de golf cu un logo de marcă. S-o fi trăgând el din Mexic, dar pun pariu că su familia[33] nu locuieşte acolo în apropiere de a mea.

— Deci ce poţi face pe aici ca să te distrezi? zic eu.

— Întrebarea e ce nu poţi face, răspunde Ram. Poţi să te-ntâlneşti cu amicii la Pearl Street Mall, să mergi la film, să faci plimbări, să te dai cu snowboardul, să faci rafting, alpinism, să te duci la petreceri cu gagici din Niwot şi Longmont.

Niciuna din chestiile pe care le enumeră nu mi se par distractive, cu excepţia petrecerilor.

Vizavi de masa noastră stă puicuţa aia super-tare, Madison. Hainele strâmte se asortează de minune cu părul blond înspicat, cu zâmbetul mare de pe faţă şi cu o pereche de chichis[34] încă şi mai mari, care ar putea rivaliza cu ai lui Brittany. Nu că m-aş chiombi la iubita fratelui meu, da' adevărul e că nu prea îi poţi rata.

Madison se apleacă peste masă.

— Înţeleg că tu eşti elevul cel nou, spune ea. Eu sunt Madison. Şi tu…

— Carlos, se bagă Ram în vorbă înainte ca s-apuc să zic

---

[32] Mă numesc (spaniolă)

[33] Familia lui (spaniolă)

[34] Ţâţe (argou spaniolo-mexican)

ceva.

— Sunt sigură că ştie să se prezinte şi singur, Ram, sâsâie ea, apoi îşi dă părul pe după ureche, dând la iveală nişte cercei cu diamante care ar putea orbi pe cineva dacă soarele i-ar lovi în unghiul potrivit.

Se vârâ şi mai tare în sufletul meu şi-şi muşcă buza de jos.

— Eşti tipul cel nou din Meh-hee-co?

E-ntotdeauna enervant când puştii albi îi imită pe mexicani. Mă-ntreb ce altceva a mai auzit despre mine.

— Si.

Îmi aruncă un zâmbet sexy şi se apleacă şi mai mult spre mine.

— Estás muy caliente.

Cred că tocmai a încercat să-mi spună că sunt un tip hoţ.

Nu aşa se zice în Meh-hee-co, da mi-a căzut oricum fisa.

— Mi-ar prinde bine un prof. particular de spaniolă. Ultimul pe care l-am avut a fost un dezastru.

Ram îşi drege glasul.

— Que tipa![35] în caz că n-ai ghicit deja, eu am fost ultimul ei profesor.

Rămân cu ochii fixaţi pe Madison. Îl are pe vino-ncoace şi n-are nicio problemă în a-şi etala activele. Deşi genul meu sunt chicas mexicane exotice, cu pielea de culoarea mierii, presupun că niciun tip nu e în stare să-i reziste lui Madison. Iar ea o ştie.

Când o fată de la o altă masă o strigă, mă întorc spre Ram.

— I-ai fost prof. sau ai ieşit cu ea? îl întreb.

— Ambele. Câteodată simultan. Ne-am despărţit acum o lună. Ascultă-mi sfatul şi fereşte-te de ea. Muşcă.

— La modul propriu? zic eu rânjind.

— Pe bune, nu merită să te apropii ca să descoperi răspunsul. Află însă că spre sfârşitul relaţiei noastre, eu

[35] Ce mai tipă — ce tupeu pe tine (spaniolă)

devenisem elevul şi ea profa. Şi nu mă refer aici la spaniolă.

— Está sabrosa.[36] O să-mi încerc norocul.

— N-ai decât, omule, zice Ram ridicând din umeri, chiar în clipa când Heavy Shevy se scoală de pe scaun şi începe să ne predea. Numai să nu zici că nu te-am prevenit.

Deocamdată nu am de gând să fiu iubitul vreunei tipe, da' nu m-ar deranja dac-aş putea să aduc vreo câteva gagici de la liceul Flatiron acasă la Alex, doar ca să-i dovedesc că sunt exact opusul lui. Mă uit la Madison şi ea-mi zâmbeşte înapoi, de parcă mi-ar promite că mi-a rezervat ceva mai mult decât atât. Mda, ar fi candidata perfectă de dus acasă la Alex. Seamănă cu Brittany, numai că n-are aura aia de sfântă în jurul capului.

După ce mă chinui să trec peste orele de curs de dimineaţă, sunt mai mult decât pregătit să iau prânzul. Când sună clopoţelul, mă bucur că n-o găsesc pe Kiara în uşă, aşteptându-mă, aşa cum mi-a promis. Mă duc la vestiar şi scot din dulap sandvişul pregătit cu ce-am luat de prin frigiderul lui Alex.

Poate că ghidul meu m-a părăsit. Chestie care nu m-ar deranja câtuşi de puţin, atâta doar că-mi ia vreo zece minute ca să găsesc cantina. Întru şi dau să mă aşez singur la una din mesele rotunde, până ce-l văd pe Ram făcându-mi semne.

— Mersi că m-ai lăsat baltă, aud o voce în spate.

Mă întorc şi dau cu ochii de eleva eminentă.

— Credeam că tu m-ai părăsit.

Clatină din cap, ca şi cum ăsta ar fi lucrul cel mai ridicol pe care i-a fost dat să-l audă vreodată.

— Sigur că nu. Numai că n-am putut să ies din clasă mai devreme.

— Păcat, îi spun prefăcându-mă înţelegător. Dac-aş fi ştiut, te-aş fi aşteptat…

— Da, vezi să nu, zice dând din cap în direcţia lui Ram.

[36] Minunat (spaniolă)

Du-te să te aşezi la masa lui Ram. Am văzut că ţi-a făcut semn.

Îi arunc o privire şocată.

— Vai de mine. Chiar îmi acorzi această permisiune?

— La fel de bine poţi să stai şi lângă mine, spune, de parcă ar fi o opţiune la care aş sări în sus de bucurie.

— Nu, mersi.

— Mi-am închipuit eu.

Kiara se aşază la coada cu mâncare caldă, iar eu mă-ndrept spre masa lui Ram. Încalec un scaun şi Ram mă prezintă prietenilor lui, cu toţii tipi albi care arată la fel. Vorbesc despre fete, despre sport şi echipa lor de fotbal de vis. Mă îndoiesc că vreunul din ei ar rezista unei zile de muncă la fabrica de zahăr din Mexic. Unii dintre amicii mei câştigau mai puţin de cincisprezece dolari pe săptămână. Ceasurile de mână ale tipilor ăstora costă probabil mai mult decât salariul pe un an al prietenilor mei.

Madison îşi face apariţia lângă masa noastră în timp ce Ram se duce să se aşeze din nou la coadă.

— Bună, băieţi, spune. Părinţii mei pleacă din oraş în weekend. Vineri seara dau o petrecere, dacă vreţi să veniţi şi voi. Numai să nu-i spuneţi lui Ram.

Bagă mâna în poşetă şi scoate dinăuntru un ruj. Învârte tubul de mai multe ori, apoi îi extrage capacul şi se dă cu el pe buze. Când cred c-a terminat, îşi rotunjeşte buzele şi continuă să plimbe rujul circular. Mă uit să văd dacă mai e şi altcineva care urmăreşte showul erotico-glossy. Şi bineînţeles, doi dintre amicii lui Ram s-au oprit din discuţie şi sunt complet captivaţi de talentele ei speciale. Ram se întoarce şi se concentrează pe bucata de pizza cu pepperoni.[37]

Când Madison pocneşte din buzele rujate, îmi îndrept din nou atenţia spre ea.

— Carlos, o să-ţi dau datele mele de contact, zice ea,

[37] Specialitate italienească de salam picant

apoi scoate un pix şi mă prinde de mână.

Se apucă să-şi caligrafieze ca o artistă numărul de telefon şi adresa pe antebraţul meu, deasupra tatuajelor. Face semn când termină împreunându-şi degetele, după care pleacă spre masa unde stau prietenele ei.

Muşc din sandviş şi scanez din priviri cantina, în căutarea Kiarei, personajul anti-Madison. E aşezată la o masă cu un tip cu plete blonde zburlite care îi cad peste faţă. Gagiul e cam de înălţimea şi conformaţia mea. O fi iubitul ei? Dacă-i aşa, îi plâng de milă. Kiara e genul de fată care se aşteaptă ca iubitul să-i fie supus şi s-o pupe mereu în fund.

Corpul şi mintea mea nu sunt făcute pentru supuşenie şi mai bine mor decât să pup pe cineva în fund.

Kiara

— Deci cum te-ai descurcat ca ghid? mă-ntreabă mama la cină. Ştiu că azi-dimineaţă de-abia aşteptai.

— Nu prea grozav, îi răspund întinzându-i fratelui meu mai mic, mânjit tot pe faţă cu sos de spaghetti, un al treilea şerveţel.

Îmi amintesc de ultima oră, a opta, la sfârşitul căreia m-am prezentat la uşa clasei lui Carlos, pentru a descoperi că-şi luase deja tălpăşiţa.

— Carlos m-a lăsat baltă de două ori.

Tata, în calitatea lui de psiholog care consideră oamenii nişte specimene numai bune pentru a fi analizate, îşi încreţeşte fruntea în timp ce se serveşte cu o a doua porţie de fasole verde.

— Te-a lăsat baltă? De ce ar face aşa ceva?

Hm…

— Pentru că se crede prea cool pentru a fi escortat prin şcoală.

Mama mă mângâie pe cap.

— Nu e deloc cool să-ţi laşi baltă ghidul, dar ai răbdare cu

el. Tocmai s-a mutat aici. Nu-i vine uşor.

— Mama ta are dreptate. Nu-l judeca prea aspru, Kiara, spune tata. Probabil că băiatul încearcă acum să îşi găsească locul. După ore, Alex a trecut pe la mine şi am avut o conversaţie prelungită cu el. Sărmanul băiat. N-are decât douăzeci de ani şi şi-a luat pe cap răspunderea pentru un puşti de şaptesprezece.

— De ce nu-l inviţi mâine pe la noi pe Carlos, după ore? propune mama.

Tata arată aprobator cu furculiţa spre ea.

— Excelentă idee.

Sunt sigură că ultimul lucru pe care şi l-ar dori Carlos ar fi o invitaţie la mine acasă. Mi-a dat clar de înţeles că mă tolerează în săptămâna asta doar pentru că n-are încotro. Vineri, după ce îndatoririle mele de ghid vor lua sfârşit, va da probabil o petrecere ca să sărbătorească.

— Nu ştiu ce să zic.

— Fă-o, zice mama fără să-mi ia în seamă ezitarea. O să pregătesc nişte fursecuri cu marmeladă de portocale, după reţeta nouă a lui Joannie.

Nu ştiu dacă lui Carlos îi plac fursecurile cu marmeladă de portocale, dar…

— Bun, o să-l întreb. Dar să nu vă miraţi dacă va zice nu.

— Să nu te miri dacă va zice da, spune tata, mereu optimist.

În dimineaţa următoare, în timp ce-l escortez pe Carlos în pauza dintre orele a treia şi a patra, reuşesc în sfârşit să-mi adun tot curajul ca să-l întreb:

— N-ai vrea să vii pe la mine după şcoală?

Ridică din sprâncene.

— Ce faci? Îmi dai întâlnire?

Scrâşnesc din dinţi.

— Nu te umfla în pene.

— Bine. Pentru că nu eşti genu’ meu. Mie-mi plac tipele sexy şi proaste.

— Nici tu nu eşti genul meu, latru eu. Mie-mi plac tipii inteligenţi şi amuzanţi.

— Sunt un tip amuzant.

Ridic din umeri.

— Poate că sunt eu prea inteligentă ca să-ţi înţeleg glumele.

— Atunci de ce te-ai obosit să mă inviţi?

— Mama… a făcut fursecuri.

Dau înapoi imediat ce vorbele îmi ies din gură. Cine ar invita pe cineva acasă ca să mănânce fursecuri? Poate numai frăţiorul meu, dar el e la grădiniţă.

— Nu e vorba de o întâlnire sau aşa ceva, mă reped să adaug, ca nu cumva să creadă că mă dau la el în secret. Doar… fursecuri şi-atât.

Aş vrea să derulez banda cu toată conversaţia înapoi, dar asta nu se poate.

Ajungem la uşa sălii lui de curs, şi tot nu mi-a răspuns.

— O să mă mai gândesc, zice, şi mă lasă singură în mijlocul holului.

O să se mai gândească? Ca şi cum a accepta invitaţia ar însemna că-mi face o mare favoare, în loc să fie taman invers?

La sfârşitul orelor, în faţa dulapurilor din vestiar, când sper c-a şi uitat de invitaţie, îl văd că-şi lasă greutatea pe un picior şi îşi îndeasă mâinile în buzunarele din faţă ale pantalonilor.

— Ce fel de fursecuri?

Din toate întrebările de pe lume, de ce o fi ales-o tocmai pe-asta?

— Cu portocale, zic. De fapt, cu marmeladă de portocale.

Se apleacă spre mine, de parcă nu aş fi rostit cuvintele suficient de tare sau de clar.

— Cu ce de portocale?

— Cu marmeladă.

— A?

— Marmeladă.

Îmi pare rău, dar nu există un mod cool de a pronunţa cuvântul „marmeladă” şi când rostesc acele „m”-uri atât de apropiate arăt exact ca o toantă. Totuşi, măcar nu m-am bâlbâit.

Carlos dă din cap. Îmi dau seama că încearcă să păstreze o mină serioasă. Dar nu reuşeşte şi izbucneşte în râs.

— Poţi să mai repeţi o dată?

— De ce? Ca să râzi de mine?

— Si. E singurul lucru care mă mai ţine în viaţă. Şi întâmplător, tu eşti o ţintă foarte uşoară.

Trântesc uşa de la dulap.

— Atunci consideră că mi-am retras în mod oficial invitaţia.

O iau din loc, după care îmi amintesc că mi-am uitat temele în dulap, aşa că mă întorc şi îl descui din nou. Înşfac în grabă cele trei cărţi de care am nevoie, le arunc în rucsac şi plec.

— Aş fi venit dacă erau cu glazură dublă de ciocolată, strigă Carlos în urma mea râzând.

Tuck mă aşteaptă în parcarea rezervată elevilor din ultimul an.

— De ce-ai întârziat?

— M-am certat cu Carlos.

— Iarăşi? Ascultă, Kiara, nu e decât marţi. Mai ai încă trei zile de stat cu el. De ce nu renunţi la chestia asta cu ghidul ca să scapi de toate porcăriile lui?

— Pentru că asta urmăreşte şi el, răspund în timp ce urcăm în maşina mea şi ieşim din parcare. Nu vreau să îi ofer satisfacţia de a fi mereu cu un pas înaintea mea. E nemaipomenit de încrezut.

— Trebuie să existe o cale de a-l face să-i stea vorbele în gât.

Fraza aprinde scânteia în mintea mea.

— Asta e! Tuck, eşti un geniu, exclam încântată,

întorcând brusc maşina.

— Unde mergi? zice Tuck arătând în spate. Casa ta e în direcţia opusă.

— Ne oprim mai întâi la băcănie şi la magazinul cu articole de menaj al lui McGuckin. Ca să cumpăr ce-mi trebuie pentru fursecuri cu glazură dublă de ciocolată.

— De când te-ai apucat să faci prăjituri? mă întreabă Tuck. Şi de ce tocmai fursecuri cu glazură dublă de ciocolată?

Îi arunc un zâmbet răutăcios.

— Ca să-l fac pe Carlos să-şi înghită vorbele.

CARLOS

Miercuri, după ce ies de la ore, mă-ndrept spre atelierul auto ca să mă întâlnesc cu Alex. Chiar când pornesc să traversez strada, văd un Mustang roşu că trage lângă mine. La volan e Madison Stone şi geamurile maşinii sunt deschise.

Mă apropii şi ea mă-ntreabă unde mă duc.

— La atelierul auto al lui McConnell, unde lucrează fratele meu, îi răspund.

Alex îmi spusese să trec pe acolo ca să-l ajut cu o treabă.

— Urcă. Te duc eu.

Madison îi ordonă prietenei ei Lacey să treacă pe bancheta din spate şi îmi spune să mă aşez în faţă, lângă ea. N-am trăit niciodată într-un loc în care să nu fii judecat după culoarea pielii sau mărimea contului din bancă, aşa că reacţionez cu prudenţă la interesul subit al lui Madison pentru mine. La naiba, îmi pusesem la bătaie farmecul în faţa Kiarei, înaintea lui Heavy Shevy, şi tipa nici măcar nu clipise, şi nici nu renunţase să mai stea cu gura făcută pungă. Tot ce obţinusem din partea ei fusese un geamăt de dezgust. Cu toate că ieri mă invitase la ea acasă la nişte fursecuri. Fursecuri cu marmeladă de portocale. Cine

Dumnezeu te invită acasă ca să mănânci fursecuri cu marmeladă de portocale? Şi mai amuzant mi s-a părut faptul că tipa chiar luase povestea asta în serios. Astăzi însă, m-a condus la sălile de curs fără să-mi adreseze vreun cuvânt. Am vrut s-o îmbrobodesc şi să o fac să zică ceva, doar ca să mă amuz niţel, da' n-a muşcat momeala.

Madison introduce adresa atelierului auto în GPS.

— Deci, Carlos, zice Lacey, aplecându-se în faţă, între cele două scaune, în timp ce Madison porneşte motorul. E adevărat ce se zice, că ai fost dat afară de la şcoală pentru că l-ai bătut măr pe un tip? mă întreabă bătându-mă pe umăr, de parcă n-aş fi auzit-o.

Nu sunt la liceul ăsta decât de trei zile, şi deja mi-au ieşit vorbe.

— De fapt, au fost trei tipi, plus un pitbull, glumesc eu, dar am impresia că tipa mă ia în serios: cască gura, şocată.

— Uau! zice bătându-mă din nou pe umăr. În Mexic îţi dau voie să vii cu câini la şcoală?

Lacey asta e mai proastă ca un burrito[38] fără fasole în el.

— Sigur. Da numai cu pitbulli şi Chihuahua.

— Ce grozav ar fi dac-aş putea să-l aduc pe Puddles la şcoală! zice tipa bătându-mă din nou pe umăr, şi-mi vine un chef nebun s-o bat şi eu pe spinare de vreo mie de ori, ca să se dezveţe de obiceiul ăsta tâmpit. Puddles e labradoodle[39]-ul meu.

Ce naiba o mai însemna şi labradoodle? Orice ar fi, pun pariu că pitbullul verişoarei mele Lana l-ar hali pe Puddles labradoodle-ul la micul dejun.

— Înţeleg că fratele tău e tipul care te-a adus la şcoală luni, când te-ai înscris? mă-ntreabă Madison.

— Îhî, răspund, şi-n clipa următoare intrăm în parcarea

---

[38] Fel de mâncare Mexican constând dintr-o lipie din făină de grâu înfăşurată complet în jurul umpluturii formate din fasole şi carne, la care se adaugă uneori şi orez, Frunze de salată, avocado, brânză etc.

[39] Rasă de câine obţinută prin încrucişarea dintre labrador şi pudel

atelierului auto.

— Prietena mea Gina mi-a spus că v-a văzut în biroul directorului. De ce ai venit cu fratele tău? Părinţii erau plecaţi din oraş?

— Locuiesc cu fratele meu. Restul familiei a rămas în Mexic.

N-are rost să-i povestesc toată istoria, despre tata care a fost ucis în timpul unei tranzacţii cu droguri pe vremea când eu n-aveam decât patru ani şi despre mi amá, care practic mă dăduse afară din casă şi mă trimisese pachet în State.

Madison pare şocată.

— Locuieşti cu fratele tău? Fără părinţi?

— Da.

— Ce noroc pe tine, zice Lacey. Părinţii stau tot timpul pe capul meu şi soră-mea e-o psihopată. Da' scap uşor de ei, mă duc la Madison aproape-n fiecare zi. Ea n-are fraţi şi ai ei sunt mai tot timpul plecaţi.

Madison se uită în oglinda retrovizoare. Când îşi aude amica aducând vorba despre părinţii ei, încremeneşte pentru o clipă, apoi zâmbeşte.

— Călătoresc mult, îmi explică în timp ce-şi mai aplică gloss pe buze. Chestie care îmi place, pentru că pot să fac ce vreau şi cu cine vreau, fără să fiu îngrădită de reguli.

Având în vedere că eu am fost mereu înconjurat de oameni care au încercat să-mi impună reguli, viaţa lui Madison mi se pare bueno[40].

— Dumnezeule, parcă sunteţi fraţi gemeni, zice Lacey când Alex se apropie de Mustang.

— Nu văd asemănarea, îi răspund şi deschid portiera.

Madison şi Lacey coboară şi ele din maşină. Se aşteaptă să le prezint lui Alex? Rămân în faţa mea, cu tenul lor palid desăvârşit şi machiajul sclipind în soare.

— Mersi că m-ai adus, zic.

---

[40] Bună (spaniolă)

Mă-mbrăţişează amândouă. Madison mă strânge ceva mai îndelung. E clar, e semn că e interesată.

Văd că Alex e derutat, nu ştie ce am de gând cu puicuţele astea două. Le iau pe Madison şi Lacey pe după umeri.

— Salut, Alex. Ele sunt Madison şi Lacey. Cele mai hoţ gagici de la liceul Flatiron.

Ambele dau din cap spre Alex şi îi aruncă zâmbete strălucitoare. Le face plăcere complimentul, cu toate că sunt convins că ştiu c-arată de milioane şi n-au nevoie să li se amintească treaba asta mereu.

— Mersi că l-aţi adus pe fratele meu cu maşina, zice Alex, apoi se întoarce şi intră-n atelier.

După ce fetele pleacă, îl urmez şi eu înăuntru şi îl găsesc lucrând la bara de protecţie din faţă a unui SUV care a fost implicat în mod vizibil într-un accident.

— Eşti singur aici? îl întreb.

— Mda. Ajută-mă să scot chestia asta, zice aruncându-mi un set de chei.

Am lucrat împreună cu Alex în atelierul auto al vărului nostru Enrique. Era unul dintre puţinele lucruri pe care le făceam ca să ne ferim de necazuri. Fratele şi vărul meu m-au învăţat tot ce ştiau ei despre maşini şi restul am învăţat singur când dezmembram rable în partea din spate a atelierului.

Mă bag sub capota SUV-ului şi mă apuc să desfac şuruburile interioare. Sunetul metalului scrâşnind pe metal răsună în atelier şi pentru o clipă am senzaţia că m-am întors în timp la atelierul lui Enrique, în Chicago.

— Drăguţe fete, spune fratele meu sarcastic în timp ce continuăm să muncim cot la cot.

— Îhî. Mă gândeam să le invit pe amândouă acasă, zic băgând cheile în buzunarul de la spate. A, şi ca să nu uit. Kiara m-a invitat ieri la nişte fursecuri.

— Şi de ce nu te-ai dus?

— În afară de faptul că n-am vrut, şi-a retras pe urmă invitaţia.

Alex îşi mută atenţia de la bara de protecţia la mine.

— Sper din inimă că nu te-ai purtat cu ea ca un pendejo[41] sadea.

— Am făcut şi eu puţin mişto de ea, atâta tot. Data viitoare când vrei să-mi faci lipeala cu o escortă, asigură-te mai întâi că nu poartă tricouri lăbărţate cu inscripţii cretine. Kiara asta îmi aminteşte de un tip pe care l-am cunoscut când locuiam în Chicago. Nici măcar nu-s sigur că e gagică, Alex.

— Vrei să ţi-o d-d-dovedesc? aud din uşă vocea fostului meu ghid.

Uf, fir-ar să fie!

Kiara

— Da, zice Carlos, cu faţa numai zâmbet amuzat şi provocare. Da, dovedeşte-o.

Alex ridică o mână.

— Stai aşa, opreşte-te.

Îl împinge pe Carlos, lipindu-l de maşină, şi mormăie ceva în spaniolă. Carlos mormăie şi el un răspuns. Habar n-am ce vorbesc, dar niciunul din ei nu pare prea vesel.

Nici eu nu sunt. Nu-mi vine să cred că m-am bâlbâit din nou. Sunt foc şi pară pentru că m-am enervat atât de tare pe Carlos încât am gângăvit. Fapt care înseamnă că are o anumită putere asupra mea, ceea ce mă irită şi mai tare. Nu mai am răbdare până vineri, când e prevăzută să aibă loc Operaţiunea Fursecul. Ca să obţin efectul scontat, trebuie să aştept ca fursecurile să rîncezească. Dar Carlos n-are cum să prevadă ce se va întâmpla.

Alex se îndepărtează de Carlos, călcând apăsat şi furios, şi scoate o cutie din spatele biroului unde se fac plăţile.

[41] Tâmpit, ticălos (argou mexican)

— Am testat radioul şi am impresia că lipseşte un fir. Nu cred că va funcţiona, dar o să încerc totuşi. Dă-mi cheile ca să-ţi bag maşina înăuntru. Să nu te prind că scoţi vreo vorbă în lipsa mea, zice întorcându-se spre Carlos.

Imediat ce Alex pleacă, Carlos spune:

— Dacă mai vrei să-mi dovedeşti că nu eşti bărbat, dă-i înainte.

— Te simţi mai bine când te porţi ca un ticălos? îl întreb.

— Nu. Dar când îl scot din sărite pe frate-meu, da. Şi când te scot pe tine din sărite, îl scot şi pe Alex. Scuze c-ai fost prinsă în focul încrucişat.

— Nu mă băga pe mine la mijloc.

— Nu prea cred că ai încotro, zice Carlos aşezându-se pe vine în faţa maşinii la care lucraseră amândoi şi trăgând de bara de protecţie.

— Mai întâi trebuie să scoţi şuruburile, îi spun, bucuroasă că pot să-i demonstrez că mă pricep mai bine decât el la maşini. N-o să iasă dacă nu scoţi mai întâi şuruburile.

Despre ce vorbeşti? Despre sutiene sau bare de protecţie? mă întreabă aruncându-mi un rânjet înfumurat. Pentru că sunt expert în scoaterea ambelor.

N-ar fi trebuit să o fac. A fost total imatur din partea mea. Dar m-am lăsat provocată de comentariul ăla sexy şi stupid al lui Carlos. Comentariul şi faptul că făcuse mişto de mine atunci când rostisem cuvântul „marmeladă” au fost cele două motive care m-au împins să-l fac să-şi înghită vorbele.

E vineri. Tuck şi cu mine am venit la şcoală devreme în dimineaţa asta pentru a umbla la dulapul lui Carlos. Marţi, după ore, am făcut împreună mai bine de o sută de fursecuri cu glazură dublă de ciocolată. După ce s-au răcit, am lipit de spatele fiecăruia un magnet mic, dar puternic. Şi astfel am obţinut magneţi din fursecuri râncede. Când Carlos îşi va deschide dulapul, va fi întâmpinat de o sută de mici magneţi.

Iar când va încerca să scoată magneţii, fursecurile i se

vor fărâmiţa în mână. Am cumpărat nişte magneţi super puternici de mărimea monedelor de zece cenţi. O să iasă un dezastru, de asta sunt sigură. Carlos va avea la dispoziţie două variante: să ţină magneţii încuiaţi înăuntru sau să-i scoată unul câte unul şi să fie împroşcat cu bucăţele de fursecuri râncede.

— Neapărat să ţin minte să nu mă iau niciodată de tine, zice Tuck în timp ce stă de pază.

Orele nu încep decât peste patruzeci şi cinci de minute, aşa încât pe hol nu trece multă lume.

Descui dulapul lui Carlos folosind combinaţia notată în capul foii cu programa lui şcolară, primită de la domnul House. Mă simt vinovată, dar nu suficient de vinovată ca să renunţ la idee. Plasez câteva fursecuri înăuntru, apoi mă uit spre Tuck. Stă de pază, ca să nu apară Carlos sau oricine altcineva curios să vadă ce meşteresc eu acolo. De fiecare dată când vâr un fursec, clinchetul magnetului pe metal îl face pe Tuck să râdă.

Clic. Clic. Clic. Clic. Clic. Clic.

— O să se enerveze, zice Tuck. Va şti că tu ai făcut-o. Când vrei să joci o farsă, scopul e să rămâi anonim, nu să fii prins.

— Prea târziu.

Lipesc noi şi noi magneţi, întrebându-mă cum o să reuşesc să-i bag pe toţi o sută înăuntru. Îi pun sus, jos, pe uşă, în lateral… Nu prea mai am spaţiu, dar aproape că am terminat. Interiorul dulapului lui Carlos arată acum de parcă ar avea pojar maro.

Vâr mâna în pungă.

— Ultimul.

Tuck îşi iţeşte capul înăuntru.

— Asta ar putea fi una dintre cele mai reuşite farse ale liceului Flatiron, Kiara. Ai putea intra în istorie. Sunt mândru de tine. Lipeşte-l pe ultimul în exterior, chiar pe mijlocul uşii.

— Bună idee.

Încui dulapul fără ca nimeni să ne fi surprins, lipesc ultimul fursec, apoi mă uit la ceas. Ora de dirigenţie începe peste douăzeci de minute.

— Acum va trebui să aşteptăm.

Tuck se uită de-a lungul coridorului.

— Vin nişte oameni. N-ar trebui să ne ascundem?

— Ba da, dar vreau să-i văd reacţia. Hai să ne ascundem în sala doamnei Hadden.

Cinci minute mai târziu, eu şi cu Tuck ne zgâim pe ferestruica pătrată din uşă şi îl zărim pe Carlos apropiindu-se.

— Uite-l, şoptesc eu cu inima bătându-mi puternic în piept.

Carlos se încruntă când ajunge în faţa dulapului şi vede fursecul mare şi maro lipit pe el. Se uită în stânga şi în dreapta, în căutarea autorului. Când trage de fursec, acesta se fărâmă, însă magnetul rămâne lipit de uşă.

Ce face? îl întreb pe Tuck, care e mai înalt decât mine şi îl vede mai bine.

Zâmbeşte. Şi clatină din cap. Acum aruncă fărâmăturile de fursec la coşul de gunoi.

O să-i piară cheful să zâmbească atunci când va deschide uşa şi va găsi nouăzeci şi nouă de magneţi cu fursecuri.

— Mă duc la el, îi spun lui Tuck şi părăsesc siguranţa sălii doamnei Hadden, îndreptându-mă spre propriul dulap, ca şi cum nimic neobişnuit nu s-ar fi întâmplat. Bună, îl salut pe Carlos, care se holbează acum la dulapul deschis pe care stau lipite toate fursecurile.

— Ai un zece pentru originalitate şi execuţie, zice el.

— Te deranjează că iau note bune la toate materiile, chiar şi la farse?

— Da, răspunde ridicând dintr-o sprânceană. Recunosc că sunt impresionat. Enervat, dar impresionat.

Închide dulapul, lăsând cei nouăzeci şi nouă de magneţi

ataşaţi înăuntru. Mergem umăr la umăr spre prima lui sală de clasă pe ziua aceea, ca şi cum fursecurile nici n-ar exista.

Nu mă pot abţine şi zâmbesc în timp ce străbatem coridorul. Carlos clatină din cap de câteva ori, în semn de mare mirare.

— Facem pace? îi propun.

— Nici vorbă. Oi fi câştigat tu bătălia asta, dar războiul, chica, e departe de a se termina.

CARLOS

Nu pot să scap de mirosul de fursecuri. Mi-a rămas impregnat în mâini, în cărţi… la naiba, până şi-n rucsac. Am încercat să scot magneţii din dulap, dar s-a făcut o asemenea mizerie, încât am renunţat. O să-i las acolo până se sfărâmă complet… şi pe urmă o să scot firimiturile şi o să le arunc în dulapul Kiarei. Sau, şi mai bine, o să le lipesc cu superglue.

Trebuie să-mi scot din minte chestia asta cu fursecurile şi cu Kiara. Nimeni n-o întrece pe mi amá la gătit, dar astăzi, imediat cum mă întorc de la şcoală, scot tot ce găsesc în frigiderul lui Alex şi încerc să încropesc o masă mexicană autentică. Ca să nu mă mai gândesc la fursecurile alea tâmpite, cu glazură dublă de ciocolată. Povestea asta, ca şi faptul că după o săptămână de stat aici n-am reuşit să mănânc niciun fel mexican adevărat, bine condimentat, mă scot din sărite.

Alex se apleacă peste oala de tocană şi inhalează mirosul. Din expresia de pe faţa lui îmi dau seama că îi aminteşte de mâncărurile de acasă.

— Se cheamă carne guisada[42]. E specific mexicană, spun rostind cuvintele rar, de parcă Alex nu ar fi auzit termenul niciodată.

— Ştiu ce e, deşteptule, zice el, după care pune capacul la loc, aşază masa şi se reapucă de învăţat.

[42] Tocană de carne (spaniolă)

O oră mai târziu, stăm la masă. Îl urmăresc pe fratele meu cum adulmecă prima înghiţitură, apoi se serveşte din nou.

— Îţi place?

— E tot ce poate fi mai bun, zice lingându-şi furculiţa.

Habar n-aveam că ştii să găteşti.

— Multe lucruri nu ştii tu despre mine.

— Înainte ştiam.

Mă joc cu mâncarea din farfurie; pofta mi-a pierit brusc.

— Asta era cu multă vreme în urmă.

Stau cu ochii fixaţi în farfurie. Nu-mi mai recunosc fratele. După ce a fost împuşcat, cred că mi-a fost teamă să-i vorbesc, ca nu cumva discuţia să facă lucrurile să pară şi mai reale. Alex nu ne-a povestit niciodată în amănunt ce s-a întâmplat atunci când a ieşit din Latino Blood, iar eu nu l-am întrebat. Dar ieri-dimineaţă mi-am făcut o idee.

— Ţi-am văzut cicatricile ieri, când ai ieşit din duş.

Alex se opreşte din mâncat şi pune jos furculiţa.

— Credeam că dormi.

— Mă sculasem.

Imaginea spinării lui plină de cicatrici, ca nişte urme de bici, mi-a rămas întipărită în minte. Când am văzut pielea umflată dintre omoplaţi, cu literele LB însemnate acolo pe vecie, ca pe capul unei vaci arse cu fierul înroşit, am simţit cum pielea mă furnică de o ură cumplită şi o furie răzbunătoare.

— Nu te mai gândi la asta.

— N-am cum.

Alex nu este singurul dintre fraţii Fuentes pentru care protejarea familiei e lege. Dacă vreodată o să mă întorc la Chicago şi o să aflu cine e nemernicul care mi-a ars fratele cu fierul roşu, tipu’ e ca şi mort. Oi fi eu rebelul familiei, da sângele apă nu se face.

Nu numai Alex are cicatrici. M-am bătut de mai multe ori decât un boxer profesionist. Dacă mi-ar vedea cicatricile, şi

mai ales tatuajele de pe spate, care mă identifică drept membru al bandei Guerreros, fratele meu şi-ar ieşi din minţi. Oi fi eu acum în Colorado, dar legăturile cu banda nu s-au rupt.

Brittany şi cu mine mergem diseară s-o vizităm pe sora ei, Shirley. Vrei să vii cu noi?

Ştiu că sora lui Brittany e o persoană cu dizabilităţi şi că e internată într-un loc, pe lângă universitate, unde primeşte asistenţă permanentă.

— Nu pot. Ies în oraş, îi răspund.

— Cu cine?

— Din câte ştiu, papá e mort de mult. N-am de ce să-ţi dau ţie socoteală.

Ne înfruntăm din priviri. Pe vremuri, mă bătea măr fără măcar să se străduiască prea tare. Dar nu şi acum. Suntem pe punctul să ne luăm la poceală, dar uşa se deschide şi intră Brittany.

Îşi dă probabil seama de tensiunea care pluteşte în aer pentru că zâmbetul îi piere de pe chip pe măsură ce se apropie de masă. Îşi aşază o mână pe umărul lui Alex.

— E totul OK?

— Totul e perfecto. Nu-i aşa, Alex? Spun luându-mi farfuria şi ocolind masa ca să ajung în bucătărie.

— Nu, nu e-n regulă. I-am pus o întrebare simplă şi n-a vrut să-mi răspundă, spune Alex.

Pe naiba, o propoziţie ca asta n-ar trebui să iasă decât din gura unui părinte. Las să-mi scape un oftat de frustrare.

— Mă duc la o petrecere, Alex, atâta tot. Doar n-am de gând să omor pe nimeni.

— O petrecere? întreabă Brittany.

— Îhî. Cunoşti cumva conceptul?

— Ba bine că nu. Şi ştiu şi ce se-ntâmplă la petreceri, zice ea aşezându-se lângă Alex. Am fost şi noi la petreceri în liceu şi aşa cum am învăţat noi din greşeli, aşa va învăţa şi el. N-ai cum să-l opreşti, îi zice fratelui meu.

Alex arată spre mine acuzator.

— Să le fi văzut pe tipele alea cu care era mai zilele trecute.

Brittany. Bucăţică ruptă din psihopata aia de Darlene. O mai ţii minte din liceu? Gagica era în stare să reguleze toată echipa de fotbal numai ca să-i crească acţiunile.

Încă o dată se dovedeşte că Alex nu-mi sprijină cauza. Mersi, frăţioare.

— Bun, foarte drăguţ din partea voastră că discutaţi despre mine în prezenţa mea, da' acu chiar trebuie s-o iau din loc.

— Cum ajungi acolo? mă-ntreabă Alex.

— Pe jos. Dacă nu cumva… zic holbându-mă la cheile pe care Brittany le ţine aşezate peste geantă.

— Poate să ia maşina mea, îi spune ea lui Alex.

Nu mi se adresează direct, pentru că – Doamne fereşte! – niciunul din ei n-ar lua pentru nimic în lume vreo decizie fără a se consulta mai întâi cu celălalt.

— Cu condiţia să nu bei. Sau să te droghezi.

— OK, mami, spun eu sarcastic.

Alex clatină din cap.

— Nu-i o idee bună.

Brittany îşi împleteşte degetele cu ale lui.

— E-n regulă, Alex. Pe bune. Oricum aveam de gând să luăm autobuzul ca să mergem la Shirley.

Preţ de o nanosecundă, chiar îmi place de iubita fratelui meu, dar apoi îmi amintesc cum îi controlează viaţa şi sentimentul acela cald şi vag dispare la fel de iute ca un fulger.

Iau cheile lui Brittany şi le învârt între degete.

— Haide, Alex. Nu-mi face viaţa mai de rahat decât e deja.

— Bine, zice el. Dar să aduci maşina înapoi în perfectă stare, că dacă nu…

— Da, domnule, îi dau eu onorul.

Îşi scoate telefonul mobil din buzunarul de la spate şi mi-l azvârle.

— Ia şi ăsta cu tine.

Mă grăbesc să ies pe uşă înainte ca vreunul din ei să se răzgândească. Am uitat s-o întreb pe Brittany unde şi-a parcat maşina, dar nu mi-e greu s-o reperez. Beemveul străluceşte ca un înger în faţa blocului, făcându-mi cu ochiul.

Întind mâna şi scot din buzunarul de la spate al pantalonilor o foaie de hârtie cu adresa lui Madison. Am notat-o înainte să mă spăl pe mâini. Studiez GPS-ul până mă prind cum funcţionează, apoi introduc adresa, dau jos capota şi ies scrâşnind din roţi din parcare. Sunt, în sfârşit… liber.

Parchez pe stradă şi străbat pe jos aleea lungă care duce la casa lui Madison. Îmi dau seama imediat c-am nimerit bine pentru că de la etaj se aude urlând muzica şi peluza din faţa casei e plină de puşti. Casa e uriaşă. La început nu sunt sigur dacă-i o singură clădire sau un bloc de apartamente, apoi mă apropii şi văd că e o vilă imensă. Păşesc în interiorul monstruozităţii ăsteia şi recunosc câţiva copii de la şcoală.

— A venit Carlos! strigă o fată.

Mă prefac că nu aud ecoul ţipetelor care urmează.

Madison, îmbrăcată într-o rochie neagră foarte mulată pe corp şi ţinând în mână o cutie de bere Bud Light, îşi face loc prin mulţime şi mă îmbrăţişează. Am impresia că mi-a vărsat ceva bere pe spinare.

— Dumnezeule, ai ajuns.

— Îhî.

— Hai să te conduc. Urmează-mă.

Mă iau după ea până în bucătărie, care arată ca într-o poză de revistă. E toată numai aparatură din inox. Blaturile sunt acoperite cu plăci solide de granit. Lângă chiuvetă văd o ladă imensă plină până la refuz cu cutii de bere. Mă-ntind

şi înşfac una.

— E şi Kiara pe-aici? întreb.

Madison pufneşte.

— Mă laşi?

Presupun că trebuie să mă mulţumesc cu răspunsul ăsta.

Madison îşi înfăşoară mâna în jurul cotului meu şi mă conduce pe un hol şi mai departe în sus, pe scări.

— Trebuie neapărat să-ţi prezint pe cineva.

Se opreşte în clipa când ajungem în faţa unei camere laterale înţesată cu aparate vechi de jocuri mecanice cu fise, o masă de biliard şi o alta de ar hockey[43].

E visul oricărui adolescent.

Pute a marijuana de te trăsneşte. Am senzaţia c-o să ameţesc doar inhalând mirosul.

— Asta-i camera de rec, îmi explică Madison.

Sunt convins că în casa asta expresia „cameră de recreere”.

a fost ridicată la un nivel nemaiîntâlnit.

Un tip alb stă pe o canapea din piele maro, tolănit de parcă n-ar mai vrea să se dezlipească niciodată de acolo. Poartă un tricou alb uni, blugi negri şi cizme. E clar, se crede mare şi tare. În faţa lui, pe o măsuţă, e un bong[44].

— Carlos, el e Nick, zice Madison.

Nick dă din cap spre mine.

Dau şi eu din cap.

— Super.

Madison se aşază lângă Nick, ia bongul şi o brichetă de pe masă şi trage un fum zdravăn în piept. Mamă-mamă, fata asta chiar ştie să inhaleze.

— Nick a ţinut morţiş să te cunoască, îmi spune Madison.

Observ că are ochii injectaţi. Mă-ntreb câte prize a tras

---

[43] Joc care are drept scop înscrierea de puncte în plasa adversarului. Se joacă la o masă mare dreptunghiulară, cu două piese în formă de sombrero şi două pucuri

[44] Instrument de filtrare a fumului de marijuana, un fel de pipă cu apă

până la sosirea mea.

Lacey îşi bagă capul pe uşă.

— Madison, am nevoie de tine! strigă ea. Vino-ncoace.

Madison ne asigură că se-ntoarce repede, după care iese împleticit din cameră.

Nick îmi face semn să mă aşez lângă el pe canapea.

— Ia loc.

Tipu pare un şmecheraş şi radarul meu intră imediat în alertă. Ştiu ce vrea de la mine, pentru c-am cunoscut sute de gagii ca el la viaţa mea. La naiba, şi eu am fost un „Nick” când locuiam în Mexic.

— Te eşti dealerul? îl întreb.

Chicoteşte.

— Dacă te interesează, atunci da.

Îmi întinde bongul.

— Vrei să tragi un fum?

Ridic cutia de bere şi i-o arăt.

— Mai încolo.

Îşi mijeşte ochii spre mine.

— Nu eşti consumator, nu?

— Arăt a consumator?

Ridică din umeri.

— Nu se ştie niciodată. În zilele noastre, consumatorii sunt de toate felurile.

În clipa aia îmi amintesc de Kiara. Tipa a devenit sursa mea zilnică de amuzament. Încerc să-mi imaginez ce reacţie va avea de fiecare dată când mă străduiesc s-o scot din sărite. Buzele ei rozalii se strâng într-o linie subţire ori de câte ori fac câte un comentariu scandalos sau flirtez cu o fată. Indiferent ce răutăţi i-am servit şi indiferent câte firimituri zac împrăştiate în dulapul meu de la vestiar, o să-i duc dorul de-acum încolo, când nu va mai fi ghidul meu.

Nu m-am hotărât încă în ce fel să mă răzbun pe ea pentru farsa aceea cu fursecurile. Dar orice idee mi-ar veni, sunt sigur că o s-o ia total prin surprindere.

— Am înţeles că Madison vrea să se bage în nădragii tăi, zice Nick scoţând o pungă cu pastile din buzunarul din faţă, pe care le varsă pe măsuţă.

— Zău? zic eu. De unde ai auzit?

— De la Madison. Şi vrei să ştii ceva?

— Ce?

Îşi aruncă o pastiluţă albastră în gură şi-şi dă capul pe spate ca s-o înghită.

— Când Madison îşi pune ceva în cap, nu se lasă până nu-l obţine.

Kiara

— Dar eu sunt daltonist, se plânge domnul Whittaker cu o voce nervoasă şi scârţâită, înmuind pensula într-o cană cu vopsea maro pe care o întinde pe pânză. Ăsta e verdele? Cum să pictez când tuburile de vopsea nu sunt etichetate?

La Unitatea de Asistenţă Medicală a Bolnavilor Cronici „The Highlands”, altfel cunoscută sub denumirea generică de sanatoriu privat, n-ai cum să te plictiseşti la orele de arte plastice. Profesorul titular şi-a dat demisia, dar de când mă oferisem să ajut la oră, preluasem practic controlul. Administraţia pune la dispoziţie vopselele, iar eu vin cu temele pentru cei dornici să picteze după cină, în serile de vineri.

Mă grăbesc spre domnul Whittaker şi o bătrânică mică de statură şi cu părul alb complet pe nume Sylvia se apropie de noi târşâindu-şi picioarele.

Nu e daltonist, croncăne Sylvia, imediat ce găseşte un şevalet liber şi se aşază. E pur şi simplu orb.

Domnul Whittaker îşi ridică spre mine faţa slabă şi ridată, iar eu îngenunchez lângă el şi mă apuc să notez culorile pe tuburi cu un marker negru şi gros.

— E supărată pe mine pentru că n-am vrut să dansez cu ea la serată, săptămâna trecută, zice el.

— Sunt supărată pentru că ieri, la cină, ai uitat să-ţi pui dantura, spune Sylvia fluturându-şi mâna în aer. Ţi se vedeau gingiile. Ce mai Casanova! adaugă ţâfnoasă.

— Ce mai obrăznicătură! bombăne domnul Whittaker.

— La următoarea serată, poate c-ar trebui s-o inviţi la dans. Ca să o faci să se simtă tânără din nou, îl sfătuiesc eu.

Domnul Whittaker întinde spre mine o mână cu degete îngroşate, artritice, şi mă trage spre el.

— Am două picioare stângi. Dar să nu-i spui Sylviei, că o să-mi facă zile fripte.

— Nu luaţi lecţii de dans aici? îi şoptesc eu la ureche suficient de tare ca să mă audă el, dar nu şi restul cursanţilor.

— Eu abia dacă mă ţin pe picioare. N-o să fiu niciodată un Fred Astaire. Dar dacă tu ai fi profesoara noastră de dans, şi nu babalâca aia slută de Frieda Fitzgibbons, sigur că aş veni şi eu la lecţii, zice săltându-şi sprâncenele albe stufoase şi dându-mi o pălmuţă peste fund.

Îi fac semn mustrător cu degetul.

— Nu ţi-a spus nimeni până acum că asta-i hărţuire sexuală? îl tachinez.

— Iubito, eu nu-s decât un boşorog libidinos. Pe vremea mea, nu se pomenea aşa ceva ca hărţuirea sexuală şi femeile le permiteau bărbaţilor să le facă cinste cu câte un suc, să le ţină uşa deschisă… şi să le ciupească de fund.

— Şi eu îi las pe bărbaţi să-mi deschidă uşa, atâta timp cât nu se aşteaptă să primească favoruri la schimb. Dar mă lipsesc de mângâierile şi ciupiturile de fund.

Domnul Whittaker face un gest a lehamite.

— A, voi, tinerele din ziua de azi, vreţi totul… şi încă ceva pe deasupra.

— Nu-l asculta, Kiara, zice Sylvia făcându-mi semn să mă apropii. Ceea ce-ţi trebuie ţie e un băiat drăguţ… un adevărat gentleman.

— Nu există aşa ceva, zice Mildred aşezându-se lângă ea.

Un băiat drăguţ. Crezusem că Michael era băiat drăguţ, şi el nici măcar nu fusese în stare să-mi dea papucii ca un gentleman.

— Poate că n-o să mă căsătoresc niciodată.

Atât Mildred cât şi Sylvia clatină viguros din cap şi părul alb şi rar le flutură dintr-o parte în alta.

— Nu! declară la unison.

— Nu-ţi doreşti asta, spune Sylvia.

— Nu?

— Nu, zice uitându-se spre domnul Whittaker. Pentru c-avem nevoie de ei… chiar dacă sunt diavolul întruchipat. Nu m-ar deranja dacă m-ar mângâia şi pe mine pe fund, zice trăgându-mă mai aproape.

— Amin, surioară, spune Mildred trecându-şi pensula peste pânză – pictează o siluetă care seamănă suspect de mult cu un nud. De ce nu-l rogi pe amicul ăla simpatic al tău, Tuck, să vină încoace şi să ne pozeze? Ne-ai spus că putem picta şi personaje.

— Mă gândeam mai degrabă la câini, ripostez eu.

— Nu. Fă-ne rost de un model masculin.

— Nu vreau să desenez bărbaţi, strigă domnul Whittaker din colţul celălalt al camerei. Trebuie să ne pozeze şi Kiara.

— Nu vă promit nimic, le spun eu.

Abia aştept să-l sun mai încolo pe Tuck şi să-i propun să le pozeze. Şi am aşa, o presimţire, că o să accepte.

CARLOS

— Heeei, strigă Madison. M-am întors.

Şi a adus cu ea vreo zece oameni. Care se strâng cu toţii în jurul bongului, pe care-l trec din mână în mână, trăgând din el. Mă-ntreb ce-or fi făcând în seara asta Kiara şi amicii ei. Pun pariu că studiază pentru examenele de admitere sau aşa ceva, ca să intre la un colegiu cumsecade, în timp

ce eu mă aflu la o petrecere cu bong şi pastiluţe albastre.

Nick aliniază pastilele pe o tavă. Arată acum ca platoul ăla pupu al lui Alex.

Când Madison îmi întinde bongul cu un zâmbet larg, vreau să uit de Kiara, de examene şi colegii şi de promisiunea de a mă purta cum trebuie. Sunt un golan, aşa că de ce nu m-aş purta ca atare?

Trag din bong, inhalând fumul dulce în plămâni. E un amestec puternic, din moment ce îi simt efectul încă de dinainte de a da bongul mai departe persoanei de lângă mine. Când îmi vine din nou rândul, trag încet şi prelung. La al patrulea tur, sunt suficient de ameţit ca să nu-mi mai pese de Kiara şi fursecurile ei sau de Alex, care se ia tot timpul de mine, sau de faptul că o minţisem pe Brittany când îi promisesem că n-o să beau şi n-o să mă droghez.

În clipa asta, tot ce-mi doresc e să meditez la cele mai arzătoare probleme ale vieţii, ca de pildă…

— De ce nu-şi rade Heavy Shevy mustaţa?

— Poate că e bărbat deghizat, zice Nick.

— Da’ de ce şi-ar alege ca deghizare o femeie nasoală? Întreb eu.

Chiar aşa.

— Poate că-i un tip nasol, şi deci nu are încotro.

— Mda, asta are sens.

O urmăresc pe Madison trăgând un fum. Mă vede, îmi zâmbeşte, îşi croieşte drum spre mine, mi se aşază în poală şi îşi linge buzele. Judecând după lungimea şi ascuţimea limbii, presupun că are iguane în arborele ei genealogic. Se apleacă înainte, cu chichis la numai câţiva centimetri de faţa mea.

— Nick are marfa cea mai mişto, gângureşte, dându-se acum pe spate şi întinzându-se ca o pisică pe un covor.

Evident, covorul sunt eu. Se răsuceşte, mă încalecă şi îşi înfăşoară ambele braţe în jurul gâtului meu. Îşi ţine ochii pe jumătate închişi.

— Eşti sexy.

— Şi tu eşti.

— Suntem cuplul perfect.

Îşi trece un deget peste bărbia mea şi se apleacă în faţă. Limba aia de iguană se strecoară afară şi corpul începe să-i freamăte, lipit de al meu. Îmi linge bărbia, chestie pe care, trebuie să recunosc, nu mi-a făcut-o nicio altă fată. Da’ nici că vreau să repete mişcarea.

Ne giugiulim în prezenţa tuturor. Am impresia că lui Madison îi place să se afle în lumina reflectoarelor, pentru că-n clipa când o fată îi zice unui tip să nu se mai chiombească la noi, Madison se dă pe spate şi începe să-şi tragă bluza peste cap, de parcă ar fi o stripteuză dintr-un club care execută un dans lasciv în poală. E limpede, Madison vrea să fie urmărită şi admirată de toţi tipii şi invidiată de toate fetele.

Gagica e în mod cert o exhibiţionistă, da’ când mă uit în stânga şi-l văd pe Nick giugiulindu-se cu Lacey, care s-a dezbrăcat de bluză, încep să mă întreb dacă se presupune c-ar trebui să ne arătăm cu toţii talentele sexuale în public.

Nu e stilu’ meu.

— Hai să mergem într-un loc mai intim, îi spun lui Madison în momentul când îşi furişează mâna şi dă să mă pipăie peste blugi.

Se bosumflă pentru o clipă, apoi se dă jos din poala mea clătinându-se şi îmi întinde mâna.

— Vino după mine.

Lucrurile se mişcă prea repede pentru mine. Aş prefera să mă opresc niţel şi, undeva, într-un colţ al minţii, îmi apare imaginea lui Ram, prevenindu-mă în privinţa lui Madison.

Numai că ea mă înşfacă de mână şi mă trage în sus.

— Hei, voi doi, distracţie plăcută, ne urează Nick.

Zece minute mai târziu, intrăm într-o încăpere uriaşă, cu un pat matrimonial lipit de perete.

— E dormitorul tău? o întreb.

Clatină din cap.

— E al părinţilor, da ei abia dacă trec pe acasă. Acum sunt în Phoenix.

Simt urme de amărăciune în glasul ei şi sunt convins că le foloseşte patul ca să se răzbune.

Să-i spun c-aş prefera s-o facem pe podea, şi nu în patul părinţilor?

— Hai mai bine la tine în cameră, zic.

Scutură din cap şi mă împinge spre pat.

— Ce ţi-a povestit Ram despre mine? mă întreabă.

— Nu prea mă pot gândi acum la asta, răspund. Sunt cam la fel de dus cu pluta ca şi tine.

— Încearcă totuşi să-ţi aminteşti. Ţi-a povestit cum ne-am despărţit? Pentru că n-a fost numai din vina mea. Ce vreau să zic e că n-am ştiut ce ştia el şi nici nu ştiam ce fac. Şi chiar dacă aş fi ştiut, asta nu pentru că ştiam că ştia şi el. Şi că maică-sa avea să ne găsească acolo şi să pună să fim arestaţi.

Mă doare capu’ de atâta vorbărie.

— OK, îi spun.

Habar n-am despre ce trăncăne, da presupun că un răspuns de genul „OK” e îndeajuns ca să o facă să tacă. Sau cel puţin aşa sper.

— Pe bune? zice ea zâmbind.

Hm? N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte. Şi nici despre ce-i răspund eu.

Mă strânge tare, cu chichis lipite de pieptul meu. Sper să nu se spargă din cauza presiunii.

Gândul la nişte chichis care explodează mă sperie. Iar mintea îmi zboară acum la Kiara, întrebându-se cum ar putea fătuca asta să arate pe sub tricourile alea largi pe care le poartă. Pentru o clipă, am chiar impresia că ceea ce ascunde Kiara pe sub haine e mai sexy decât ceea ce Madison flutură zilnic în faţa tuturor.

Îmi strâng pleoapele şi mă forţez să-mi închid ochii. Ce de prostii îmi trec prin cap. Kiara nu-i sexy. Prezenţa ei e mai frustrantă şi mai provocatoare decât cea a familiei mele.

— Ţi-am povestit ce mi-a pus Kiara în dulap? întreb.

Madison mă-mpinge spre pat.

— Nu mă interesează deloc ce face Kiara. Nu mai vorbi de alte fete când eşti cu mine aici.

Are dreptate. Trebuie să nu mai vorbesc despre Kiara. Mie îmi plac lucrurile care îmi sunt oferite pe tavă, şi Kiara nu se numără printre ele. În timp ce Madison, da.

Fără să-mi dau prea bine seama, mă pomenesc giugiulindu-mă cu ea pe patul părinţilor. Ne înfierbântăm tot mai tare. Madison s-a urcat pe mine şi părul îi cade peste faţa mea. Cred că avem amândoi nişte fire de păr în gură când ne sărutăm, însă ea nu pare să observe, spre deosebire de mine.

Madison se dă acum pe spate.

— Vrei s-o facem? bolboroseşte.

Sigur că vreau. Dar când mă uit în lături şi văd o fotografie cu părinţii ei care ne zâmbesc de pe o noptieră, îmi pică brusc fisa. Fata asta nu mă vrea pentru ceea ce sunt – mă vrea pentru că sunt un golan drogat, exact opusul a ceea ce părinţii îşi doresc pentru ea.

A-mi spune mie însumi că sunt un golan e un lucru. Dar a mă purta ca atare, cu totul altceva.

— Trebuie să plec.

— Stai aşa. O, nu. Nu mă simt bine. Cred c-o să vomit.

Se ridică, aleargă la baie şi se încuie înăuntru. După o clipă, o aud cum râgâie şi vomită.

Bat la uşă.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu.

— Deschide uşa, Madison.

— Nu. Du-te şi cheam-o pe Lacey.

Mă execut şi Lacey, însoţită de alte câteva fete, dă buzna în cameră şi-i sare în ajutor. Rămân în prag şi le urmăresc cum o tratează pe Madison de parc-ar fi realmente bolnavă, şi nu că i s-ar fi făcut rău din cauza băuturii şi drogurilor.

După douăzeci de minute de pierdut vremea pe-acolo, fără să mă bage nimeni în seamă, şi convins de acum că Madison îşi primeşte sprijinul de care are întotdeauna nevoie, îmi spun că m-am săturat de petrecere.

Ies din casă şi scot din buzunar brelocul în formă de inimioară al lui Brittany. Apăs pe ambreiaj şi dau să pornesc maşina, dar când mă uit prin parbriz şi văd marcajul de pe stradă ca prin ceaţă, îmi dau seama că nu-s în stare să conduc. Sunt prea drogat sau prea beat sau un amestec între astea două.

Rahat. Am două opţiuni. Fie să mă întorc acasă la Madison şi să găsesc un loc în care să mă prăbuşesc, fie să dorm în maşină.

Adevărul e că n-am de ales.

Apăs butonul ca să înclin scaunul pe spate şi închid ochii, sperând că mâine voi pricepe mai bine ce s-a întâmplat în noaptea asta.

Lumină. Prea multă lumină. Deschid ochii şi razele soarelui de dimineaţă mă pocnesc drept în faţă. Sunt tot în beemveul lui Brittany. Cu capota dată jos. Ajung acasă şi îl găsesc pe Alex aşezat la masă, cu o cană de cafea în mână.

Se ridică în picioare în clipa când arunc cheile maşinii pe masă.

— Mi-ai spus că n-o să stai decât vreo două ore. Ai idee cât e ceasul? E nouă. De la mañana.[45]

Mă frec la ochi.

— Te rog, Alex, scot eu un geamăt. Nu poţi s-aştepţi măcar până la prânz ca să urli la mine?

— N-am de gând să urlu la tine. Dar n-o să-ţi mai dau voie să iei maşina lui Brittany.

---

[45] Dimineaţa (spaniolă)

— Bine.

Observ că salteaua gonflabilă n-a fost strânsă. Mă prăbuşesc pe ea şi închid ochii.

Alex îmi trage perna de sub cap.

— Te-ai drogat?

— Efectul a trecut, din păcate, răspund smulgându-i perna din braţe.

Îl aud cum se aşază pe patul lui şi scoate un oftat adânc. Bietul de el, i-ar prinde bine nişte iarbă, ca să se mai relaxeze şi el puţin. Jur că îi simt ochii sfredelindu-mi scalpul ca două raze laser.

— Ce vrei? mormăi cu gura vârâtă în pernă.

— Nu-ţi pasă de nimeni decât de tine?

— Cam aşa ceva.

— Nu te-ai gândit c-o să-mi fac griji din pricina ta?

— Nu. Nici prin cap nu mi-a trecut.

Din fericire, un ciocănit în uşă îi întrerupe şirul întrebărilor.

Îl aud cum zice:

— Bună, chica.

Stai să ghicesc – e Brittany.

— Carlos a uitat să închidă capota, îi spune ea lui Alex. Şi a început să plouă. A lăsat mobilul pe scaunul pasagerului. Sper că mai funcţionează.

Dacă o fi ca ăştia doi să se căsătorească, deja mi-e milă de copiii lor. Sper că ninos[46] n-or s-o dea niciodată în bară… pentru că acum şi Brittany şi Alex se uită la mine de parc-ar vrea să mă pedepsească pe viaţă.

Din păcate pentru ei, nu sunt părinţii mei.

Kiara

Luni, toată şcoala vuieşte de zvonuri despre petrecerea dată de Madison Stone. Majoritatea se învârt în jurul

[46] Copiii (spaniolă)

faptului că Madison a făcut sex cu Carlos în patul părinţilor ei.

Marţi şi miercuri, o văd pe Madison stând cu Carlos la masă în pauza de prânz.

Joi, Carlos nu-şi face apariţia la cantină. Şi nici Madison. Fericitul cuplu s-a strecurat precis undeva şi stau împreună.

Vineri dimineaţa, Carlos e în faţa dulapului său de la vestiare, în care fursecurile au rămas lipite înăuntru.

— Bună, zice.

— Bună, răspund.

Formez combinaţia de cifre, dar uşa dulapului meu nu se descuie.

Încerc din nou. Ştiu combinaţia, dar când trag de mâner nu se întâmplă nimic.

Încă o dată.

Carlos se uită peste umărul meu.

— Ai probleme?

— Nu.

Încerc din nou. De data asta, trag cu forţă de mâner şi-l zgâlţâi zdravăn. Şi, din nou, nu se întâmplă nimic.

Carlos bate darabana pe uşa metalică.

— Poate c-ai uitat combinaţia.

— Ştiu combinaţia. Doar nu-s proastă, îi răspund.

Mintea îmi zboară la zvonurile despre el şi Madison. Nu ştiu de ce, dar ideea că cei doi s-au cuplat îmi sporeşte furia.

— Pleacă de aici.

Ridică din umeri.

— Dacă aşa vrei, zice în timp ce se aude primul clopoţel. Hei, îţi urez noroc. Dacă mă-ntrebi pe mine, cineva ţi-a umblat la dulap.

Îşi ia cărţile de la el din dulap şi o porneşte ţanţoş pe coridor.

Alerg după el şi-l prind de braţ.

— Ce-ai făcut?

Se opreşte din mers.

— S-ar putea să-ţi fi schimbat combinaţia.

— Cum?

Chicoteşte.

— Dacă îţi spun, va trebui să te ucid după aia.

— Foarte amuzant. Spune-mi noua combinaţie.

— O să ţi-o spun, zice apăsându-şi vârful degetului arătător pe nasul meu… când ultimul fursec o să dispară din dulapu' meu. Cu tot cu firimituri. Pa.

Intră în clasă şi mă lasă singură pe hol, să-mi bat capul cu deschiderea dulapului… şi să pun la cale următoarea mişcare.

Sunt la ora de engleză şi domnul Furie ne dă înapoi eseurile predate data trecută. Ne strigă numele şi mergem pe rând la catedră ca să le luăm.

— Kiara, zice.

Mă ridic şi mă duc să-mi iau lucrarea. Când îmi întinde foile, îl văd pe domnul Furie că nu zâmbeşte.

— Data viitoare sper să te descurci mai bine, Kiara. Ştiu că poţi mai mult. Analizează lucrurile mai profund şi nu încerca să îmi oferi răspunsurile pe care îţi închipui că le aştept eu de la tine.

Mă-ntorc în bancă şi în drum trec pe lângă Madison.

— Ce mai face Carlos? mă întreabă ea.

— Bine.

— Să ştii că-ţi dă atenţie numai pentru că-i pare rău pentru tine. Ceea ce-i cam trist, dacă stai să te gândeşti.

N-o bag în seamă şi mă aşez în bancă. În partea de sus a primei pagini a lucrării tocmai primite din mâna domnului furi tronează un şapte roşu şi mare cât roata carului. Nu e deloc bine, mai ales că intenţionez să aplic pentru o bursă de merit.

— În următoarele cincisprezece minute, veţi scrie un eseu persuasiv[47], zice domnul Furie.

[47] Tip de lucrare scrisă (denumit şi „eseu argumentativ") în care autorul

Pe ce temă? întreabă Nick Glass.

Tema este... spune domnul Furie săltându-se pe marginea catedrei şi făcând o pauză, fără îndoială pentru a spori suspansul şi a capta atenţia întregii clase. „Ar trebui participanţii la reality show-uri să fie consideraţi celebrităţi”?

Se porneşte rumoarea.

— Şi vreau să păstraţi zgomotul la un nivel minim.

— Cum să scriem un eseu persuasiv când nu ne daţi timp să ne documentăm? întreabă cineva din fundul clasei.

— Vreau să vă cunosc opiniile proprii, nu să vă verific capacitatea de documentare. Atunci când discutaţi cu un prieten şi vreţi să-l convingeţi să facă un anumit lucru sau să-şi schimbe o opinie, nu-i spuneţi: „Stai aşa puţin. Mă duc să mă documentez şi să-mi notez nişte statistici”. Trebuie să veniţi cu argumente proprii. Exact asta vă cer.

Domnul Furie se plimbă prin sala de clasă în timp ce scriem.

— Dacă vreţi puncte suplimentare, puteţi citi eseul în faţa clasei.

Asta e foarte bine. Am nevoie de puncte suplimentare la notă şi ştiu că sunt în stare să-mi citesc lucrarea cu voce tare fără să mă bâlbâi. Pur şi simplu ştiu că sunt în stare.

— Puneţi pixurile jos, ne cere domnul Furie după cincisprezece minute, apoi îşi împreunează palmele. OK, cine se oferă primul să-şi citească lucrarea?

Ridic mâna.

— Pofteşte, domnişoară Westford, împărtăşeşte-ne ideile tale.

— O, nu. Nu ea, o aud pe Madison oftând lângă mine, în timp ce Lacey şi cu alte fete izbucnesc în râs.

— E vreo problemă, Madison?

— Nu, domnule Furie. Doar că aproape că mi-am rupt o

încercă, pe baza unor argumente solide, să-şi convingă cititorii de justeţea punctelor sale de vedere

unghie, zice Madison fluturându-şi mâna manichiurată.

— Rogu-te, rezolvă-ţi problemele cu unghiile după ore. Vino încoace, Kiara.

Îmi iau lucrarea şi mă duc în faţa clasei. Îmi spun să respir adânc şi să mă gândesc la cuvinte înainte de a le scoate din gură. Ajung lângă catedră şi mă uit la profesor. El îmi zâmbeşte cu căldură.

— Dă-i drumul, Kiara.

Îmi dreg glasul. Şi înghit în sec, dar îmi simt limba îngroşată chiar dinainte de a începe să vorbesc, totul din cauza lui Madison. Intervenţia ei m-a dezechilibrat, dar pot să trec peste asta. Nu trebuie s-o las să preia controlul. Nu trebuie să mă bâlbâi. Linişteşte-te. Gândeşte-te la cuvintele pe care le rosteşti. Nu uita să respiri.

— C-c-cred că…

Mă holbez la foaia pe care o ţin în mână. Simt toţi ochii aţintiţi asupra mea. Unii mă privesc probabil cu milă. Alţii, precum Madison şi Lacey, cu amuzament.

— C-c-cred că p-p-participanţii la r-r-reality show-uri…

Un hohot de râs al unei fete izbucneşte în clasă. Nu e nevoie să-mi ridic privirea ca să ştiu al cui este.

— Madison, nu cred că e nimic de râs aici. Poartă-te respectuos cu colega, zice domnul Furie, apoi adaugă: Nu e o rugăminte. E un ordin.

Madison îşi acoperă gura cu palma.

— Nu mai fac, zice printre degete.

— Sper, spune domnul Furie pe un ton aspru. Continuă, Kiara.

OK, pot să o fac. Dacă sunt în stare să vorbesc cu Tuck fără să mă bâlbâi, atunci poate c-ar fi mai bine să-mi închipui că discut cu el. Îmi caut din priviri prietenul cel mai bun. Îmi face un mic semn de încurajare din banca lui din spatele clasei.

— …participanţii la reality show-uri sunt celebrităţi… mă opresc eu ca să trag aer adânc în piept. „Pot să o fac. Pot

să o fac”… Pentru că noi permitem m-m-mass m-m-media să…

Un alt hohot de râs răsună în clasă, de data asta dinspre Lacey şi Madison.

— Domnişoară Stone, domnişoară Goebbert! zice domnul Furie arătând cu degetul spre uşă. Afară de la mine din clasă!

— Doar nu vorbiţi serios, ripostează Madison.

— Ba cât se poate de serios. Şi în plus, tu şi cu domnişoara Goebbert primiţi trei zile de detenţie după orele de curs, începând de astăzi.

— Nu faceţi asta, îi şoptesc eu domnului Furie, sperând ca nimeni altcineva să nu mă audă. Vă rog eu, nu faceţi asta.

Madison îl priveşte cu o expresie şocată.

— Ne daţi detenţie pentru că am râs? Zău aşa, domnule Furie. Nu e deloc corect.

— Dacă ai vreo obiecţie faţă de pedeapsă, n-ai decât să te adresezi domnului director House.

Domnul Furie scoate din sertarul de sus al catedrei două bilete de detenţie. Le completează şi le face semn lui Madison şi Lacey să vină să le ia. Ambele îmi aruncă priviri furioase. Nu-mi miroase deloc a bine. Acum Madison m-a trecut pe lista ei neagră şi nu ştiu dacă voi găsi o cale de a o convinge să mă taie de pe ea.

Când le înmânează cele două bilete albăstrui, Madison îl vâră pe al ei în poşetă.

— Nu pot să stau după ore. Trebuie să lucrez la buticul mamei.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a întrerupe ora. Acum, amândouă, cereţi-i scuze Kiarei, le ordonă profesorul.

— E în regulă, bolborosesc eu. Nu e n-n-nevoie.

— O, ba da, insist. Ne p-p-are f-f-foarte r-r-rău, zice Madison, şi dintr-odată ea şi cu Lacey se pornesc din nou pe

râs.

Chiar şi după ce ies valvârtej din clasă, le aud chicotelile răsunând pe coridor.

— Îmi cer scuze în numele lor pentru comportamentul total nepotrivit, spune domnul Furie. Vrei să continui să citeşti lucrarea, Kiara?

Scutur din cap şi el oftează, dar fără să obiecteze când mă întorc în bancă. Aş vrea să sune clopoţelul, ca să mă duc la toaletă fetelor şi să mă ascund înăuntru. Sunt supărată rău pe mine însămi pentru că m-am lăsat afectată.

În următoarele douăzeci de minute, domnul Furie cere altor elevi să-şi citească eseurile. Mă zgâiesc la ceasul de pe perete, rugându-mă în gând ca minutele să treacă mai repede. E tare greu să-ţi stăpâneşti lacrimile atunci când sunt gata să-ţi ţâşnească din ochi în orice clipă.

Imediat ce sună clopoţelul, îmi iau lucrurile şi practic dau buzna pe uşă. Domnul Furie strigă după mine, dar mă prefac că nu-l aud.

— Kiara, zice Tuck prinzându-mă de cot şi răsucindu-mă spre el.

O lacrimă tâmpită mi se prelinge pe obraz.

— Vreau să rămân singură, îngaim eu şi o iau la goană pe hol.

În capătul scărilor sunt nişte trepte care duc spre un vestiar gol, folosit numai de echipele de sport vizitatoare. Acum nu-i nimeni înăuntru şi simplul gând de a sta singură într-un loc unde nu sunt obligată să afişez un zâmbet fals mi se pare adevărată mană cerească. Sunt conştientă că voi întârzia la ora de studiu, însă doamna Hadden nu face de obicei prezenţa, şi chiar dacă o va face astăzi, nu contează. Nu vreau ca toată lumea să mă vadă în halul în care sunt.

Împing uşa vestiarului şi mă prăbuşesc pe una din bănci. Toată energia de care m-am cramponat la cursul de engleză în ultima jumătate de oră pentru a nu-mi pierde

complet cumpătul mă părăseşte brusc. Aş vrea să fiu mai puternică şi să nu-mi pese de ceea ce cred alţii despre mine, dar nu sunt. N-am atâta forţă în mine ca Tuck. N-am atâta forţă în mine ca Madison.

Aş vrea să fiu mulţumită de mine aşa cum sunt, eu, Kiara Westford, cu toate defectele mele de vorbire.

Trec cincisprezece minute înainte să mă duc la chiuvetă şi să mă uit în oglindă. Arăt de parcă aş fi plâns. Sau de parcă aş fi răcită cobză. Umezesc nişte prosoape de hârtie şi îmi tamponez cu ele ochii, încercând să înlătur umflăturile. După câteva minute, consider că arăt suficient de decent. Nimeni nu va afla vreodată că am plâns. Cel puţin aşa sper.

Uşa vestiarului se deschide şi eu tresar.

— E cineva aici? se aude vocea unuia dintre oamenii de serviciu.

— Mda.

— Atunci grăbeşte-te să ajungi la ore. A venit poliţia. Caută droguri în şcoală.

CARLOS

La ora de bio, Shevelenko ne ţine o prelegere despre genele dominante şi regresive. Ne pune să desenăm pătrăţele şi să înscriem în ele diverse scenarii referitoare la culoarea ochilor progeniturilor umane.

— Am invitat nişte amici la mine diseară, îmi spune Ram în timp ce lucrăm. Vrei să vii şi tu?

Chiar dacă Ram e un copil de bogătaş, e destul de cool. Zilele astea mi-a dat notiţele luate în primele două săptămâni de şcoală, iar poveştile lui despre vacanţa la schi din iarna trecută m-au făcut să râd.

— A que hora?[48] îl întreb.

— În jur de şase, zice rupând o bucăţică de hârtie din

[48] La ce oră? (spaniolă)

caiet şi începând să scrie pe ea. Uite, asta-i adresa.

— N-am maşină. E departe?

Ram întoarce foaia pe verso şi mi-o întinde.

— Nicio problemă. Vin eu să te iau. Unde locuieşti?

Notez adresa lui Alex şi-o văd pe Shevelenko că se apropie de banca noastră.

— Carlos, ai luat notiţele de săptămânile trecute de la Ramiro?

— Mda.

— Bine. Pentru că săptămâna viitoare veţi da un test.

Se apucă să ne strângă lucrările, când din difuzor răsună cinci bipuri.

— Ce-i asta? întreb.

Ram mă priveşte şocat.

— Fir-ar să fie de treabă. Suntem consemnaţi.

— Cum adică?

— Dacă apare vreun psihopat înarmat, o să sar pe fereastră, zice un alt elev, pe nume John. Voi ce ziceţi, băieţi?

Ram îşi dă ochii peste cap.

— Nu e nimeni înarmat, omule. Semnalul pentru asta ar fi fost trei bipuri lungi, nu cinci scurte. E o razie de droguri. Şi nu-i un control de rutină, pentru c-aş fi aflat dinainte.

John pare amuzat.

— Sun-o pe maică-ta, Ram. Şi întreab-o dacă ştie despre ce-i vorba.

Razie de droguri? Sper că Nick Glass nu-şi aduce platoul pupu cu droguri la şcoală. Mă uit spre Madison, care a întârziat astăzi la oră. O văd că-şi scoate mobilul din geantă şi scrie un mesaj pe sub masa de laborator.

— Linişte, ne cere Shevelenko. Majoritatea dintre voi aţi mai trecut prin aşa ceva. În caz că nu v-aţi dat încă seama, suntem consemnaţi. N-avem voie să părăsim clădirea.

Madison ridică mâna.

— Pot să mă duc la toaletă?

— Nu, Madison, îmi pare rău.

— Dar am nevoie! Promit că mă întorc repede.

— Regulile de consemnare nu permit plimbările pe coridoare. Folosiţi timpul să studiaţi pentru ora de miercuri, zice profa, aruncând o privire spre computerul ei.

După cincisprezece minute, un poliţist bate la uşă.

— Pe cine credeţi c-o să strige? şopteşte un tip pe nume Frank, în timp ce Shevelenko iese să discute cu agentul.

Ram îşi ridică braţele în aer.

— Nu pe mine, omule. Nu vreau să risc să fiu dat afară din echipa de fotbal. În plus, mama ar cere chiar ea să fiu arestat dacă m-ar prinde că fac chestii ilegale.

Profa intră înapoi în clasă.

— Carlos Fuentes, spune ea cu voce tare şi clară.

Carajo![49] Pe mine m-a strigat.

— Da?

— Vino încoace.

— Ai încurcat-o, tipule, zice Frank.

Mă îndrept spre Shevelenko, fără a mă putea concentra pe altceva decât firele de păr din mustaţa ei, care saltă în sus şi-n jos în timp ce zice:

— Vor să-ţi pună nişte întrebări. Urmează-mă.

Sunt convins că toată lumea din clasa de biologie îşi închipuie că ştie de ce am fost chemat. Da’ adevărul e că n-am droguri nici în buzunare, şi nici în dulap. Poate că au aflat că am venit din Mexic şi vor să mă deporteze, cu toate că sunt născut în Illinois şi am cetăţenie americană.

Pe hol, doi poliţai fac un pas spre mine.

— Eşti Carlos Fuentes? mă întreabă unul din ei.

— Îhî.

— Vrei să ne arăţi care-i dulapul tău?

Dulapul meu? Ridic din umeri.

— Sigur.

Pornesc spre vestiare, cu policia atât de aproape pe

[49] La dracu! (spaniolă)

urmele mele încât le simt răsuflarea în ceafă. Dau colţul spre holul J

şi văd un câine poliţist lătrând spre dulapul meu. Ce naiba se petrece?

Instructorul îi ordonă să şadă.

Domnul House stă proţăpit lângă dulap.

— Carlos, ăsta-i dulapul tău? mă întreabă.

— Da.

Face o pauză dramatică, apoi zice:

— Te-ntreb o singură dată: ai cumva droguri înăuntru?

— Nu.

— Atunci sper că nu te deranjează dacă te rog să-l deschizi?

— Nu, zic formând combinaţia şi descuindu-l.

— Ce-s chestiile astea? spune unul dintre agenţi arătând spre fursecurile cu magneţi ale Kiarei.

Păşeşte în faţă pentru a se uita mai îndeaproape şi câinele poliţist se zbate cu furie în lesă. Tipul împunge cu degetul o prăjitură.

— Sunt fursecuri, zice ca prostu'.

— Câinelui i s-a făcut probabil foame, spun eu.

Al doilea poliţai îmi aruncă o privire calmă.

— Gura. Fursecurile sunt probabil umplute cu droguri şi tu le vinzi.

Fursecuri umplute cu droguri? Face mişto de mine? Sunt fursecuri râncede prinse în magneţi. Izbucnesc în râs.

— Ţi se pare amuzant, puştiule?

Îmi dreg glasul şi încerc să-mi păstrez o mină serioasă.

— Nu, domnule.

— Tu ai făcut fursecurile?

— Da, domnule, îl mint, pentru că nu e treaba lui. Dar poate c-ar fi mai bine să nu-ncercaţi să le scoateţi din dulap.

— De ce nu? Te temi să nu descoperim ce au înăuntru?

Clatin din cap.

— Nu, nu e asta. Credeţi-mă, nu sunt umplute cu droguri.

— Bună încercare, zice poliţaiul.

Directorul nu-mi ia avertismentul în seamă şi trage de unul din fursecurile cu magneţi. Fursecul i se sfărâmă în mână. Tuşesc, încercând să-mi maschez hohotul de râs, în timp ce el adulmecă firimiturile ţinute în palmă. Mă întreb ce-ar zice Kiara dacă ar afla că fursecurile ei au devenit obiectul unei anchete.

Unul dintre poliţai rupe un fursec şi îl gustă, ca să vadă dacă poate depista vreo substanţă ilegală. Ridică din umeri.

— Nu simt nimic în neregulă, zice vârând fursecul sub nasul câinelui, care rămâne nemişcat. Fursecurile nu conţin droguri. Dar cred că e altceva necurat în dulap. Scoate totul afară, îmi ordonă, apoi îşi încrucişează braţele la piept.

Din raftul de sus scot nişte cărţi şi le aşez pe podea. Pe alte cărţi din raftul de jos. În clipa când pun mâna pe rucsac, câinele începe din nou să se agite.

Câinele ăsta e nebun de legat. Dacă o să stăm să ne uităm mult timp la el, o să-l vedem, sunt sigur, că îşi roteşte capul la o sută optzeci de grade şi ochii îi ajung în ceafă.

— Scoate ce ai în rucsac şi aşază toate obiectele pe podea, îmi cere House.

— Uite ce-i, îi zic. Habar n-am de ce câinele ăsta vrea să-mi atace rucsacul. N-am niciun fel de droguri înăuntru. Poate că animalu’ aluat-o razna.

— Nu-i nimic în neregulă cu câinele, fiule, zice instructorul.

Simt cum pulsul mi se accelerează când îl aud pe tip spunându-mi „fiule”. Îmi vine să mă reped la el, numai că are un câine psihopat pe care-l poate asmuţi pe mine. M-oi fi considerând eu un dur, da ştiu că un câine poliţist bine antrenat îmi poate face fundu’ arşice.

Scot unul câte unul obiectele din rucsac. Şi le aliniez pe podea.

Un creion.

Două pixuri.

Un caiet.

O carte în spaniolă.

O cutie de coca-cola.

Câinele începe din nou să latre. Stai aşa, n-am pus nicio cutie de suc în dulap. Directorul ia cutia şi se apucă s-o desfacă şi… of, la dracu'. Nu-i o cutie de coca-cola. E o imitaţie, şi înăuntru e…

O pungă cu canabis. Una mare. Şi…

O pungă cu câteva pilule albe şi albastre.

— Nu e cutia mea, zic.

— Dar a cui? întrebă directorul. Dă-ne numele.

Sunt aproape sigur că îi aparţine lui Nick, da' n-am de gând să-l torn. Dacă e să fi învăţat un singur lucru în Mexic, atunci acela e să-mi ţin gura. Întotdeauna. Chiar dacă nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de Nick, sunt dispus să încasez eu lovitura în locul lui, oricât de tare mi-ar displăcea.

— N-am nume. Nu sunt aici decât de-o săptămână, aşa că mai scutiţi-mă.

— Noi nu scutim pe nimeni. Te afli pe proprietatea şcolii, ceea ce înseamnă că ai comis un delict, zice unul dintre poliţişti cercetându-mi din ochi tatuajele.

Ia pungile din mâna directorului şi o deschide pe cea cu pilule.

— Ăsta-i oxycontin[50]. Şi aici, zice deschizând punga cu iarbă, e destulă marijuana ca să ne fie clar că nu foloseşti drogul pentru uz personal, ci îl vinzi.

— Înţelegi ce înseamnă asta, Carlos? mă întreabă directorul.

Mda, înţeleg foarte bine ce înseamnă. Înseamnă că Alex o să mă omoare.

Kiara

[50] Analgezic din gama opioidelor (din care face parte şi morfina)

Imediat ce am aflat de arestarea lui Carlos, l-am sunat, din instinct, pe tata. Mi-a zis că o să-l sune pe Alex ca să se intereseze ce s-a întâmplat şi unde fusese dus Carlos.

Acasă, mama mă aşteaptă în prag.

— Tata a zis că o să ajungă curând, cu veşti despre Carlos.

— Deci ai aflat şi tu?

Încuviinţează din cap.

— Alex i-a spus tatălui tău că fratele lui insistă că drogurile nu îi aparţin.

— Şi el îl crede?

Mama oftează şi ştiu c-ar prefera să-mi poată da veşti mai bune.

— E destul de sceptic.

Tata ajunge acasă şi are părul vâlvoi, de parcă astăzi şi-ar fi trecut mâna prin el de prea multe ori.

— Întrunire de familie, ne anunţă.

După ce ne strângem cu toţii în camera de zi, tata îşi drege glasul.

— Ce-aţi zice dacă l-am invita pe Carlos să stea cu noi pentru restul anului şcolar?

— Cine e Carlos? întreabă Brandon total nedumerit.

— E fratele unuia dintre foştii mei elevi. Şi un prieten de-al Kiarei, spune tata uitându-se de la mine la mama. Se pare că locuieşte într-un apartament pentru studenţi, cu chirie subvenţionată. Cum Carlos nu e la facultate, judecătorul a decis că nu are dreptul să stea acolo.

— O să capăt un frate? Cool! strigă Brandon. O să doarmă cu mine în cameră? Puteţi să ne cumpăraţi paturi suprapuse şi tot ce ne mai trebuie.

— Nu te ambala prea tare, Bran. O să stea în camera galbenă, îi spune tata frăţiorului meu.

— Cum rezistă Carlos? întreabă mama.

— Nu ştiu ce să zic. Am totuşi impresia că în fond e un

copil bun, care va face progrese mari într-un mediu favorabil şi stabil, ferit de droguri. Aş vrea să-l ajut, dacă sunteţi şi voi de acord. Nu prea are practic de ales: fie rămâne la noi, fie ajunge înapoi în Mexic. Alex mi-a spus că e dispus să facă orice să-l ţină aici.

— Eu sunt de acord, spun realizând abia după ce rostesc cuvintele cât de serios vorbesc. Oricine merită o a doua şansă.

Tata se uită la mama, care îşi apropie capul de al lui.

— Aşadar, soţul meu e pornit să salveze lumea, copil cu copil.

El îi zâmbeşte.

— Dacă altfel nu se poate…

Mama îl sărută.

— O să aştern cearşafuri curate în camera de oaspeţi.

— Am cea mai bună soţie de pe lume, spune tata. Mă duc să-l sun pe Alex ca să-i spun ce am hotărât, adaugă emoţionat. Luni ne întâlnim din nou cu judecătorul. O să încercăm să-l convingem că e mai bine să-l înscriem pe Carlos în programul REACH de la Flatiron, în loc să fie exmatriculat.

Îl urmăresc pe tata cum iese din living şi se îndreaptă spre biroul lui.

— S-a îmbarcat într-o misiune, spune mama. Îi recunosc sclipirea aia din ochi când trebuie să facă faţă unei provocări.

Nu pot decât să sper că sclipirea asta îl va ţine cât mai mult, pentru că am aşa, o presimţire, că răbdarea tatălui meu – o răbdare de sfânt, sau cel puţin aşa aş descrie-o eu – va fi pusă curând la încercare la modul cel mai serios.

CARLOS

— Trimite-mă înapoi la Chicago şi să terminăm odată, îi spun lui Alex duminică dimineaţa, după ce închid telefonul.

Alex m-a obligat s-o sun pe mi amá şi să-i povestesc ce s-a întâmplat. Când poliţiştii m-au scos din şcoală în cătuşe, nu m-a deranjat. Nu m-am neliniştit nici când l-am văzut pe Alex sosind la secţia de poliţie cu o expresie de frustrare şi dezamăgire întipărită pe chip. Da' când am auzit-o pe mama cum plânge la telefon şi-ntreabă ce s-a petrecut cu niñito[51] al ei, asta chiar că a pus capac la toate.

Mama mi-a spus să nu mă întorc în Mexic.

— Nu e un loc sigur pentru tine, a zis. Auséntese, Carlos. Stai departe.

N-am fost deloc surprins. Toată viaţa mea am avut de-a face cu oameni care m-au părăsit sau care mi-au spus să stau departe de ei – mi papá, Alex, Destiny, şi acum mi amá.

Alex stă culcat pe pat, cu antebraţul acoperindu-şi ochii.

— Nu te întorci la Chicago. Profesorul Westford şi soţia lui au acceptat să te primească la ei în casă. Vei locui acolo. E totul aranjat.

Dacă voi locui cu profu, înseamnă că o să stau sub acelaşi acoperiş cu Kiara. Din punctul meu de vedere, asta-i o greşeală.

— Eu n-am niciun cuvânt de spus în treaba asta?

— Nu.

— Vete a la mierda![52]

— Dacă aşa zici tu. Numai că nu uita: te-ai băgat singur în rahat, zice fratele meu.

— Ţi-am mai spus de nu ştiu câte ori: drogurile alea nu erau ale mele.

Alex se ridică în capul oaselor.

— Carlos, de când ai venit aici nu ai făcut altceva decât să vorbeşti despre droguri. Au găsit chora[53] la tine în dulap,

---

[51] Copilaş (spaniolă)

[52] Du-te dracului! (spaniolă)

[53] Marijuana (argou mexican)

plus o cantitate imensă de OC[54]. Chiar dacă nu ţi-ar aparţine, ai ajuns să fii luat drept ţap ispăşitor.

— Aiurea! Mănânci rahat!

O jumătate de oră mai târziu, când ies de la duş, dau cu ochii de Brittany. Stă la masă, îmbrăcată într-un trening roz de velur foarte mişto, care îi scoate formele în evidenţă. La naiba, nu ştiu de ce chica asta nu se mută aici… oricum, e tot timpul prin preajmă.

Mă duc spre patul meu, brusc enervat că locuiesc într-o garsonieră. Sunt nervos şi însetat de răzbunare. Şi n-o să-mi găsesc liniştea până n-o să aflu cine mi-a vârât drogurile în dulap. Şi să-l fac să plătească.

— Sper să nu fii exmatriculat, spune Brittany pe un ton trist. Sunt convinsă că Alex şi profesorul Westford vor face tot ce pot ca să te ajute.

— Nu mai fi aşa de deprimată, îi spun. Acu', că mă mut, poţi să vii pe aici oricând ai chef. Ce noroc pe capu' tău.

— Carlos, retroceda, zice Alex cu o voce aspră.

De ce s-o las moartă? E adevărul gol-goluţ.

— Mă crezi sau nu, să ştii că dorinţa mea e ca tu să fii fericit aici, Carlos, spune Brittany împingând un celular nou-nouţ spre mine. Uite, ţi-am luat asta.

— Pentru ce? Pentru ca tu şi Alex să mă puteţi verifica tot timpul?

Clatină din cap.

— Nu. M-am gândit că-ţi va fi de folos dacă vei avea nevoie vreodată să ne suni.

Iau telefonul în mână.

— Şi cine va plăti convorbirile?

— Ce contează? întreabă ea.

Alex şi cu mine nu ne putem permite aşa ceva. Mă-ntorc cu spatele la Brittany şi la telefon.

— Nu-mi trebuie, îi zic. Păstrează-ţi banii.

După câteva ore, ne urcăm toţi trei în beemveul lui

[54] Oxycontin

Britain. Ar fi trebuit să mă gândesc că tipa va veni cu noi în această mică aventură, probabil ca să se asigure c-o să rămân în casa profului şi că n-o să le mai stau în cale, ei şi lui Alex.

Alex intră pe unul din drumurile în curbe care urcă spre munţi. Mă uit pe geam la casele mari de pe ambele părţi ale şoselei şi ştiu că ne aflăm în zona bogată a oraşului. Oamenii săraci n-am de ce să afişeze anunţuri cu TRECEREA INTERZISĂ, DRUM PRIVAT, PROPRIETATE PARTICULARĂ, SPAŢIU MONITORIZAT DE CAMERE DE SUPRAVEGHERE. Ar trebui să ştiu lucrurile astea foarte bine, din moment ce toată viaţa mea am fost sărac şi singura persoană pe care o ştiu care a afişat un asemenea anunţ a fost amicu' meu Pedro, numai că îl furase din curtea unui bogătan.

Intrăm pe o alee pietruită care duce spre o casă cu etaj construită chiar la poalele muntelui. Mă ridic în scaun şi privesc cu interes împrejurimile. N-am stat niciodată într-un loc de unde să nu poţi arunca fără efort o piatră în fereastra vecinului.

Ai crede că sunt încântat de perspectiva de a locui într-o casă atât de fiţoasă, da' chestia asta îmi spune de fapt că nu-s decât un outsider. Nu sunt idiot; sunt conştient că în clipa în care voi pleca de aici, voi fi la fel de sărac ca întotdeauna – sau voi ajunge la închisoare. Toată povestea asta e o glumă, şi-abia aştept să mă car naibii de-aici.

Imediat ce parcăm maşina, Westford iese din casă. E un tip înalt, cu păr grizonant şi o mulţime de riduri în jurul ochilor, de parcă ar fi râs prea mult la viaţa lui şi pielea i s-a încreţit în semn de protest.

N-apuc să ies din maşină, că alţi trei oameni se bulucesc spre noi. E o paradă dată dracului; numai albi, unu mai palid decât altu'.

Când o zăresc pe Kiara, faţa ei familiară e deopotrivă o uşurare pentru mine, şi un motiv de iritare. Într-o singură

dimineaţă, am trecut de la umblatul la dulapul ei la încătuşarea şi aruncarea în puşcărie. În numai câteva ore, am ajuns de la distracţie la o viaţă distrusă.

Kiara şi-a strâns părul castaniu la spate şi poartă un şort de blugi şi un tricou mare, într-o nuanţă scârboasă de verde. Nu s-a gătit pentru sosirea mea, asta-i limpede. Are chiar şi nişte pete maronii de murdărie sau grăsime pe obraji şi mâini.

Lângă Kiara stă fratele ei. E probabil rezultatul unei erori în aplicarea măsurilor de contracepţie sau poate al unui gând întârziat, pentru că pare de vârsta grădiniţei. Şi faţa lui e un dezastru, e mânjit pe bărbie de resturi de ciocolată.

— Ea e soţia mea, Colleen, spune profesorul gesticulând spre femeia subţirică de lângă el. Iar el, fiul nostru, Brandon. Pe fiica noastră Kiara ai cunoscut-o deja.

Profu' şi nevastă-sa poartă cămăşi de golf asortate. Sunt convins că în weekend joacă golf la cine ştie ce club de fiţe de la ţară. Cât despre Brandon, presupun că apare în filme şi reclame – e atât de enervant de energic încât aproape că îţi vine să-i dai Zanex[55], doar ca să se potolească.

În timp ce Brittany şi Alex îndeplinesc ritualul strângerii de mână cu soţia şi copiii profesorului, Kiara face un pas spre mine.

— Eşti bine? mă întreabă aşa de încet încât abia o pot auzi.

— Da, n-am nimic, mormăi; n-am niciun chef să-i povestesc despre reţinerea mea şi transportul pe bancheta din spate a maşinii de poliţie la arestul pentru delincvenţi juvenili.

La naiba, totul e atât de jenant. Piciul, Brandon, mă trage de craul pantalonilor. Are mâinile pline de ciocolată topită.

— Joci fotbal european?

— Nu, zic uitându-mă spre Alex, care pare să nu bage în

[55] Transcriere eronată uzuală a Xanaxului, medicament recomandat în tulburările de anxietate şi stările de panică.

seamă sau să nu-i pese că piticu îmi distruge blugii.

Doamna Westford zâmbeşte şi-l trage pe Brandon la o parte.

— Carlos, du-te şi instalează-te şi coboară peste câteva minute în curtea din spate, să luăm prânzul. Dick, condu-l tu, te rog, la etaj, şi arată-i casa.

Dick? Clatin din cap. Profesorul nu se sinchiseşte că i se spune Dick[56]? Dacă m-ar chema Richard, aş prefera să mi se spună Richard sau Rich… în niciun caz Dick. La naiba, m-aş mulţumi şi cu Chard.

Îmi înşfac sacul.

— Haide, Carlos, zice Westford. Hai să vedem dacă îţi place casa. Kiara, de ce nu le arăţi lui Alex şi Brittany maşina ta?

Restul echipei se ia după Kiara, în timp ce eu mă ţin de coada profesorului Dick.

— Ăsta e căminul nostru, spune Westford.

Exact aşa cum am bănuit, interiorul e la fel de impozant ca şi exteriorul. Casa n-o depăşeşte în mărime pe cea a lui Madison, dar e oricum mai încăpătoare decât oricare alt loc în care am stat. Pe hol se înşiră tablouri mari. Au un televizor drăguţ, cu ecran plat, fixat pe perete, deasupra şemineului.

— Simte-te ca acasă.

Mda, ce să zic. Ori aici, ori la Casa Albă, mă simt la fel de acasă.

— Uite, asta-i bucătăria, spune profu', conducându-mă într-o încăpere imensă, cu un frigider supradimensionat din inox şi aparate electrocasnice pe măsură; blaturile sunt albe, cu nişte stropi pe ele care sclipesc ca diamantele. Dacă ai nevoie de ceva din frigider sau cămară, n-ai decât să te serveşti. Nu trebuie să ne ceri permisiunea.

Îl urmez apoi pe scară, care e mochetată.

---

[56] Prescurtarea cel mai des întâlnită a prenumelui masculin Richard, dar şi (în limbaj argotic) penis, precum şi ticălos, nenorocit.

— Vreo întrebare până acum? zice.

— Aveţi vreo hartă a casei? îl întreb.

Chicoteşte.

— În câteva zile o să te obişnuieşti cu locul.

Pui pariu?

Simt că mă paşte o durere de cap îngrozitoare şi tânjesc să fiu în cu totul altă parte, undeva unde să nu fiu nevoit să mă dau drept un copil pocăit care locuieşte într-un miniconac alături de o fată care i-a pus fursecuri cu magneţi în dulapul de la şcoală şi de un pici care-şi închipuie că toţi mexicanii joacă fotbal european.

La etaj, în capătul coridorului, e dormitorul matrimonial. Dăm colţul şi Westford îmi arată o cameră.

— Aia e camera Kiarei. Uşa de vizavi, de lângă dormitorul lui Brandon, e de la baia pe care o vei împărţi cu copiii.

Arunc o privire înăuntru şi văd două chiuvete alăturate.

Westford deschide uşa de lângă camera Kiarei şi-mi face semn să intru.

— Uite, aici vei sta.

Îmi plimb ochii peste viitorul meu dormitor. Pereţii sunt vopsiţi în galben şi la ferestre atârnă perdele cu buline. Seamănă al naibii de tare cu o cameră de fată. Mă-ntreb dacă, în cazul când voi sta aici mai mult, va trebui să-mi predau legitimaţia de bărbat. Pe o latură se află un birou, lângă care e un scrin, vizavi un şifonier, iar în apropierea ferestrei un pat acoperit de o cuvertură galbenă.

— Ştiu că nu e cea mai masculină dintre camere. Soţia mea s-a ocupat de amenajarea ei, cu ceva vreme în urmă, se scuză Westford. Urma să fie folosită pentru păstrarea colecţiei ei de păpuşi de porţelan.

Glumeşte? O cameră pentru păpuşi de porţelan? Ce-s alea păpuşi de porţelan şi la ce i-ar trebui unui adult o încăpere plină cu aşa ceva? O fi o chestie de-aia, de oameni albi şi bogaţi, fiindcă n-am auzit de vreo familie mexicană care să aibă o cameră numai pentru păpuşi.

— Cred că putem să cumpărăm nişte vopsea ca să transformăm camera asta într-o treabă ceva mai masculină, zice profu'.

Îmi aţintesc privirea pe perdelele cu buline.

— Vopseaua n-o să fie de ajuns, mormăi eu. Da' nu contează; oricum, nu plănuiesc să fac mulţi purici pe aici.

— Bine, cred că acum e momentul potrivit ca să trecem în revistă regulile casei, spune paznicul meu temporar aşezându-se pe scaunul din faţa biroului.

— Reguli? întreb cuprins de un val de panică.

— Nu-ţi face griji, sunt doar câteva. Dar mă aştept să fie respectate. În primul rând, fără droguri şi alcool. După cum ai aflat deja, marijuana nu e greu de procurat în oraşul ăsta, numai că tu trebuie să te fereşti de orice droguri – aşa a decis judecătorul. În al doilea rând, fără obscenităţi. Am un băiat de şase ani care e foarte impresionabil şi nu vreau să audă cuvinte vulgare în casă. În al treilea rând, stingerea se dă în timpul săptămânii la miezul nopţii, iar în weekend la ora două. Patru, îţi vei face singur curat în cameră şi vei ajuta la treburile gospodăreşti ori de câte ori vei fi rugat, la fel ca şi copiii noştri. Cinci, ai voie să te uiţi la televizor numai după ce-ţi termini temele. Şase, dacă inviţi vreo fată la tine în cameră, vei sta cu uşa deschisă... din motive evidente.

Îşi freacă bărbia, aparent în căutarea altor reguli de declamat.

— Cred că asta ar fi cam tot. Ai vreo nelămurire?

— Mda, zic vârându-mi mâinile adânc în buzunare şi întrebându-mă cât timp îi va lua profesorului Dick ca să-şi dea seama că sunt genu' care nu-nghite regulile. Ce se întâmplă dacă încalc vreuna din regulile astea tâmpite ale tale?

Kiara

Nu ştiu dacă restul familiei a sesizat, dar Carlos s-a uitat la noi de parcă eram nişte extratereştri trimişi pe Pământ special ca să-i distrugem lui viaţa. Nu e deloc încântat că va locui cu noi.

Nu ştiu ce reacţie va avea când i se va spune că fie va fi exmatriculat, fie va fi înscris în programul REACH, după orele de clasă. REACH se adresează adolescenţilor cu potenţial mare de risc şi care au dat de necazuri. Ei pot frecventa şcoala, dar în regim de probă. Din câte mi-a spus tata, Carlos habar nu are că REACH este singura lui opţiune. Nu vreau să fiu de faţă în momentul când tata şi cu Alex îi vor da vestea.

Alex se uită acum la noua oglindă retrovizoare pe care tocmai am instalat-o. Nu rezistă tentaţiei şi saltă capota pentru a inspecta motorul.

— E un motor V8 standard, îi explic eu lui Brittany, care stă lângă prietenul ei.

Alex izbucneşte în râs.

— Pentru prietena mea, asta nu-nseamnă nimic. Lui Brittany nu-i place nici măcar să alimenteze cu benzină.

Bittany îi dă în joacă un pumn în braţ.

— Glumeşti? De fiecare dată când vreau să repar ceva la maşină, Alex nu mă lasă să mă apropii de ea. Hai, recunoaşte, Alex.

— Nu te supăra, mamacita[57], da nu eşti în stare să deosebeşti o garnitură de un alternator.

— Şi tu acrilicul de gel, zice Brittany sigură pe sine, cu mâinile în şolduri.

— Tot despre maşini e vorba? întreabă el.

Brittany clatină din cap.

— Nu, despre unghii.

— Aşa mă gândeam şi eu. Fiecare cu treburile lui – tu cu unghiile, eu cu maşinile.

Colţurile gurii lui Alex se ridică şi-şi trage iubita spre el.

---

[57] Iubito (argou mexican).

— Masa de prânz e aproape gata, strigă tata din uşă.

Mama îi face semn fratelui meu.

— Brandon, iubitule, condu-i tu, te rog, pe Brittany şi pe Alex în curtea interioară.

Brandon o ia la fugă, iar eu intru în casă ca s-o ajut pe mama în bucătărie.

— Ai grăsime pe bărbie, zice mama.

Mă frec pe bărbie, apoi îmi dau seama că nu e grăsime, ci răşină epoxidică neagră.

— Vezi c-o întinzi pe toată faţa. Poftim, spune ea aruncându-mi un prosop de bucătărie.

— Mersi.

Mă şterg, apoi mă spăl pe mâini şi mă apuc de salata mea specială cu nuci.

Mama a aranjat pe masa din curte suporţi roz ţesuţi cu motive florale şi setul ei favorit de farfurii din ceramică pictate cu fluturi coloraţi, care se asortează cu ceştile de ceai. În urmă cu câţiva ani, a deschis un magazin de ceaiuri organice numit Hospitali-Tea[58]. Dacă locuieşti în Boulder, ai toate şansele să adopţi un stil de viaţă activ. Şi să preferi ceaiul în locul cafelei.

Magazinul mamei e foarte popular printre localnici. În weekend, lucrez şi eu acolo – ambalez ceaiul livrat vrac, introduc în calculator produsele noi şi afişez preţurile la ceainicele din ceramică. Ba chiar ajut şi la contabilitate, mai ales atunci când mamei nu-i ies calculele şi are nevoie de cineva care să-i arate unde a greşit. În familia noastră, eu sunt însărcinată cu găsirea greşelilor, cel puţin în registrele contabile.

Duc salata la masă. Reţeta am născocit-o singură şi am păstrat secretul dressingului, ca nici măcar părinţii să n-o poată copia. Salata se face cu frunze de spanac, nuci, brânză albastră, coacăze… şi „sosul special şi secret al

[58] Joc de cuvinte – hospitali-tea (tea — ceai) se pronunţă la fel ca hospitality — ospitalitate.

Kiarei”, aşa cum îi spune mama. Întind castronul spre Carlos.

Se uită înăuntru.

— Ce-i asta?

— Salată.

Se chiombeşte din nou.

— Nu văd lăptuca.

— E cu spanac, spun, apoi tac pentru că-mi simt limba îngroşată.

— Gustă, îl îndeamnă Alex.

— Nu e cazu să-mi spui tu ce să fac, ripostează Carlos.

— Carlos, avem lăptucă în frigider, intervine mama. Dacă vrei, pot să-ţi prepar repede o salată.

— Nu, mulţumesc, mormăie Carlos.

— Eu aş vrea nişte salată, spune Brittany făcându-mi semn să-i dau castronul.

Nu ştiu dacă vrea cu adevărat să guste salata mea de spanac, dar e clar că-ncearcă să ne distragă atenţia de la schimbul de replici dintre Alex şi Carlos.

Mă uit la tata. Stă cu ochii pe Carlos. Se întreabă probabil cât timp îi va lua pentru a-l convinge pe Carlos să se destindă şi să ne acorde încredere. Problema e că nu mi-l închipui pe Carlos vreodată lăsând garda jos, mai ales acum, după ce a fost arestat.

— Ştiu că te afli aici din cauza unor circumstanţe speciale, îi spune mama lui Carlos în timp ce ne întinde platoul cu burgeri de somon. Dar suntem gata să-ţi oferim ospitalitatea şi prietenia noastră.

Tata înţeapă un burger cu furculiţa.

— Kiara îţi poate arăta oraşul în weekend. Şi te poate prezenta prietenilor ei. Nu-i aşa, scumpo?

— Sigur, răspund eu, deşi „prietenii” mei se reduc la unul singur – Tuck.

Nu-mi place să mă amestec cu mulţimile. Tuck e băiat, dar mi-e prietenul cel mai bun încă din primul an de liceu,

când Heather Harte şi Madison Stone au făcut mişto de mine la ora de engleză, atunci când mi s-a cerut să citesc Poveste despre două oraşe în faţa întregii clase. Nu numai că m-am făcut de râs cu bâlbâiala mea, dar cred că Dickens s-a răsucit în mormânt auzind în ce hal îi maltratez cuvintele. Imediat ce le auzisem hohotind, mă oprisem din citit şi fugisem acasă, unde mă închisesem la mine în cameră, asta până să vină Tuck şi să mă convingă să dau piept cu lumea. Poveste mai veche, de care mi-am amintit însă vineri, la ora domnului Furie.

— Cred că burgerul ăsta nu e bine făcut. E roz, zice Carlos holbându-se în interiorul preparatului mamei.

— E peşte, îi explic. Somon.

— Are oase?

Clatin din cap.

Ia o chiflă din coşuleţul de pâine, o examinează, apoi ridică din umeri. Presupun că nu e obişnuit cu chiflele din cereale integrale.

— Eu trebuie să fiu mâine la serviciu, dar Kiara poate merge cu tine la băcănie, la cumpărături, îi propune mama. În felul ăsta, poţi să-ţi alegi ce-ţi place.

— Îţi place sportul, Carlos? îl întreabă Brandon.

— Depinde.

— Depinde de ce?

— De cine joacă. Nu-mi place să mă uit la tenis sau la golf, dacă asta vrei să spui.

— Nu la uitat mă refer eu, prostule, zice Brandon râzând. Eu te întreb ce sporturi practici. De pildă Max, prietenul meu cel mai bun, joacă tackle football[59], şi e de vârsta mea.

— Bravo lui, spune Carlos muşcând din burgerul de somon.

---

[59] Una din cele două versiuni de bază ale fotbalului american, care, spre deosebire de „flag football”, presupune contactul fizic între jucători în încercarea de a-l deposeda pe adversar de minge sau de a-l opri din înaintare.

— Tu joci fotbal? întreabă Brandon.

— Nu.

— Baseball?

— Nţ.

Brandon s-a pornit şi ştiu că nu se va opri până nu va căpăta un răspuns.

— Tenis?

— Asta ar fi nada[60].

— Atunci ce sport practici?

Carlos îşi pune furculiţa jos. O, nu. Are o sclipire batjocoritoare în ochi.

— Tangoul la orizontală, zice.

Mama şi cu Brittany se înecă amândouă cu mâncarea. Tata rosteşte „Carlos…”, pe tonul acela de avertisment rezervat situaţiilor extreme.

— Dansul nu e tocmai un sport, zice Brandon, care nu a observat şocul care străbate masa.

— Ba este, dacă-l practic eu, spune Carlos.

Alex se ridică în picioare şi spune printre dinţii încleştaţi:

— Carlos, trebuie să discutăm. În particular. Ahora.[61]

Intră în casă. Nu sunt sigură că fratele lui o să-l urmeze. Carlos ezită, apoi împinge scaunul în spate, care zgârie plăcile de gresie din curte, şi-l văd cum o ia spre casă. Of, prevăd o scenă deloc plăcută.

Brittany îşi ia capul în mâini.

— Să-mi spuneţi când termină cu cearta.

Brandon îşi întoarce spre tata ochii mari şi nevinovaţi.

— Tati, tu ştii să dansezi tango la orizontală?

CARLOS

— Ai de gând să te porţi ca un pendejo? mă-ntreabă fratele meu după ce intrăm în bucătărie şi gringos nu pot să

[60] Nimic (lb. spaniolă); aici, cu sensul de pierdere de vreme.

[61] Acum (spaniolă).

ne mai audă.

— Hm… stai să mă gândesc. Da. Doar am avut cel mai bun profesor de pe lume. Nu-i aşa, Alex?

Tata a fost ucis când aveam patru ani şi Alex a devenit atunci, la şase ani, bărbatul casei. E mai mare decât mine şi n-am avut pe cine altcineva să iau drept model în viaţă.

Se reazemă de blatul de masă şi îşi încrucişează braţele la piept.

— Uite care-i treaba. Ai fost prins cu droguri. Nu-mi pasă dacă erau ale tale sau nu; tu ai fost prins cu ele şi cu asta, basta. Aşa că nu-ţi rămâne decât să-nghiţi găluşca şi să accepţi să locuieşti aici, fără să faci probleme familiei Westford, sau dacă nu, vei fi trimis pachet la o casă de corecţie în care gardienii nu te vor scăpa o clipă din ochi. Deci, ce alegi?

— De ce nu pot să mă întorc la Chicago? Avem rude acolo. Şi îi am şi pe vechii mei prieteni.

— Nu se poate, zice Alex, apoi se grăbeşte să adauge, fără să-mi dea timp să răspund: Nu vreau să te înhăitezi cu cei din Latino Blood. În plus, să ştii că Destiny n-o să te-aştepte, dacă-ţi închipui cumva aşa ceva.

Destiny şi cu mine ne-am despărţit în ziua când familia mea şi-a strâns boarfele şi s-a mutat în Mexic. Mi-a spus că n-avea niciun rost să începem o relaţie la distanţă din moment ce n-aveam să ne mai vedem probabil niciodată. Adevărul e că am plecat din Chicago din cauza lui Alex. Şi dacă n-am fi plecat din Chicago, Destiny şi cu mine am fi fost şi acum împreună, în loc să fiu obligat să locuiesc într-o nenorocită de cameră cu perdele galbene cu bulinuţe.

Mă aştept ca, la un moment sau altul, toată lumea să mă părăsească. După faza cu Destiny, nu mi-am mai permis să mă implic emoţional. Dacă încep să ţin la cineva, voi sfârşi prin a fi părăsit sau dat deoparte, dacă nu cumva persoana va muri. Aşa a fost până acum şi aşa va fi şi de acum încolo.

— Deocamdată o să rămân aici, dar într-o bună zi, cât mai curând cu putinţă, o să mă-ntorc la Chicago, cu sau fără ajutorul tău. Du-te la tine acasă şi lasă-mă naibii în pace, spun împingându-l pe Alex şi dând buzna afară.

Urc şi intru în camera mea, trântind uşa în urmă. Dar cuvertura galbenă de pe pat îmi aminteşte că asta nu-i de fapt camera mea. Mierda!

Mă bucur că Alex n-a venit după mine. Simt nevoia să fiu singur şi să analizez cele întâmplate vineri. Cine mi-a vârât drogurile în dulap? Nick? Madison, care a întârziat la ora de bio? Sau să fie un semnal de la Guerreros că oriunde m-aş afla, vine pe urmele mele?

Zăresc sacul pe care l-am aruncat pe jos, îl deschid şi-mi scot dinăuntru boarfele. După care le îndes în sertare, fără să mă obosesc să le atârn în dulap. Oricum, nu port ţoale care să necesite umeraşe. Îmi iau periuţa de dinţi şi aparatul de ras şi traversez holul spre baie. Presupun că chiuveta care are în faţă un taburet pe post de treaptă e a lui Brandon şi mă decid s-o împart cu el. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să dau într-un sertar peste tampoane, farduri sau alte nimicuri muiereşti.

Vâr aparatul de ras şi periuţa de dinţi într-un sertar gol, cel care n-are lipit pe el un abţibild cu un personaj de desene animate. Între cele două chiuvete, prinsă pe oglinda mare dintre ele, văd o bucată de hârtie.

PROGRAM DE DUŞ DE DIMINEAŢĂ
DIN TIMPUL SĂPTĂMÂNII
Luni, miercuri, vineri: Kiara 6.25 – 6.35
Luni, miercuri, vineri: Carlos 6.40 – 6.50
Marţi, joi: Kiara 6.40 – 6.50
Marţi, joi: Carlos 6.25 – 6.35

Când să îi dau vestea Kiarei că nu accept să mi se spună cât pot să stau la duş? Se ştie despre mine că-mi place să mă duşez cu orele atunci când mi-e prea cald, sunt transpirat sau nervos, cum e cazul acum.

De parcă n-ar fi suficient de rău că mi s-a pus în cârcă o faptă pe care n-am comis-o, mai sunt şi obligat să locuiesc într-o casă cu nişte străini care fac salate de spanac.

Dau să mă-ntorc la mine-n cameră, dar văd uşa de la dormitorul Kiarei crăpată şi devin curios. Ştiu că e încă la masă, aşa că păşesc înăuntru. Pe birou zace un morman de cărţi şi de foi. Deasupra biroului are fixat un panou pe care a prins tot felul de zicători şi proverbe desprinse din manualele de autoajutorare.

Nu te teme să fii unic.

Iubeşte-te pe tine însuţi înainte de a iubi pe altul.

Mă laşi? Ce naiba? Doar nu citeşte tâmpeniile astea de cum se dă jos din pat?

Pe panou sunt prinse şi câteva poze cu Kiara şi prietenul cu care stă în toate pauzele de prânz de la şcoală. Întruna, cei doi escaladează un munte sau aşa ceva, într-alta sunt pe snowboarduri. În ambele, Kiara râde.

Iau un caiet de pe birou şi-l răsfoiesc. Mă opresc când dau, în capul unei pagini, peste titlul LEGILE ATRACŢIEI. Ochii îmi cad imediat pe „chestii intime obraznice”, în lista cu trăsăturile ei fizice. Izbucnesc în râs, apoi mă uit la cealaltă coloană… îşi doreşte un tip în care să aibă încredere, drăguţ, care să ştie să repare maşini şi căruia să-i placă sportul. Cine Dumnezeu se apucă să noteze aşa ceva? Mă mir că nu a scris Vreau un tip care să mă scarpine pe spinare şi să mă pupe-n fund. Pe paginile următoare sunt desene cu maşina ei. Aud în spate uşa scârţâind. La naiba, nu sunt singur.

Kiara a rămas în prag, şocată. În spatele ei stă tipul din fotografii. Kiara pare uluită că m-a prins la ea în cameră, cu labele pe carneţelul ei.

— Aveam nevoie de nişte foi de scris, spun pe un ton lejer lăsând carnetul să cadă pe birou.

Tipul face un pas în faţă.

— Hei, ce mai faci, amice? zice.

Mă-ntreb cum ar reacţiona profesorul Dick dacă l-aş lua la poceală, chiar din prima mea zi aici, pe amicul lui fii-sa. Nu a enumerat bătăile printre lucrurile interzise.

Îmi mijesc ochii spre el, în timp ce individul continuă să înainteze.

Kiara cotrobăie rapid prin sertar şi scoate dinăuntru lui alt caiet. Mi-l îndeasă în mână.

— Poftim, ia-l, spune pe un ton alarmat.

Mă uit în jos la caietul de care n-am nevoie, enervat că mă simt ca un ardei iute într-un borcan cu amestec de nuci, seminţe şi alune… un loc unde n-am ce căuta şi o combinaţie în mod cert nereuşită.

Rostesc încet un „Ne vedem mai încolo… amice” şi mă-ntorc în camera mea zugrăvită într-un galben în nuanţa canarilor şi pe care am poreclit-o în mod oficial inferno, iadul.

Mă uit pe fereastră ca să măsor din ochi distanţa până la pământ pentru când voi vrea să evadez, aşa, din când în când, doar cât să simt un pic gustul libertăţii. Poate că-ntr-o bună zi o să evadez şi n-o să mă mai întorc niciodată.

— Carlos, pot să intru? aud glasul lui Brittany prin uşă.

O deschid şi dau cu ochii de iubita fratelui meu, de data asta singură.

— Dac-ai venit ca să-mi ţii o predică, mai bine lasă-te păgubaşă, îi zic.

— Nu de-asta am venit, îmi spune cu ochii ei albastru pal strălucind de compasiune.

Se strecoară pe lângă mine înăuntru.

— Presupun că prietenii tăi de acasă ar aprecia amănuntele despre performanţele tale sexuale, dar a te făli cu ele în faţa unui copil de şase ani şi a părinţilor lui nu e probabil cea mai deşteaptă idee.

Îmi ridic mâna în aer, făcându-i semn să se oprească.

— Înainte să te las să continui, trebuie să te anunţ, cu toată sinceritatea, că ceea ce spui seamănă suspect de

mult cu o predică.

Râde.

— Ai dreptate. Scuze. Adevărul e că am urcat ca să-ţi dau mobilul. Ştiu că tu şi cu Alex sunteţi uneori precum uleiul şi apa, aşa că dacă ai nevoie să discuţi cu cineva mai puţin căpos, să ştii că-ţi stau la dispoziţie. Am introdus şi numărul meu, şi al lui Alex, în lista de contacte, spune aşezând telefonul pe birou.

O, nu. Simt că tipa vrea să se apropie de mine, să joace rolul surorii pe care n-am avut-o niciodată, numai că n-o s-o las. Nu vreau să mă apropii de nimeni, aşa că aleg să joc rolul nemernicului.

— Ce faci? Flirtezi cu mine? Credeam că eşti iubita fratelui meu. Uite ce-i, Brittany. Eu nu ies cu chicas, mai ales cu blonde cu pielea de culoare lipiciului. N-ai auzit de saloanele de bronzare?

OK, recunosc, chestia cu lipiciul a fost cam exagerată. Brittany are pielea aurie, dar bănuiesc că insulta o s-o facă să mă lase naibii în pace. Am aplicat reţeta asta cu mi amá. Cu Luis. Şi cu Alex. Şi n-am dat greş niciodată.

Îndes cu gesturi teatrale telefonul în fundul sertarului.

— O să ai nevoie de el într-o bună zi, zice tipa. Sunt convinsă c-o să ajungi să mă suni.

Scot un hohot scurt.

— N-ai nici cea mai vagă idee cine sunt eu şi ce intenţionez să fac.

— Punem pariu?

Fac un pas în faţă, invadându-i spaţiul personal, ca să o fac să se retragă şi să-nţeleagă, o dată pentru totdeauna, că vorbesc serios.

— Nu mă mai pisa la cap, căţea ce eşti. În Mexic am fost un membru al unei bande.

Nu dă înapoi. În schimb, spune:

— Prietenul meu a fost şi el într-o bandă. Şi nu mi-e frică nici de el, nici de tine.

— Ţi-a spus cineva că ai fi dovada perfectă a teoriei ăleia cu blondele proaste?

Nu îşi acoperă faţa de ruşine, şi nici nu se enervează; înaintează şi-mi plantează un pupic pe obraz.

— Te iert, zice, apoi face un pas în spate şi iese din cameră, lăsându-mă singur.

— Nu te-am rugat aşa ceva. Şi n-am de gând să-ţi cer iertare, strig după ea, dar s-a făcut deja nevăzută.

Kiara

Nu cred c-avea nevoie de foi de scris, zice Tuck urcându-se călare pe scaunul din faţa biroului meu. Era curios să-ţi vadă camera. Crede-mă, îmi dau imediat seama când cineva vrea să tragă cu ochiul.

Oftez şi mă aşez pe pat.

Chiar trebuia să-ncerci să îl prosteşti pe Carlos cu chestia aia cu „Hei, ce mai faci, amice?”

Uneori, Tuck trăncăne doar aşa, ca să se amuze. Dar nu cred că lui Carlos i-a plăcut umorul lui.

— Scuze, nu m-am putut abţine. Se crede aşa un dur, c-am vrut să-l pun niţel cu botul pe labe. Ascultă, mi-a venit o idee grozavă. Hai să-l spionăm şi noi, zice Tuck luminându-se la faţă.

Clatin din cap.

— Nici prin cap nu-mi trece. Oricum, probabil că e la el în cameră.

— Poate c-a coborât şi stă cu restul familiei. N-avem cum să ştim până nu verificăm.

— E o idee proastă.

— Te rog, se linguşeşte Tuck pe lângă mine, ca Brandon atunci când nu i se face pe plac. Hai să ne distrăm şi noi puţin. M-am plictisit şi în curând va trebui să plec acasă.

Nu-mi lasă timp să-i digerez intenţiile şi dispare pe hol. Îi aud paşii bocănind spre dormitorul lui Carlos. O, nu. Nu-i a

bună. Nu-i deloc a bună. Îl prind de braţ şi încerc să-l trag înapoi, dar Tuck nu se clinteşte. Ar fi trebuit să ştiu. Când îşi pune el ceva în cap, nu se lasă. În privinţa asta, seamănă cu tata.

Uşa camerei lui Carlos este întredeschisă. Tuck aruncă o privire înăuntru.

— Nu-l văd, zice.

— Asta pentru că mă pişam la baie, se aude vocea lui Carlos din spatele meu.

Uf, nu se poate. Suntem terminaţi. Complet terminaţi.

Icnesc de supărare că am fost prinşi cu mâţa-n sac şi îl ciupesc pe Tuck. Cascadoria asta n-a fost cea mai strălucită idee a lui. Mă-ntreb ce va face Carlos: îmi va plăti cu aceeaşi monedă, cu un truc cu care să se răzbune pe mine pentru povestea cu fursecurile?

— Voiam să vedem cum te descurci cu carnetul ăla de la Kiara şi dacă mai ai nevoie şi de altceva, trânteşte Tuck prima chestie care îi vine în minte, deloc jenat că a fost prins. Să ne spui dacă-ţi trebuie coli de scris separate. Pentru că putem face rost şi de alea.

— Îhî, face Carlos.

Tuck îi întinde mâna.

— Apropo, nu cred c-am fost prezentaţi oficial. Eu sunt Tuck. Rimează cu „noroc”.

— Şi cu „fututˢ⁶²„, adaugă Carlos.

— Mda, şi cu asta, aprobă Tuck fără să se lase impresionat, împungându-l cu degetul şi aruncându-i un zâmbet larg, obraznic. Văd că ai replică, amigoˢ⁶³.

Carlos îi îndepărtează degetul.

— Nu sunt amigo pentru tine, tâmpitule.

Mobilul lui Tuck sună. Îl scoate din buzunar şi zice:

— Vin imediat, apoi ridică din umeri şi se-ntoarce spre mine. Trebuie să plec. Tatăl meu vitreg, Rick, vrea să ne

---

[62] Luck – noroc; fuck – fututˢ

[63] Prieten (spaniolă)

ducă pe mine şi pe mama ta nu ştiu ce cretinătate de curs de împletit frânghii. Ne vedem mâine la şcoală, Kiara. Şi pe tine, amigo, adaugă răsucindu-se către Carlos.

Se face nevăzut în clipa următoare, lăsându-mă în mijlocul holului împreună cu Carlos. Care păşeşte spre mine. Atunci când îşi fixează atenţia asupra mea, mă intimidează foarte tare, fie c-o face dinadins sau nu. E ca o panteră pregătită de atac sau ca un vampir gata să sugă sângele oricui i-ar sta în cale.

— Apropo, n-am avut nevoie de hârtie. Amicu' tău, Tuck, a avut dreptate. Te spionam, zice Carlos, apoi se îndreaptă către camera lui, oprindu-se însă în prag şi întorcându-se spre mine. Pereţii ăştia sunt subţiri ca hârtia. Poate c-ar trebui să ţii minte chestia asta data viitoare când mai discuţi cu prietenul tău despre mine, spune, după care trânteşte uşa în urma lui.

CARLOS

Seara, sunt chemat în biroul de acasă al profesorului. Mă aştept să fie furios pe mine. Adevărul e că îmi doresc să fie furios. Dacă el sau judecătoru' ăla de la tribunalul pentru minori şi-au închipuit că aducându-mă aici or să mă reformeze sau să mă schimbe, atunci mai bine şi-ar muta gându'. De fiecare dată când cineva încearcă să îmi controleze viaţa sau să-mi impună reguli, eu mă revolt din instinct.

Profesorul Westford îşi împreunează degetele şi se apleacă înainte în fotoliul lui, aşezat vizavi de canapeaua mică pe care stau eu.

— Ce vrei tu, Carlos? mă întreabă.

Hm? întrebarea mă ia prin surprindere. Nu mă aşteptam la asta, trebuie să recunosc. Dacă e să vreau ceva, atunci vreau să mă întorc în Mexic şi să continui să-mi trăiesc viaţa aşa cum cred eu. Sau să mă duc la Chicago, acolo

unde îi am pe verii şi pe prietenii cu care am crescut... Doar n-am să-i spun profului că ceea ce-mi doresc e să-l învii pe mi papá din morţi.

Westford vede că tac şi scoate un oftat.

— Ştiu că eşti un puşti dur, zice. Alex mi-a povestit că te-ai amestecat în Mexic în nişte afaceri încurcate.

— Şi ce-i cu asta?

— Ei bine, vreau doar să-ţi spun că-ţi poţi construi o viaţă nouă aici, Carlos. E adevărat, ai pornit cu stângul, dar poţi să laşi trecutul în urmă şi să o iei de la capăt. Alex şi cu mama ta nu îţi doresc decât binele.

— Uite care-i treaba, Dick. Alex nu mă cunoaşte.

— Fratele tău te cunoaşte mai bine decât îţi închipui tu.

Voi doi semănaţi mai mult decât crezi.

— Da' tu de-abia m-ai cunoscut. Nici tu nu ştii nimic despre mine. Şi sincer să fiu, n-am prea mare respect faţă de tine. Ai primit în casă un tip care a fost arestat pentru posesie de droguri. Nu înţeleg; nu ţi-e teamă să mă ai prin preajmă?

— Nu eşti primul puşti pe care încerc să-l ajut, şi nici ultimul, mă asigură profu'. Şi poate că nu ţi-ar strica să afli că înainte de a-mi lua doctoratul în psihologie, am lucrat în armată. Am avut de-a face cu mai mulţi morţi, mai multe arme şi mai mulţi tipi răi decât vei avea tu ocazia să vezi toată viaţa. Oi fi având eu părul cărunt, dar dacă e cazul, pot fi la fel de dur ca şi tine. Noi doi cred că ne putem înţelege. Acum să revenim la motivul pentru care te-am chemat aici. Aşadar, ce vrei, Carlos?

Aş face bine să-i răspund ceva, ca să mă lase odată în pace.

— Să mă întorc în Chicago.

Westford se dă pe spate în fotoliu.

— OK.

— Cum adică OK?

Îşi ridică braţele în aer.

— Uite aşa bine. OK. Respecţi regulile casei şi în vacanţa de iarnă te duc la Chicago, în vizită. Promit.

— Nu cred în promisiuni.

— Asta-i treaba ta. Eu, unul, cred. Şi îmi ţin cuvântul. Întotdeauna. Bun, destul cu discuţiile serioase. Acum relaxează-te. Simte-te ca acasă. Uită-te la televizor, dacă vrei.

Nu îl ascult şi mă îndrept direct spre infernul cu bulinuţe galbene. Trec pe lângă dormitorul lui Brandon şi-l văd aşezat pe jos, îmbrăcat în pijama şi înconjurat de mingi, mănuşi şi bâte de baseball. Piciul se joacă cu nişte soldăţei din plastic. Pare complet nevinovat în fericirea lui. E uşor pentru el – deocamdată nu a dat piept cu lumea reală.

Lumea reală e o porcărie.

Mă vede şi îmi zâmbeşte larg.

— Hei, Carlos, nu vrei să te joci cu soldăţeii mei?

— Nu-n astă-seară.

— Atunci mâine? mă-ntreabă plin de speranţă.

— Nu ştiu.

— Cum adică nu ştii?

— Întreabă-mă mâine şi-o să văd, poate că-ţi răspund altceva. Mai bine roag-o pe sora ta să se joace cu tine, îmi vine mie o idee.

— S-a jucat. Acum e rândul tău.

Rândul meu? Puştiul se-nşală amarnic dacă-şi închipuie c-abia aştept să-mi vină rându'.

— Uite ce-ţi propun. Mâine, după ore, o să joc fotbal cu tine. Dacă eşti în stare să-mi marchezi vreun gol, accept şi mă joc cu soldăţeii.

Brandon pare derutat.

— Credeam că nu joci fotbal european.

— Te-am minţit.

— Nu e frumos să minţi.

— Hm, când o să fii şi tu adolescent, o să minţi tot timpu'.

Scutură din cap.

— Nu prea cred.

Chicotesc.

— Mai vorbim după ce împlineşti şaisprezece ani. Îţi garantez că până atunci o să-ţi schimbi părerea, spun, după care mă-ndrept spre camera mea.

Kiara e pe hol. Coada de cal i s-a desfăcut şi părul îi atârnă în cea mai mare parte peste faţă. În viaţa mea n-am cunoscut o fată căreia să-i pese mai puţin de felul cum arată.

— Unde te duci aşa gătită? glumesc eu.

Îşi drege glasul, de parc-ar vrea să tragă de timp.

— Să fac jogging, zice.

— De ce?

— Fac mişcare. Poţi să vii şi tu cu mine…

— Nţ.

Am eu o teorie, cum că oamenii care fac mişcare sunt în general idioţii ăia de gulere albe, care stau mai toată ziua cu fundu' lipit de scaune. Kiara dă să plece, dar o strig.

— Stai, aşteaptă.

Se întoarce spre mine.

— Să-i spui lui Tuck să se ţină departe de mine. Cât despre programul de duş…

O să-i spun eu ce cred despre tâmpenia asta, o să-i arăt eu cine-i şefu'. O fi încercând taică-său să îmi impună reguli pe care nu intenţionez să le respect, da' n-am de gând să las pe nimeni, şi mai ales o gringa, să-mi dicteze mie când şi cât timp să mă duşez. Îmi încrucişez braţele la piept şi mă uit fix în ochii ei.

Nu-mi plac programele.

— Dar m-m-mie îmi plac, aşa că va t-t-rebui să te obişnuieşti cu asta, zice ea, apoi îmi întoarce spatele şi o ia în jos pe scări.

Rămân la mine în cameră până dimineaţa, când profesorul zbiară prin uşă.

— Carlos, dacă nu te-ai sculat încă, ai face bine să te dai urgent jos din pat. Plecăm în jumătate de oră.

Când îi aud paşii retrăgându-se, mă târăsc afară din pat şi mă duc la baie. Deschid uşa şi îl găsesc pe Brandon spălându-se pe dinţi. A întins pasta de dinţi prin toată chiuveta noastră şi pe faţă şi arată de parcă ar avea rabie.

— Grăbeşte-te, cachorro[64]. Trebuie să fac pipi.

— Ce înseamnă cha-cha-cho-ro?

Piciul nu e fluent în spaniolă, asta-i sigur.

— Nu contează, îi răspund. Nici nu trebuie să ştii.

Brandon termină cu spălatul, în timp ce eu îl aştept rezemat în prag. Aud uşa de la dormitorul Kiarei deschizându-se. Iese din cameră, deja îmbrăcată. Bun, îmbrăcată e un fel de-a zice. Şi-a strâns părul în coada aia de cal tipică pentru ea, poartă un tricou galben inscripţionat cu textul ADVENTURELAND, pantaloni scurţi maro lălâi şi în picioare o pereche de bocanci de munte.

O singură privire spre mine şi cască ochii mari, înroşindu-se toată la faţă. Apoi îşi fereşte ochii.

— Ha, ha, ha! râde Brandon arătând spre boxerii mei.

Mă uit în jos, ca să m-asigur că nu mi se văd prin ei chestiile intime obraznice.

— Kiara ţi-a văzut chiloţii! Kiara ţi-a văzut chiloţii! strigă puştiul.

Kiara coboară scara şi dispare în câteva secunde.

Îmi mijesc ochii spre Brandon.

— Ţi-a spus cineva până acum că eşti un rahat mic şi enervant?

Îşi duce iute mâna la gură şi icneşte şocat.

— Ai spus un cuvânt urât.

Îmi dau ochii peste cap, da’ doar în sinea mea. De-acum încolo o să m-apuc să vorbesc în spaniolă în prezenţa lui, ca să n-aibă idee ce zic. Sau ce-ar fi să încerc să-l bat cu propriile arme?

---

[64] Puştiule (spaniolă)

— Ba nu. Am spus că eşti un scuipat mic şi enervant.

— Ba nu. Ai zis rahat[65].

E rândul meu să-mi duc mâna la gură şi să icnesc. Îl arăt cu degetul, de parc-aş fi un copilaş de doi ani, şi zic:

— Tocmai ai rostit un cuvânt urât.

— Tu l-ai spus primul, Carlos, mă contrazice el. Eu n-am făcut decât să-l repet.

— Eu am spus scuipat. În timp ce tu ai zis un cuvânt care rimează cu asta. O să te spun, continui eu să trăncănesc.

N-am de gând să-l pârăsc, dar micul diablo[66] n-are de unde să ştie.

— Nu mă spune. Te rog.

— Bine. O să trec chestia asta cu vederea. Deocamdată. Uite, vezi, acu am devenit complici în rele.

Îşi încruntă feţişoara.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Spun că n-o să ne pârâm unul pe altul.

— Dar dacă faci un lucru rău?

— Atunci tu o să-ţi ţii gura.

— Şi dacă fac eu un lucru rău?

— Atunci eu n-o să te spun.

Brandon pare să mediteze niţel la propunerea mea.

— Deci ce-o să faci dacă mă vezi mâncând toate fursecurile din cămară?

— N-o să zic o vorbă.

— Şi dacă într-o zi n-o să am chef să mă spăl pe dinţi?

Ridic din umeri.

— Din partea mea, n-ai decât să te duci la grădiniţă puţind şi cu gura plină de carii.

Brandon rânjeşte şi îmi întinde mâna.

— În cazul ăsta, batem palma, omule.

Omule? îl urmăresc pe Brandon cum tropăie înapoi la el

---

[65] Joc de cuvinte, bazat pe apropierea fonetică dintre shit (rahat) şi spit (scuipat)

[66] Diavol (spaniolă)

în cameră şi mă gândesc dacă eu l-am păcălit pe el, sau el pe mine.

Kiara

Deci de acuma nu mai e niciun secret ce-şi pune Carlos pe el când se duce la culcare. Doarme în boxeri. Şi atât. Când ne-am întâlnit pe holul de la etaj, am fost nevoită să-mi feresc privirea, conştientă că mă holbam la el. Are mai multe tatuaje, nu doar cele de pe biceps şi antebraţ. Are unul mic pe piept, în formă de şarpe, şi când mi-am coborât ochii am zărit nişte litere scrise cu roşu şi cu negru iţindu-se din şort. Sunt foarte curioasă să aflu ce înseamnă şi de ce şi le-a tatuat, dar evident că n-am de gând să-l întreb.

Mama a plecat acum o jumătate de oră ca să deschidă magazinul. E rândul meu să pregătesc micul dejun pentru toată lumea. Tata înfulecă ouăle cu pâinea prăjită pe care tocmai i le-am aşezat în faţă. Ştiu că-l aşteaptă din clipă în clipă pe Alex şi presupun că îşi repetă în gând discursul pe care el şi cu Alex i-l vor servi lui Carlos în dimineaţa asta.

N-am niciun chef să fiu de faţă la discuţii şi mă simt un pic vinovată pentru că l-am provocat aseară pe Carlos. Ultimul lucru de care are nevoie în acest moment este prezenţa încă unei persoane pe care o consideră duşmanul lui personal.

— Tată, spun când mă aşez lângă el la masă. Ce ai de gând să-i spui?

— Adevărul. Că după ce judecătorul va confirma custodia temporară, sper că i se va permite să se înscrie în programul REACH, în loc să fie dus la casa de corecţie.

— N-o să-i convină.

— Nu are de ales, spune tata bătându-mă uşurel pe mână în semn de încurajare. Nu-ţi face griji, o să vezi, totul va fi bine.

— De ce crezi asta? îl întreb.

— Pentru că bănuiesc că în sinea lui Carlos îşi doreşte să îşi rezolve problemele şi, pe de altă parte, judecătorul nu vrea să exmatriculeze copiii din şcoală. Mai mult, Carlos nu-şi dă probabil încă seama cât de mult îşi doreşte să izbutească.

— Nu ştiu ce să zic. E cam golan de felul lui.

— Nu, asta-i o mască sub care ascunde ceva cu mult mai profund. De un lucru sunt însă convins: va fi o mare provocare pentru mine. Eşti sigură că nu te deranjează prezenţa lui în casă? mă priveşte el gânditor, înclinându-şi capul pe un umăr.

Încerc să mă pun în locul lui Carlos şi mă întreb dacă aş găsi şi pe cineva dispus să mă ajute. Dar nu de asta ne aflăm, în primul şi în primul rând, pe lume? Ca să o transformăm într-un loc mai bun? Nu e o misiune de natură religioasă, ci umanitară.

Dacă nu poate rămâne aici, cine ştie ce se va întâmpla cu el.

— Nu, nu mă deranjează, răspund.

Tata o să-l ajute pe Carlos, doar e psiholog de meserie şi are o răbdare de fier. Cât despre mama… ei bine, dacă îi treci cu vederea micile izbucniri, e şi ea un om minunat.

— Brandon, unde e Carlos? îl întreabă tata pe fratele meu care coboară ţopăind scara.

— Nu ştiu. Presupun că la duş.

— Bine. Mănâncă ceva înainte să pleci la şcoală. Autobuzul va ajunge în zece minute.

Trec câteva minute şi auzim robinetul din baia de la etaj închizându-se, semn că oaspetele nostru a ieşit de la duş. Tata zice:

— Bran, ia-ţi ghiozdanul. Autobuzul trebuie să sosească.

Îl zoreşte pe Brandon ca să prindă autobuzul, iar eu îi pregătesc lui Carlos două ouă jumări.

Îl aud cum coboară scările. Când îşi face apariţia, văd că e îmbrăcat într-o pereche de blugi închişi la culoare şi

sfâşiaţi în genunchi şi un tricou negru care pare uzat şi spălat de prea multe ori… dar pe care mi-l imaginez moale la pipăit şi comod la purtat.

— Poftim, spun încet aranjând frumos pe masă farfuria cu ouăle şi pâinea prăjită, lângă un pahar cu suc proaspăt stors.

— Gracias.

Se aşază pe scaun fără să se grăbească, în mod evident surprins că i-am preparat micul dejun.

În timp ce Carlos mănâncă, pun farfuriile în maşina de spălat şi-mi fac de lucru scoţând din frigider pachetele cu masa de prânz pregătite de mama. Tata se întoarce după câteva minute, însoţit de Alex.

— Neaţa, frăţioare, spune Alex aşezându-se lângă Carlos. Eşti gata să mergem la tribunal?

— Nu.

Mă grăbesc să înşfac cheile de la maşină şi rucsacul, ca să-i las singuri. În drum spre şcoală, mă întreb dacă nu ar fi fost mai bine să rămân, ca să servesc drept tampon. Pentru că între trei bărbaţi, dintre care doi sunt fraţii Fuentes, atât de încăpăţânaţi, pot să iasă scântei. Mai ales atunci când unul din ei urmează să fie obligat să se înscrie într-un program de după orele de curs destinat delincvenţilor juvenili. Sunt absolut convinsă că în clipa când îi vor spune ce-l aşteaptă, Carlos îşi va ieşi din minţi.

Şi săracul de tata n-are nicio şansă în faţa lui.

CARLOS

— Deci ce cauţi aici? îl întreb din nou pe Alex.

Mă uit la Westford; stă cu o cană de cafea în mână. E limpede – ei doi au pus ceva la cale.

— Alex a vrut să fie de faţă când vom discuta ce vom face astăzi. Îl vom ruga pe judecător să te elibereze în custodia mea în schimbul cooperării tale şi al participării la

un program special de după orele de curs.

Mă uit în jos, spre farfuria cu mâncarea pe jumătate neatinsă, şi pun furculiţa deoparte.

— Am crezut c-o să mergem la tribunal şi voi fi eliberat în custodia ta, şi atât. Acu mă simt de parc-aş fi în faţa plutonului de execuţie şi aştept să fiu legat la ochi şi să mi se permită să fumez ultima ţigară.

— Nu e cine ştie ce chestie complicată, zice Alex. Programul se numeşte REACH.

Westford se aşază la masă, pe scaunul de vizavi de mine.

— E un program special, destinat adolescenţilor cu potenţial mare de risc.

Îi cer din ochi lui Alex să-mi traducă în engleză.

Alex îşi drege glasul.

— E pentru copiii care au avut necazuri cu legea, Carlos. Vei fi înscris şi vei participa la program după orele de şcoală. Zilnic, adaugă el.

Ce naiba? Doar nu vorbesc serios?

— Da v-am spus că nu erau drogurile mele.

Westford îşi pune cana de cafea pe masă.

— Atunci spune-mi ale cui sunt.

— Nu ştiu.

— Nu e răspunsul pe care-l aşteptam, zice Westford.

— Există un cod al tăcerii, intervine Alex.

Westford îl priveşte nedumerit.

— Un cod al tăcerii?

Alex îşi ridică ochii spre el.

— Carlos a fost în banda Guerreros del barrio, explică el. Codul tăcerii îi protejează pe toţi membrii bandei. Carlos nu va vorbi, chiar dacă ştie cine e de vină.

Westford oftează.

— Codul tăcerii nu-l va ajuta deloc pe fratele tău, dar înţeleg ce vrei să spui. Nu-mi place, dar înţeleg. Prin urmare, nu avem de ales şi va trebui să îl rugăm pe judecător să-l lase pe Carlos să se înscrie în programul

REACH. E un program bun, Carlos, şi o alternativă preferabilă exmatriculării sau închiderii într-o şcoală de corecţie. O să-ţi obţii diploma de absolvire a liceului şi vei putea să te înscrii la colegiu.

— Nu vreau să merg la colegiu.

— Atunci ce ai de gând să faci după ce termini liceul? Mă întreabă Westford. Şi să nu-mi spui că o să te apuci de afaceri cu droguri, pentru că asta nici nu intră în discuţie.

— Ce ştii tu, Dick? E uşor pentru tine: stai în casa asta mare şi cretină şi bagi în tine porcăria aia de mâncare organică. Când vei fi măcar o zi în pielea mea, atunci o să-ţi permit să-mi ţii predici. Da' până atunci, nici nu vreau să aud.

— Mi amá îşi doreşte ca noi să trăim mai bine decât ea, spune Alex. De dragul ei, fă ce îţi cerem.

— Bine, zic aşezând farfuria în chiuvetă – mi-am pierdut complet pofta de mâncare. În regulă, hai să terminăm odată cu rahatu' ăsta.

Westford îşi ia servieta şi scoate un oftat de uşurare.

— Gata, băieţi?

Închid ochii şi îmi trec palmele peste ei. Când o să-i deschid, o să mă trezesc în Chicago – sau o fi un soi de vrabia mălai visează?

— Doar nu te aştepţi să-ţi răspund la întrebarea asta, nu?

Zâmbeşte cu jumătate de gură.

— Presupun că nu. Şi ai dreptate. N-am fost niciodată pus în pielea ta. Dar nici tu în a mea.

— Pe bune, profule? Pun pariu pe boaşa mea stângă că cea mai gravă problemă cu care te-ai confruntat vreodată a fost alegerea clubului în care să te înscrii.

— Eu n-aş face pariul ăsta dacă aş fi în locul tău, zice el în timp ce iese din casă. Pentru că nu suntem înscrişi în niciun club.

Ajungem la maşina lui, sau mai curând la ceea ce-şi închipuie el că-i o maşină, şi fac un pas în spate.

— Ce-i asta?

— Un Smart Car.

Parcă un SUV ar fi râgâit şi ar fi scos pe gură Smart Carul. N-aş fi deloc surprins dacă Westford mi-ar spune că e una din maşinuţele alea de jucărie pe care le conduc copiii.

— Are un consum mic de combustibil. Soţia mea conduce un SUV, dar cum eu nu mă deplasez decât de acasă la serviciu şi înapoi, asta era alegerea perfectă. Dacă vrei, poţi s-o conduci tu.

— Sau poţi să mergi cu mine în maşină, zice Alex.

— Nu, mersi, îi răspund în timp ce deschid portiera Smartului şi mă caţăr în spaţiul mic destinat şoferului.

Înăuntru nu mai pare atât de înghesuit, da' tot mă simt de parc-aş fi într-o navă spaţială în miniatură.

Durează mai puţin de o oră până ce judecătorul îi acordă profesorului custodia temporară şi aprobă participarea mea la REACH, în loc să mă trimită la o şcoală de corecţie sau să mă oblige să prestez servicii în folosul comunităţii. Alex pleacă, are un test de dat, aşa că noul meu tutore este cel căruia îi revine sarcina de-a mă înscrie în program şi a mă duce apoi la şcoală.

Programul REACH se desfăşoară într-o clădire din cărămidă situată la câteva cvartale distanţă de liceu. Aşteptăm în anticameră, apoi suntem conduşi în biroul directorului.

Un tip alb, înalt şi solid, care cântăreşte probabil aproape o sută patruzeci de kilograme, ne întâmpină.

— Sunt Ted Morrisey, directorul programului REACH. Iar tu trebuie să fii Carlos, zice frunzărind un dosar. Spune-mi de ce te afli aici.

— Aşa a decis judecătorul.

— În dosar scrie că ai fost arestat vineri pentru posesie de droguri în şcoală, spune ridicându-şi privirea. E un delict grav.

Şi toate astea numai pentru c-am fost prins. Problema

mea e că sunt mexican şi afiliat la o bandă. Individu' n-o să mă creadă-n veci că treaba cu drogurile a fost o înscenare. Sunt sigur că majoritatea copiilor cu care a avut de-a face i-au pus placa cu „Nu eu am fost de vină". Trebuie să pun neapărat mâna pe cel care mi-a copt-o... şi să mă răzbun pe el.

În următoarea jumătate de oră, Morrisey îşi recită Predica. Pe scurt, mă informează că eu deţin controlul asupra destinului şi viitorului meu. Şi că asta e ultima mea şansă. Dacă vreau să izbutesc în viaţă, programul REACH mă va ajuta oferindu-mi posibilitatea de „a-mi ATINGE[67] potenţialul", bla-bla-bla, bla-bla-bla. După ce voi termina programul, voi fi dat pe mâna consilierilor vocaţionali, care îi sprijină pe toţi absolvenţii REACH să-şi găsească o slujbă sau să acceadă într-o instituţie de învăţământ superior. De câteva ori mi-am înăbuşit căscatul şi n-am putut să nu mă-ntreb cum de Westford suporta să stea acolo şi să asculte toată porcăria aia păstrând o mină serioasă.

— Şi mai trebuie să ştii, zice Morrisey scoţând un carnet de student şi parcurgând fiecare pagină în parte, că pe parcursul anului efectuăm teste de droguri aleatorii pe toţi cei înscrişi în program. Dacă îţi vom găsi vreo substanţă ilegală fie în corp, fie asupra ta, îţi vom informa tutorele şi vei fi dat afară din programul REACH şi exmatriculat din liceu. Definitiv. Majoritatea adolescenţilor sfârşesc în închisori pentru că nu respectă regulile stabilite de societate.

Ne dă mie şi lui Westford câte o copie cu prevederile programului REACH. Apoi îşi împreunează mâinile peste burdihan şi ne zâmbeşte, însă nu mă duce el pe mine de nas cu rânjetu' ăla al lui. E un ticălos dur, care nu obişnuieşte să ia prizonieri.

— Aveţi nelămuriri? zice pe un ton plat... dar n-am nicio îndoială că e în stare, cu acelaşi glas, să urle comenzi mai

[67] To reach — a atinge, a ajunge la.

tare decât un sergent care face instrucţie cu recruţii.

Profu’ îmi aruncă o privire întrebătoare, apoi răspunde.

— Nu, cred că nu.

— Minunat. Atunci mai avem încă o trebuşoară de făcut înainte să vă întoarceţi la şcoală, zice Morrisey împingând o foaie de hârtie spre noi. Acesta este un contract de preluare de responsabilitate care arată că v-am prezentat regulile programului REACH, că le-aţi înţeles şi că acceptaţi să le respectaţi.

Mă aplec în faţă şi văd trei linii punctate pentru semnătură. Una pentru mine, una pentru părinte sau tutore şi ultima pentru membrul personalului REACH. M-apuc să citesc textul.

Eu,, certific prin semnătură de mai jos că sunt de acord cu regulile rezumate în manualul REACH. Îmi însuşesc regulile, care mi-au fost aduse la cunoştinţă în mod corespunzător de către un membru al personalului REACH. Adeveresc de asemenea prin prezenta că sunt de acord ca, în cazul în care, indiferent de motive, nu voi respecta aceste reguli, să fiu supus unor măsuri disciplinare care pot include consemnarea la domiciliu, consilierea suplimentară şi/sau eliminarea din programul REACH.

Ceea ce se traduce astfel:

Eu,, îmi încredinţez libertatea în mâinile personalului REACH. Prin semnătura mea, certific că viaţa îmi va fi dictată de alţii şi că voi duce o existenţă mizerabilă pe tot parcursul şederii mele în Colorado.

Nu stau prea mult pe gânduri şi-mi mâzgălesc numele pe foaie, apoi i-o împing lui Westford, ca să semneze şi el. Nu vreau decât să termin odată cu treaba asta şi să plec. N-are niciun rost să-ncerc să mă opun. După ce hârtia e semnaţă şi mi-e băgată pe gât pe viaţă, suntem conduşi afară şi mi se ordonă să mă prezint la program nu mai târziu de ora trei p. M. De luni până vineri, sau dacă nu, absenţa sau întârzierea mea va fi considerată o încălcare a regulilor.

Mă gândesc că deja s-au adunat prea multe reguli pe capu’ meu şi că nerespectarea uneia sau alteia din ele nu este pentru mine decât o chestiune de timp.

Kiara

Astăzi nu l-am zărit pe Carlos de când au început orele. Toată lumea din şcoală comentează afacerea de vineri, a fost prins cu droguri, şi se întreabă ce s-a întâmplat cu cel mai nou venit dintre elevii din ultimul an de la liceul Flatiron. Am auzit în hol pe cineva povestind cum Carlos şi-a petrecut weekendul în închisoare, fără a fi scos pe cauţiune; un altul susţinea c-a fost deportat, fiind emigrant ilegal. Nu suflu o vorbă despre faptul că îl găzduim pe Carlos la noi acasă, cu toate că îmi vine să le spun tuturor să tacă şi să nu mai răspândească zvonuri false.

La prânz, mă aşez împreună cu Tuck la masa noastră obişnuită din cantină.

— Nu pot să pozez vineri, zice el.

— De ce?

— Mama vrea să-i dau o mână de ajutor în weekend cu un grup de turism de aventură pe care îl conduce. N-au suficienţi instructori.

— Doamnele de la Highlands vor fi distruse, spun.

Atunci când le informasem că vor avea la dispoziţie două modele la ora de pictură, se entuziasmaseră peste măsură. Chiar şi atunci când le explicasem că cele două modele aveau să fie Tuck, amicul meu, şi cu mine, şi că sub nicio formă nu vom poza nud, ci îmbrăcaţi.

— Caută pe altcineva, zice Tuck.

— Pe cine?

— Mi-a venit o idee! exclamă el. Roagă-l pe Carlos să vină cu tine.

Clatin din cap.

— Nici vorbă. E foarte supărat c-a fost prins vineri şi nu

cred c-are chef de făcut favoruri. De fiecare dată când mă provoacă, am sentimentul c-o să încep din nou să mă bâlbâi.

Tuck râde pe înfundate.

— Dacă nu reuşeşti să scoţi o vorbă pe gură, îi poţi arăta degetul. Tipii de genul lui Carlos reacţionează bine la gesturi.

În clipa aia, Carlos intră în sală. Toţi ochii se întorc spre el.

Dacă aş fi în locul lui, nu aş călca în cantină cel puţin o lună. Dar eu nu-s Carlos. Se poartă de parcă nu ar observa cum toată lumea se holbează la el şi îl bârfeşte în şoaptă. Se duce direct spre masa unde stă de obicei, fără să-şi ceară scuze nimănui. Îi admir încrederea în sine.

Niciunul dintre băieţi nu-i dă atenţie, până ce Ram se strecoară spre el şi îl invită să se aşeze la masa lui. După care expoziţia de curiozităţi pare să ia sfârşit. Ram e un tip popular în şcoală şi dacă el îi acordă credit, dintr-odată prinderea lui Carlos cu droguri în vestiar nu-l mai transformă într-un paria.

După prânz, îl găsesc pe Carlos în faţa dulapului său din vestiar şi-l bat uşor pe umăr.

— Mersi că mi-ai schimbat la loc combinaţia.

— N-am făcut-o ca să fiu drăguţ cu tine, zice. Ci ca să nu fiu prins şi cu chestia asta şi să fiu dat afară din şcoală.

Acum o săptămână, când a aterizat aici, lui Carlos nu-i păsa dacă vine la şcoală sau e eliminat. Acum, că posibilitatea exmatriculării a devenit cât se poate de reală, se luptă să rămână aici. Mă întreb dacă ameninţarea cu eliminarea e cea care îl face să-şi dorească să vină la ore.

CARLOS

Domnul Kinney, lucrătorul social care mi-a fost repartizat, mă întâmpină în holul de intrare de la REACH după ce

semnez în registru. Mă conduce la el în birou şi-mi aşază în faţă o coală galbenă de hârtie. În capul foii e trecut numele meu şi sub el sunt trasate patru linii punctate lăsate necompletate.

— Ce-i asta? întreb.

Deja mi-am încredinţat viaţa în mâinile lor, ce naiba mai vor de la mine?

— O fişă a obiectivelor.

— O ce?

— O fişă a obiectivelor, zice Kinney întinzându-mi un creion. Vreau să notezi cinci ţeluri pe care le ai. Nu trebuie s-o faci acum. Gândeşte-te la asta diseară şi dă-mi lista mâine.

Îi înapoiez foaia.

— Eu n-am ţeluri.

— Toată lumea are, spune el. Şi dacă n-ai, atunci ar trebui să-ţi propui. Ţelurile te ajută să-ţi stabileşti direcţiile de urmat în viaţă.

— Şi dac-aş avea, tot nu ţi le-aş împărtăşi.

— Atitudinea asta n-o să te ducă nicăieri, zice Kinney.

— Foarte bine, pentru că oricum n-aveam de gând s-o iau din loc.

— De ce nu?

— Omule, eu nu trăiesc decât clipa.

— Şi trăitul clipei, aşa cum îi zici tu, include cumva şi mersul la închisoare sub acuza de posesie de droguri?

Scutur din cap.

— Nu.

— Ascultă, Carlos. Toţi copiii înscrişi în programul REACH

sunt persoane cu risc crescut, spune Kinney în timp ce îl urmez pe un coridor zugrăvit complet în alb.

— Ce fel de risc?

— Risc de comportament autodistructiv.

— Şi ce te face să crezi că mă puteţi rezolva?

Kinney îmi aruncă o privire foarte serioasă.

— Scopul nostru nu este să te rezolvăm, Carlos. Noi îţi vom oferi mijloacele care te vor ajuta să-ţi atingi potenţialul maxim, însă restul depinde numai de tine. Nouăzeci la sută dintre elevii înscrişi în programul nostru îl absolvă fără a fi încălcat vreo regulă. Suntem foarte mândri de asta.

— Termină programul pentru că nu au încotro.

— Nu. Mă crezi sau nu, dorinţa de a izbuti este în natura umană. Unii dintre adolescenţii pe care îi avem aici sunt la fel ca tine. S-au băgat în tot felul de bande de cartier şi în afaceri cu droguri şi au nevoie de un mediu mai sigur pentru orele de după şcoală. Şi uneori, dar numai uneori, asta se întâmplă pentru că adolescenţii nu au mijloacele necesare pentru a face faţă stresului specific vârstei. Noi le oferim un loc în care pot avea succes, pentru a continua mai apoi în viaţă şi a-şi atinge potenţialul maxim.

Nu-i de mirare că Alex a fost aşa de încântat de perspectiva de a mă înscrie la REACH. Alex vrea să mă conformez… să absolv liceul, să merg la facultate, să-mi iau o slujbă respectabilă şi apoi să mă însor şi să am copii. Numai că eu nu sunt ca el. Aş vrea să nu mai fiu tratat de parcă unicul meu ţel în viaţă ar fi să fiu copia fidelă a lui Alex.

Kinney mă conduce într-o sală în care şase nefericiţi stau aşezaţi într-un mic cerc intim. O femeie îmbrăcată într-o fustă lungă şi largă, care îmi aminteşte de doamna Westford, stă în faţa lor, cu un carnet în poală.

— Asta-i un fel de terapie de grup? îl întreb încet pe Kinney.

— Doamnă Berger, el e Carlos, spune Kinney. S-a înscris în program azi-dimineaţă.

Berger îmi aruncă acelaşi tip de zâmbet pe care l-am zărit de dimineaţă pe faţa lui Morrisey.

— Ia un loc, Carlos, zice. În cursul terapiei de grup, poţi discuta orice problemă care te frământă. Aşază-te, te rog.

Of, minunat, abia aştept.

Pe bune, cred că-mi vine să vomit.

După ce Kinney pleacă, Berger le cere tuturor celorlalţi să se prezinte, de parcă aş muri de curiozitate să le aflu numele.

— Sunt Justin, zice băiatul din stânga mea.

Justin are părul lung, cu şuviţe vopsite în verde în partea din faţă, care îi atârnă atât de tare de parc-ar avea ochii acoperiţi de-o draperie.

— Bună, omule, zic eu. Care-i treaba cu tine? Cum ai ajuns aici? Droguri? Furturi mărunte? Jafuri? Crime? enumăr eu, de parcă toate astea ar figura pe un meniu de restaurant.

Berger îşi ridică o mână în aer.

— Carlos, politica noastră aici, la REACH, este aceea de a nu pune astfel de întrebări.

Ups, probabil că visam cu ochii deschişi în momentul când Morrisey a ajuns la pasajul ăsta din PREDICĂ.

— De ce nu? întreb. Eu zic că cel mai bine e să joci cu cărţile pe masă.

— Furturi din maşini, izbucneşte Justin, spre surprinderea noastră.

Am chiar senzaţia că până şi el e mirat că ne-a împărtăşit micul lui secret.

După ce toată lumea se prezintă, ajung la concluzia că am fost desemnat să fac parte din Grupul din infern. În dreapta am o puicuţă albă pe nume Zana care ar avea toate şansele să fie distribuită într-un reality show cu titlul Târfe din Colorado. Urmează Quinn – nu-mi dau seama dacă e un el sau o ea. Din grup mai fac parte doi Latino – un tip pe nume Keno şi o chica mexicană supertare, Carmela, cu ochi căprui de culoarea ciocolatei şi o piele maronie în nuanţa mierii. Îmi aminteşte de fosta mea iubită, Destiny, deşi, spre deosebire de ea, Carmela are o sclipire obraznică în ochi.

Berger îşi pune jos pixul şi îmi zice:

— Înainte să vii tu, Justin ne povestea că uneori loveşte cu pumnul în zid atunci când e frustrat, ca să simtă durerea. Discutam despre alte modalităţi, mai puţin distructive, de a-ţi elibera frustrarea.

Mi se pare niţel ironic faptul că Justin loveşte cu pumnul în zid pentru a simţi ceva, orice, chiar şi durere… Eu sunt exact opusul. Eu fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a nu simţi nimic. În majoritatea timpului, tot ce-mi doresc este să fiu amorţit.

Hm. Poate c-ar trebui să notez asta pe fişa mea cu obiective. Obiectivul #1 al lui Carlos Fuentes: Să amorţesc şi să rămân amorţit. Nu cred c-ar face impresie prea bună, dar e purul adevăr.

— Ei, cum a fost prima zi?

Alex m-a luat cu maşina din clădirea REACH la cinci şi jumătate şi m-a condus în ceea ce presupun a fi centrul Boulderului – un loc pe nume Pearl Street Mall. Spre încântarea doamnei Westford, ne oprim la magazinul/cafeneaua ei Hospitali-Tea ca să bem ceva la una din mesele aşezate pe terasă. Ceaiul nu e tocmai băutura mea preferată, dar, ca de obicei, nu prea mi se dă de ales.

Doamna Westford ne aşază în faţă două pahare de ceai special, „din partea casei, numai pentru voi”, apoi se întoarce înăuntru pentru a prelua comenzile de la ceilalţi clienţi.

Mă uit la fratele meu, aşezat vizavi de mine şi complet destins.

— La REACH e plin de ciudaţi, Alex, îi spun cu voce joasă, pentru ca doamna W. să nu ne audă. Unul mai rău ca altul.

— Fii serios, nu poate fi aşa de rău.

— N-ai mai zice asta dacă i-ai vedea. Şi m-au obligat să semnez un nenorocit de contract cum că accept să mă conformez regulilor lor. Mai ţii minte cum era în Fairfield, Alex? N-aveam niciun fel de reguli. După şcoală, eram doar

noi trei: tu, eu şi cu Luis.

— Ba aveam reguli, zice Alex luând paharul de ceai. Numai că nu le respectam. Mi amá muncea atât de mult, încât nu era prin preajmă ca să ne controleze.

Sigur, nu trăiam ca nişte regi nici în Illinois, dar măcar aveam acolo familia şi prietenii… aveam o viaţă.

— Vreau să mă-ntorc la Chicago.

Clatină din cap.

— N-avem de ce să ne-ntoarcem acolo.

— Elena şi Jorge locuiesc acolo, cu micul JJ. Nu l-ai văzut niciodată pe puşti, Alex. Şi am prieteni acolo. Aici am mai puţin decât nimic.

— Nu zic că nu-mi doresc să mă întorc acolo, zice fratele meu. Numai că nu acum. Nu am fi în siguranţă.

— De ce ţi-e aşa de teamă? Omule, ce mult te-ai schimbat. Îmi amintesc că pe vremuri te durea în cot de ce ziceau ceilalţi şi făceai ce-ţi trăsnea prin cap, fără a sta prea mult pe gânduri.

— Nu mi-e teamă. Dar vreau să rămân aici, cu Brittany. La un moment dat, ajungi într-un punct în care trebuie să încetezi să te lupţi cu toată lumea. Eu am ajuns acolo în urmă cu doi ani. Uită-te în jurul tău, Carlos. Pe lumea asta mai sunt şi alte fete în afară de Destiny.

— N-o vreau pe Destiny. Am renunţat la ea. Şi dacă te referi cumva la Kiara, mai bine las-o moartă. N-o să mă ţin după o tipă care vrea cu tot dinadinsul să-mi controleze viaţa şi care e îngrijorată să nu intru într-o bandă, sau că mă ocup de droguri. Uite unde am ajuns, Alex. Stăm la o ceainărie nenorocită, înconjuraţi de albi bogaţi care n-au nici cea mai vagă idee ce se află dincolo de realitatea falsă pe care ei o numesc viaţă. Şi tu ai devenit chido[68].

Alex se apleacă în faţă.

— Uite care-i treaba, frăţioare. Îmi place să nu trebuiască

[68] În argoul mexican, echivalentul lui cool; aici însă, cu sensul de molâu, slab.

să mă uit peste umăr de fiecare dată când ies pe stradă. Îmi place să am o novia[69] care mă consideră cel mai minunat om de pe pământ. Şi fii al naibii de convins că nu regret nicio clipă c-am renunţat la droguri şi la Latino Blood pentru şansa unui viitor mai bun.

— Şi ai de gând să-ţi albeşti pielea ca să arăţi ca un adevărat gringo? îl întreb. Omule, sper să faci copii la fel de palizi ca Brittany, ca nu cumva să fii forţat să-i vinzi pe piaţa neagră.

Alex începe să se enerveze. Îmi dau seama după felul cum îi zvâcnesc muşchii maxilarului.

— A fi mexican nu înseamnă să fii sărac, zice. Şi faptul că merg la facultate nu înseamnă că îmi reneg poporul. Poate că tu eşti cel care-i întoarce spatele perpetuând acest stereotip.

Gem şi îmi arunc capul pe spate.

— Perpetuând? Perpetuând? La naiba, Alex, mexicanii nici măcar nu cunosc sensul cuvântului.

— Mai du-te dracului, mârâie el, îşi împinge scaunul în spate, se ridică şi pleacă.

— Ei, uite, vezi, ăsta-i Alex pe care-l ştiu! Şi limbajul pe care-l înţeleg foarte bine! ţip eu după el.

Alex îşi aruncă paharul într-un coş de gunoi şi continuă să meargă. Recunosc, deocamdată nu păşeşte ca un gringo şi încă pare că e-n stare să mai tăbăcească nişte funduri dacă cineva i se pune în cale. Da’ chestia asta n-o să mai dureze mult. Şi cât de curând o să arate de parc-ar avea un băţ înfipt în cur.

Doamna Westford se întoarce şi se holbează la paharul meu de ceai, lăsat neatins.

— Nu ţi-a plăcut ceaiul?

— Ba da, răspund.

Observă acum că scaunul de vizavi de mine este gol.

— Ce s-a întâmplat cu Alex?

---

[69] Iubită (spaniolă).

— A plecat.

— O, zice, apoi trage scaunul gol mai aproape şi se aşază lângă mine. Vrei să-mi povesteşti?

— Nu.

— Vrei să-mi asculţi sfatul?

— Nu.

Ce aş putea să-i spun? Că mâine mi-am propus să cotrobăi prin dulapul lui Nick, ca să caut dovezi că el e cel care mi-a înscenat chestia cu drogurile? Şi că, dacă tot o s-o fac, o să arunc un ochi şi în dulapul lui Madison? Cum tipa a insistat să-l cunosc pe Nick, poate c-o fi ştiind ceva. Da' n-am de gând să-mi împărtăşesc bănuielile nimănui.

— OK, dar dacă te răzgândeşti, să-mi spui. Aşteaptă-mă puţin, zice luându-mi paharul neatins şi dispărând înăuntrul magazinului.

Chestie care mă lasă cu gura căscată. Mi amá nu seamănă deloc cu doamna Westford. Dacă îşi pune ea în cap să-ţi dea un sfat, poţi să fii sigur că n-o să se lase până nu-l scoate pe gură, fie că vrei sau nu să-l auzi.

Doamna Westford revine după un minut şi aşază pe masă un alt pahar de ceai.

— Gustă, mă îndeamnă. E din plante cu efect calmant: muşeţel, fructe de măceş, boabe de soc, roiniţă şi ginseng siberian.

— Aş prefera să fumez nişte iarbă, glumesc eu.

Doamna Westford nu pare deloc amuzată.

— Ştiu că pentru unii oameni a fuma marijuana nu e cine ştie ce, dar cel puţin deocamdată este o chestie ilegală. Îţi garantez că ceaiul ăsta o să te calmeze, spune împingând paharul spre mine. Şi n-o să te bage până-n gât în necazuri, adaugă în timp ce intră-n magazin ca să se ocupe de ceilalţi clienţi.

Mă uit în jos spre paharul plin cu un lichid verde-deschis. Nu pare să conţină ierburi, arată ca un ceai la pliculeţ, ieftin şi obişnuit. Mă uit în stânga şi în dreapta ca să m-asigur că

nu mă urmăreşte nimeni, apoi apropii paharul de nas, inhalând mirosul.

OK, nu-i un ceai la pliculeţ, ieftin şi obişnuit. Miroase a fructe şi flori şi a încă ceva ce nu pot identifica. Şi deşi parfumul nu-mi este familiar, simt cum îmi lasă gura apă.

Îmi ridic ochii şi îl văd pe Tuck îndreptându-se spre mine. Kiara e lângă el, însă atenţia îi este distrasă de un tip care stă în mijlocul zonei descoperite a mall-ului şi cântă la acordeon. Scoate un dolar din poşetă, se aşază pe vine şi pune bancnota în cutia instrumentului.

În timp ce ea se opreşte ca să-l asculte pe artist, Tuck trage un scaun de la o altă masă şi se trânteşte vizavi de mine.

— N-aş fi crezut că eşti amator de ceai, zice. Te-aş fi considerat mai degrabă genul care se dă în vânt după tequila şi rom.

— N-ai găsit pe nimeni altcineva pe care să-l baţi la cap? îl întreb.

— Nu.

Tipu, care cred că nu şi-a mai tăiat păru de cel puţin nouă luni, se întinde şi îmi atinge tatuajul de pe antebraţ.

— Ce semnifică ăsta?

Îi îndepărtez braţul.

— Că dacă mai pui mâna pe mine, o să te bat măr, asta semnifică.

Kiara stă acum în spatele lui. Şi n-arată deloc fericită.

— Apropo de bătut măr, cum a fost prima zi la REACH? întreabă Tuck cu un rânjet pe faţă care mă face să-mi vină cheful să-l răstorn de pe scaun.

Kiara îl prinde de mânecă şi-l trage în lături. Tuck cade de pe scaun.

— Kiara vrea să te roage ceva, Carlos.

— Ba nu. Nu vreau să-l rog nimic, bolboroseşte ea, apoi îl prinde iar de haină şi-l trage spre magazin.

— Ba da, vrei. Hai, întreabă-l, mai apucă el să zică, apoi

intră amândoi în ceainărie, împleticindu-se şi ieşind din raza mea vizuală.

Kiara

Îl trag pe Tuck după mine, înăuntru.

— Termină, îi şoptesc.

Suntem în partea din spate a magazinului, acolo unde nimeni nu ne poate auzi.

— De ce? întreabă Tuck. Tu ai nevoie de un tip care să stea cu tine în faţa unor bătrânei, iar lui nu i-ar strica să aibă şi altceva de făcut, în afară de număratul tatuajelor cât e ziua de lungă. E o idee nemaipomenită.

— Ba nu.

Mama se strecoară lângă noi şi îl îmbrăţişează pe Tuck.

— Ce faceţi aici?

— Nu pot să o ajut pe Kiara la lecţia de pictură de vineri seara, aşa că ea s-a gândit să-l roage pe Carlos să vină cu ea, în locul meu, zice Tuck.

Pe faţa mamei se lăţeşte un zâmbet.

— Scumpo, e aşa de drăguţ din partea ta că te-ai gândit să îl incluzi pe Carlos în activităţile tale. Eşti o persoană minunată, spune mama strângându-mă puternic în braţe, ca un urs. Nu-i aşa că fiica mea e cel mai bun om de pe pământ?

— Absolut, doamnă Westford. Cel mai bun.

Tuck se poartă mereu ca un linguşitor cu părinţii mei.

— Kiara, după ce terminaţi ce aveţi de făcut pe aici, ia-l şi pe Carlos cu tine şi du-l acasă. A venit cu Alex, dar am impresia că s-au certat sau aşa ceva. O să plec şi eu cam într-o oră, însă trebuie să trec mai întâi să-l iau pe Brandon de acasă de la prietenul lui, iar tatăl tău e ocupat să pregătească cina. A, şi după ce ajungi acasă, poate că n-ar fi rău să-l supervizezi pe tata, ca să avem ceva comestibil la masă.

După ce mama ne prepară ceaiul, îl găsesc pe Carlos pe terasă, sorbind din ceea ce pare a fi unul dintre amestecurile speciale ale mamei. Pare să-i placă, deşi n-am cum să fiu sigură, din moment ce îşi ascunde întotdeauna emoţiile în spatele expresiei goale de pe faţă.

— Ne vedem mâine, mă salută Tuck gesticulând cu paharul de hârtie.

— Ce-ai vrut să mă rogi? mă întreabă Carlos pe un ton plictisit.

N-ai vrea să te îmbraci în cowboy şi să pozezi vineri seara în faţa unor bătrânei?

— Nimic, zic fără a reuşi să-mi adun curajul de-a scoate vorbele din mine.

Mama iese pe terasă ca să stea la taclale cu clienţii. O urmăresc cum face conversaţie cu fiecare persoană în parte, tratându-i pe toţi ca pe nişte prieteni. Când ajunge la masa noastră, se apleacă pentru a se uita în pahare.

— Văd că ţi-a plăcut ceaiul, îi spune ea lui Carlos.

Mama se mândreşte în asemenea măsură cu ceaiurile ei, încât atunci când găseşte o combinaţie specială pentru un client greu de satisfăcut se simte de parcă ar fi câştigat la loterie.

— Am înţeles că fiica mea vrea să te roage să pozezi vineri pentru ora de pictură pe care o predă la Highlands. Sunt convinsă c-o să te distrezi de minune.

Carlos îmi aruncă o privire care spune cât se poate de limpede ce mama naibii trăncăne femeia asta?

— Mai vrei ceai? întreabă mama.

— Nu, mersi.

— Kiara te poate duce cu maşina acasă. Nu-i aşa, scumpo?

— Îhî. Hai să mergem, mă grăbesc să spun înainte ca mama să mai adauge ceva.

Ajungem la maşină şi Carlos încearcă să tragă de mâner ca să deschidă portiera.

— Va trebui să te caţeri pe geam, îi spun.

— Faci mişto de mine, sau ce?

Scutur din cap.

— Nu, nu glumesc. Chestia cu repararea portierei e următoarea pe listă, după ce rezolv problemele cu ceasul şi radioul de la bord.

Carlos se caţără cu uşurinţă în maşină, cu picioarele înainte, după care tot corpul i se strecoară în scaunul din vinil cu marginile curbate. Îmi pare rău că nici radioul şi nici vechiul casetofon nu funcţionează. Carlos se va plictisi probabil după cinci minute de condus în tăcere.

Îl văd cum se foieşte în scaun.

— Ce-i cu povestea asta cu pozatu'?

— E vorba de un curs de pictură pe care îl predau vineri seara la un azil de bătrâni. Nu eşti obligat să vii. Oricum, nici nu aveam de gând să te rog.

— De ce nu?

Am ajuns la un semafor, aşa că mă întorc spre el şi-i spun adevărul în faţă.

— Pentru că ar urma să pozezi alături de mine şi ştiu că n-ai fi de acord cu aşa ceva.

CARLOS

Pricep. Nu vrea să pozeze alături de un tip care a fost prins şi arestat pentru posesie de droguri.

— Aş putea s-o aduc cu mine pe Madison, îi spun pe tonul acela obraznic care ştiu că o enervează la culme. Ea ar accepta să pozeze cu mine. Deşi nu, tocmai mi-am amintit că m-a invitat la ea vineri seara, aşa că n-o să pot ajunge la mica ta petrecere cu pensule.

— Nu ştiu ce vezi la ea.

— Cu mult mai multe decât văd la tine.

Mint ca s-o îndepărtez de mine. Adevărul e că nu văd nimic la Madison. De când cu vomatul la petrecerea aia de

la ea de acasă, am încercat să o evit, dar cum se află pe lista mea cu persoane care ar fi putut să-mi însceneze chestia cu drogurile, va trebui să mă apropii iar de ea. Totuşi Kiara nu are de ce să afle treaba asta. La naiba, n-ar trebui să afle nici că mă gândesc la ea şi la fursecurile ei mai mult decât ar trebui.

Imediat ce ajungem acasă, Kiara iese în trombă din maşină.

Puţin mai încolo, mă duc în bucătărie ca să iau o gustare şi o găsesc pe Kiara tăind legume. Mă-ntreb dacă i-ar face plăcere să-mi vadă capul pe tocător, alături de morcovi.

— Bună, Carlos, zice profesorul când intră. Cum a fost la REACH?

— Groaznic.

— N-ai vrea să fii mai explicit? îmi cere tutorele meu.

— Mai groaznic de atât nici că se poate, elaborez eu, picurând câte o doză de sarcasm în fiecare vorbă.

— Mă uimeşte vocabularul tău, zice el. Ascultaţi, am nevoie de voi doi, după cină, să-mi daţi o mână de ajutor.

— La ce? întreb eu.

— La smuls buruieni.

— Voi, bogătaşii, n-aveţi grădinari care să se ocupe de chestiile astea? mă interesez eu.

Răspunsul e nu, din moment ce imediat după cină Westford, înarmat cu saci mari din hârtie, ne conduce spre curtea din spatele casei.

Ne aruncă, şi mie şi Kiarei, nişte mănuşi de pânză.

— Eu o să mă duc în grădina laterală. Kiara, tu şi cu Carlos ocupaţi-vă de partea din spate.

— Tati! strigă Brandon din uşa care dă în curte. Carlos mi-a promis că o să joace fotbal cu mine astăzi.

— Îmi pare rău, Brand. Carlos are de smuls buruienile din curte, îi spune Westford puştiului.

— Ai putea să vii şi tu să ne ajuţi, zice Kiara, iar Brandon pare mai mult decât încântat să fie de folos.

Îmi amintesc că atunci când eram mic, Alex mă ruga să-l ajut cu diverse treburi în curte. Întotdeauna mă făcea să mă simt util.

— Hei, Brandon, şi mie mi-ar prinde bine puţin ajutor spun eu. Şi după aia, putem să jucăm fotbal.

— Serios? mă-ntreabă puştiul.

— Mda. Ţine sacul ăsta bine deschis, ca să arunc ca lumea buruienile în el.

Se repede şi deschide sacul larg.

— Aşa e bine?

— Îhî.

Kiara stă în genunchi şi smulge buruienile, aruncându-le în sacul ei. Nu mi-o pot imagina pe Madison îngenunchind în noroi şi prestând munci fizice. Şi nu mi-o pot închipui nici conducând o maşină de epocă în care portiera dinspre scaunul pasagerului nu e utilizabilă.

— Te mişti prea încet, îmi face observaţie Brandon. Kiara a strâns mai multe buruieni în sac decât tine, pot să pun pariu, spune dând fuga să inspecteze interiorul sacului ei. Aşa e cum ţi-am spus, ţi-a luat-o înainte.

— Nu pentru multă vreme.

Înşfac un mănunchi de buruieni şi le smulg din pământ. Câteva din ele au cozile pline de spini care îmi trec prin mănuşi, da’ nu-mi pasă.

Arunc o privire în direcţia Kiarei, care munceşte cu şi mai mare zel. E clar, acu se vede latura ei competitivă.

— Am terminat! strigă ridicându-se în picioare în partea stângă a curţii şi scoţându-şi cu emfază mănuşile de grădinărit.

Îl ia în braţe pe Brandon şi-l învârte până ce cad amândoi pe iarbă, hohotind de râs.

— Ai grijă, Kiara, o avertizez eu, că personalitatea ta începe să iasă la iveală.

În momentul când Brandon se întoarce cu spatele, Kiara îmi arată degetul şi se îndepărtează, luând-o spre maşină.

E limpede, scot tot ce-i mai rău din ea.

— Acum putem să jucăm fotbal! Du-te în poartă, zice Brandon arătând spre plasa mică din curte. Ţii minte, mi-ai promis că dacă îţi bag un gol, o să joci G.I. Joe[70] cu mine.

Mă aşez în poartă şi Brandon încearcă să tragă pe lângă mine. Trebuie să recunosc, puştiul e tenace. Încearcă până ce începe să asude şi să gâfâie, fără să se dea bătut, cu toate că-i o cauză pierdută.

— De data asta o să reuşesc, zice când ajunge la a cincizecea tentativă. Uită-te acolo! strigă arătând undeva în spatele meu.

— Ăsta e cel mai vechi truc din lume, piciule.

Apreciez încercarea lui de a mă păcăli, numai că şi-a ales greşit omul.

— Nu, pe bune, uită-te! insistă Brandon.

Are un ton convingător, da' tot nu-mi mut ochii de pe mingea de fotbal. Prefer să blochez şuturi toată ziua decât să mă joc cu păpuşile.

Brandon loveşte mingea, dar apăr din nou.

— Îmi pare rău, ai ratat iar.

— Brandon, e vremea să faci baie, strigă doamna Westford din curte.

— Mai lasă-mă câteva şuturi, mami. Te rog.

Doamna Westford se uită la ceasul de la mână.

— Două şuturi, atât, după care mergi la baie. Carlos are teme de făcut, sunt sigură.

După alte două încercări nereuşite, îl sfătuiesc pe Brandon să renunţe. Dispare în casă în mare goană. E un puşti bine făcut, însă mă-ntreb la ce vârstă încep băieţii să-şi dea seama că n-ar trebui să se deplaseze tot timpul în fugă. Pe drum spre camera mea de la etaj, trec pe lângă sufragerie. Kiara stă aşezată la masa cea mare, cu capul

[70] Figurine din plastic sau alte materiale produse de compania de jucării Hasbro începând cu anul 1962 şi înfăţişând soldaţi infanterişti, piloţi, marinari şi puşcaşi marini americani.

vârât într-un teanc de manuale groase.

Şuviţe de păr i-au scăpat din coada de cal şi-i cad peste faţă. Ceea ce mă face să mă-ntreb cum ar arăta dacă nu şi-ar mai ţine părul strâns.

Îşi ridică ochii spre mine, apoi îi coboară iute.

— Ar trebui să-ţi laşi părul liber pe umeri, o sfătuiesc. În felul ăsta, ai putea să semeni mai mult cu Madison.

Răspunde arătându-mi iarăşi degetul.

Izbucnesc în râs.

— Am auzit că-n unele ţări îţi taie degetul când faci un asemenea gest.

Aştept două zile înainte de a sparge dulapurile lui Nick şi Madison, cu ajutorul unuia dintre magneţii cu fursecuri ai Kiarei (minus fursecul) şi al unei şurubelniţe mici pe care am luat o din maşina Kiarei. La mijlocul celei de-a treia ore, cer să mă duc la baie, dar sfârşesc prin a cerceta dulapul lui Madison. Găsesc în rucsac cărţi, farduri şi o mână de bileţele de la Lacey şi alte fete. Am însă noroc şi dau peste telefonul celular, lăsat într-un buzunar lateral al ghiozdanului. Îl înşfac şi mă duc cu el la baie, unde verific schimburile de mesaje, calendarul şi contactele. Nimic deosebit, însă vineri, după orele de curs, l-a sunat pe Nick de mai multe ori decât poţi număra pe degetele de la ambele mâini.

Pun telefonul înapoi şi mă întorc la oră.

Mai rămâne Nick. Îl zăresc în trecere pe coridoarele şcolii şi îi filez dulapul, însă eu şi cu tipu’ nu suntem în aceleaşi clase. În timpul pauzei de prânz holurile sunt prea aglomerate, dar imediat după aceea mă furişez spre dulap şi-mi pun din nou la treabă magnetul şi şurubelniţa.

Dulapul lui Nick e un adevărat haos. În ghiozdan găseai nişte nume mâzgălite pe bucăţele de hârtie, cu nişte coduri pe ele. Bănuiesc că sunt clienţi şi furnizori, numai că sunt scrise în codu’ ăla tâmpit.

Deja am întârziat prea mult cu scotocitul dulapului. Deja

simt că sunt pe-aproape, de parcă Paco sau papá m-ar îndemna să continui. Sap mai adânc în rucsac, în speranţa de a găsi telefonul sau vreo dovadă că e amestecat cumva în înscenarea cu drogurile. Dar nu dau decât peste un maldăr de foiţe.

Cineva urcă scările. Aud paşii apropiindu-se. Dacă e directorul, am încurcat-o. Dacă e Nick, aş face bine să mă pregătesc de o confruntare. Frunzăresc rapid printre foile cu notiţe, până ce… ura!

E singura bucăţică de hârtie necodificată. Pe ea stă scris un nume cu care sunt mult prea familiarizat… Wes Devlin, un lord al drogurilor cu legături puternice cu Guerreros del barrio, plus un număr de telefon mâzgălit imediat dedesubt.

Vâr iute foiţa în buzunar, apoi încui dulapul chiar înainte ca persoana care urcă scările să-şi facă apariţia.

Păzea, Nick. Cât de curând o să-ţi fac o vizită… o vizită pe care n-o s-o uiţi mult timp de-acu încolo.

Kiara

Miercuri, după şcoală, în timp ce-mi spăl maşina pe aleea din faţa casei, Alex îl aduce pe Carlos după terminarea programului REACH. Alex vine spre mine şi ia un burete de rezervă.

— Tatăl tău mi-a spus că ai probleme cu radioul chiar şi după ce am montat firul lipsă.

— Mda.

Îmi iubesc maşina, dar…

— E perfectă în imperfecţiunea ei.

— E şi ăsta un fel de-a zice. Seamănă cu nişte cunoscuţi de-ai mei, spune Alex holbându-se în interior. Maşina lui Brittany e foarte rapidă, dar a ta are ceva special, adaugă aşezându-se pe unul dintre scaunele cu marginile curbate. Aş putea să mă obişnuiesc cu aşa ceva. Unul dintre clienţii noştri de la atelier are un Chevrolet Monte Carlo din ’73 de

vânzare şi mă gândesc să-l cumpăr. Carlos ţi-a povestit că a lucrat la atelierul vărului meu pe vremea când locuiam în Chicago?

— Nu.

— Mă mir. Stătea mai tot timpul pe lângă Enrique. Cred că îi place să meşterească la maşini chiar mai mult decât mie.

— N-ar trebui să-ţi vezi de treburile tale? Întreabă Carlos.

A stat rezemat de uşa garajului în tot acest timp. Ştiu pentru că, ei bine, atunci când Carlos se află undeva prin preajmă, simt imediat.

Începând de luni, l-am evitat deliberat, lucru care cred că e mai bine pentru amândoi.

După ceva vreme, Alex pleacă şi Carlos face un pas în faţă.

— Ai nevoie de ajutor?

Clatin din cap.

— Ai de gând să nu-mi mai vorbeşti niciodată? Fir-ar să fie, Kiara, m-am săturat să fiu tratat cu tăcere. Prefer să te aud rostind propoziţiile alea ale tale, formate din două cuvinte, decât să te văd că nu zici nimic. Hai, te rog, măcar arată-mi degetu'.

Îmi arunc rucsacul pe bancheta din spate şi pornesc motorul.

— Unde te duci? întreabă Carlos plantându-se în faţa maşinii.

Claxonez.

— Nu mă mişc de aici, mă avertizează.

Răspund cu un alt claxon. Unul deloc intimidant, care nu seamănă cu sunetul acela profund pe care îl scot majoritatea maşinilor, însă aşa sună claxonul meu.

Îşi aşază ambele mâini pe capotă.

— Mişcă-te de acolo, îi spun.

Şi se mişcă. Cu o agilitate de panteră, sare înăuntru, cu picioarele înainte, pe geamul deschis din dreptul scaunului

pasagerului.

— Ar trebui să repari odată portiera asta, zice.

Bun, presupun că vrea să meargă cu mine la plimbare. Ies de pe alee şi pornesc spre canionul Boulder. Vântul suflă prin geamurile coborâte şi mă loveşte în faţă, smucindu-mi coada de cal şi făcând-o să fluture pe ceafă.

— Aş putea să-ţi repar eu uşa, zice Carlos, care îşi scoate acum mâna pe geam şi lasă vântul să sufle printre degetele răsfirate.

Conduc în tăcere pe Boulder Canyon Road, admirând peisajul. Ai crede că am devenit imună la frumuseţea din jur după atâţia ani de stat aici, dar nu-i aşa. Dintotdeauna am fost în chip straniu fascinată de munţi şi de sentimentul de pace pe care mi-l provoacă.

Opresc maşina în apropierea Domului. Uneori fac căţărări în zona asta, în tovărăşia lui Tuck. Întind mâna şi-mi iau rucsacul de pe bancheta din spate, apoi ies din maşină.

Carlos scoate capul pe geam.

— Presupun că nu asta e destinaţia ta finală.

Recunosc, simt o mică satisfacţie când îi răspund:

— Mai ai dreptul să ghiceşti o dată.

Îmi trag rucsacul pe spate şi pornesc spre podul suspendat peste pârâul Boulder.

— Hei, chica, strigă el după mine.

Continui să merg spre sanctuarul meu din munţi.

— Carajo!

Nu mă întorc, dar după sunetele pe care le scoate şi înjurătura în spaniolă care lasă să-i scape, îmi dau seama că încearcă să deschidă portiera din dreptul scaunului pasagerului ca să iasă. Evident, nu reuşeşte. Când sare pe geam şi aterizează pe prundişul locului de parcare improvizat, îl aud înjurând din nou.

— La naiba, Kiara, stai, aşteaptă-mă!

Am ajuns la poalele muntelui, în locul de unde începe ruta mea obişnuită.

— Unde Dumnezeu suntem? întreabă el.

Îl aud cum alunecă pe pietre încercând să ţină pasul cu mine. Deocamdată mergem pe cărare, dar în curând o voi părăsi şi voi porni pe poteca mea personală. E limpede, Carlos nu poartă încălţări adecvate.

— Chica, ai nişte probleme al naibii de serioase, bombăne el.

Continui să merg. După ce parcurg jumătate din traseu, mă opresc şi scot din rucsac o sticlă de apă. Nu e foarte cald şi sunt obişnuită cu altitudinea, dar am văzut pe aici oameni deshidrataţi şi nu era o privelişte prea plăcută.

— Poftim, zic întinzându-i sticla.

— Glumeşti? Probabil c-ai turnat otravă în ea.

Sorb îndelung din sticlă şi pe urmă i-o ofer din nou. Face mare caz, ştergând gura sticlei cu poalele tricoului, de parcă aş avea păduchi, apoi trage o înghiţitură zdravănă.

Când îmi înapoiază sticla, e rândul meu să-i îndepărtez microbii, frecând gura sticlei cu poalele tricoului. Mi se pare că-l aud chicotind. Fie asta, fie încearcă să-şi mascheze gâfâitul de după urcuş.

Când pornesc iar la drum, pufneşte şi se vaită.

— Înţeleg că te amuzi, nu? Deşi, după părerea mea, chestia asta n-are nimic de-a face cu distracţia.

Păstrez ritmul. De fiecare dată când alunecă, înjură. Normal ar fi să se concentreze pe căţărat, ca să evite alunecările dar nu, continuă să trăncănească.

— Ţi-am spus ce mult mă deranjează că nu-mi mai vorbeşti? De parc-ai fi mută, numai că nu te exprimi prin gesturi. Pe bune, treaba asta mă scoate din sărite. Nu crezi că am şi aşa destule pe cap, cu înscenarea cu drogurile, arestarea şi programu’ ăla stupid în care m-aţi băgat?

— Ba da.

Ajung la locul unde trebuie să trec de o mică ieşitură, ţinându-mă de stâncile care atârnă deasupra râpei. Mă sprijin bine şi chiar dac-aş cădea, nu e decât un metru şi

ceva până jos, unde terenul este plat.

— Ce-i asta? Glumeşti? mă întreabă Carlos luându-se după mine, probabil pentru că a ajuns la concluzia că nu are de ales. Mergem undeva sau doar te fâţâi pe-aici fără niciun rost, aşteptând să alunec şi să mă prăbuşesc în gol?

Mă caţăr pe stânca mare care îmi ascunde locul preferat de ochii curioşilor şi mă opresc în clipa când ajung în spaţiul deschis în care tronează un singur copac înalt. Am dat din întâmplare peste el în urmă cu câţiva ani, când căutam un loc în care să vin... ca să meditez în linişte. Acum vin des aici. Îmi fac temele aici, desenez, ascult ciripitul păsărilor şi trag în piept aerul curat al munţilor.

Mă aşez pe stânca plată, deschid rucsacul şi pun sticla de apă lângă mine. Scot manualul de analiză matematică şi mă apuc de lecţii.

— Ce faci? Chiar înveţi?

— Îhî.

— Şi eu ce-ar trebui să fac între timp?

Ridic din umeri.

— Admiră peisajul.

Se uită iute în stânga şi în dreapta.

— Nu-s decât stânci şi copaci în jur.

— Ca să vezi!

— Dă-mi cheile maşinii, porunceşte el. Acum!

Mă fac că nu-l aud.

Pufneşte supărat. E mai puternic decât mine, i-ar fi uşor să-mi ia rucsacul şi să scoată singur cheile dinăuntru. Da’ n-o face.

Stau cu capul aplecat peste carte, verificând ecuaţii şi luând notiţe pe foi de hârtie.

Carlos răsuflă adânc.

— OK, uite ce-i, îmi pare rău. Perdón.[71] Între mine şi Madison nu mai e nimic şi-aş prefera să pozez împreună cu tine decât să stau cu ea. Uau, ieşirea asta în natură mi-a

[71] Scuze (spaniolă)

redat credinţa în omenire şi m-a făcut un om mai bun. Ei, ce zici, acu eşti mulţumită?

CARLOS

O urmăresc pe Kiara cum îşi închide cartea, se uită la mine, apoi cotrobăie prin rucsac. Îmi azvârle cheile de la maşină. Le prind cu o singură mână.

— Ai de gând să rămâi aici?

— Îhî, răspunde.

— Să ştii că plec, o avertizez eu.

— N-ai decât, zice făcându-mi cu mâna.

Aşa o să fac. Doar n-o s-o aştept aici până când termină cu studiatu'. Mi-e cald, am transpirat şi sunt nervos la culme. Şi prin cap îmi trec tot felul de gânduri de răzbunare, primu' din ele fiind să-i iau maşina şi să mă plimb cu ea până ce-i golesc rezervoru'.

Vâr cheile în buzunarul de la spate şi o iau înapoi la vale. Alunec de câteva ori şi cad în fund. Mulţumită Kiarei, mâine-dimineaţă o să mă trezesc c-o groază de vânătăi.

Pentru o clipă, chiar îmi pare rău pentru iubitu ei, Tuck, fiindcă-i nevoit să o suporte, dar după aia îmi zic că sunt făcuţi unu pentru celălalt. Pe urmă, mă gândesc la Destiny. Dacă ea s-ar fi căţărat singură pe un munte, n-aş fi scăpat-o o secundă din ochi. Aş fi jucat bucuros rolul cavalerului ei în armură strălucitoare. La naiba, aş fi fost dispus s-o car în spinare sus, pe munte, dacă mi-ar fi cerut-o.

Şi deşi Kiara nu e iubita mea, şi nici n-are să fie vreodată, simt că n-o pot lăsa singură aici. Ştiu că sunt urşi prin munţii ăştia. Dacă e atacată de vreunul? Se aştepta cu adevărat să plec sau doar mă pune la încercare, ca să vadă dacă sunt băiat bun?

Dacă-i aşa, ei bine, şi-a greşit omu' – eu nu-s băiat bun.

Continui să cobor, alunecând la tot pasul. Chiar când îmi zic că am găsit poteca, dau de o fundătură şi mă proptesc

într-o nenorocită de stâncă.

Iau o piatră şi o arunc. Apoi o alta. Şi-ncă una. Ecoul pe care-l scot lovindu-se de stâncile de dedesubt îmi mai alină frustrarea.

Îmi scot cămaşa de pe mine, mă şterg cu ea pe frunte şi o îndes în buzunarul de la spate al blugilor.

Nu mă mai aflu în Mexic, de asta sunt al naibii de sigur. Nimeni de acolo nu s-ar căţăra pe o tâmpenie de munte doar pentru a studia în linişte. A, dacă scopul ar fi să te droghezi sau să te îmbeţi, atunci aş mai înţelege.

O iau înapoi, urcând ca o furtună, blestemând lipsa de aderenţă a pantofilor mei şi înjurându-i pe Alex, pe mi amá, pe Kiara şi cam pe toată lumea pe care-am cunoscut-o la viaţa mea.

— Eşti loco[72], chica, strig spre ea în clipa când escaladez stânca aia mare care îi ascunde locul preferat. Acu, pe bune, asta ai vrut de la mine? Să mă iau după tine până aici şi pe urmă să-mi arunci cheile maşinii şi să mă laşi să plec de unu singur?

— Nu eu ţi-am spus să vii după mine, zice ea.

— De parc-aş fi avut de ales.

— Amândoi avem un liber arbitru.

— Mda, liberul meu arbitru mi-a fost luat din clipa când m-am urcat în avion spre Colorado.

M-aşez pe pământ, cu faţa la ea. Kiara continuă să ia notiţe. Am venit aici împreună, şi împreună vom pleca. Nu-mi place chestia asta, dar pe moment nu văd altă opţiune. Din când în când, îşi ridică ochii şi mă vede cum mă holbez la ea. Da, mă holbez la ea ca să o fac să se simtă prost. Poate că dacă o enervez suficient de tare, îşi va strânge mai repede boarfele şi o va lua din loc.

Însă după cinci minute îmi dau seama că strategia mea nu dă roade.

E momentul să schimb tactica.

---

[72] Nebună (spaniolă).

— Vrei să te giugiuleşti?

— Cu cine? mă întreabă fără să se obosească să-şi scoată nasu’ din carte.

— Cu mine.

Îşi saltă capu’ atât cât să-mi arunce o privire.

— Nu, mersi, zice, apoi se apucă iar de temă.

Vrea să mă scoată din sărite.

Da, asta e, vrea să mă scoată din sărite, altceva nu poate fi la mijloc.

— Din cauza lui Tuck, pendejo ăla?

— Nu. Din cauză că nu-mi doresc resturile de la Madison.

Stai aşa. Un Momento. De-a lungul timpului, mi s-a spus în fel şi chip, da’…

— Vrei să zici că eu sunt resturi?

— Mda. În plus, Tuck sărută grozav. Şi nu vreau să te fac să te simţi prost când o să-ţi dai seama că n-ai nicio şansă în faţa lui.

Tipu’ abia dacă are buze.

— Vrei să pui pariu?

Orice, numai resturi nu sunt. După ce ne-am mutat în Mexic şi Destiny a rupt-o cu mine, n-am făcut altceva decât să ies cu fete. La naiba, dacă mi-aş pune în cap, aş putea să scriu o carte întreagă despre cum să săruţi chicas.

Mă aplec spre Kiara şi am o doză de satisfacţie când aud cum respiraţia i se accelerează şi observ cum creionul rămâne suspendat deasupra hârtiei. Nu se clinteşte cât îmi apropii buzele de locul acela, puţin mai jos de lobul urechii ei drepte. Ridic mâna şi ating cu degetul mare locul sensibil de sub urechea stângă în timp ce buzele mele plutesc pe deasupra gâtului ei. Nu are cum să nu-mi simtă răsuflarea caldă pe pielea dezgolită.

Îşi înclină capul aproape insesizabil, oferindu-mi mai mult acces. Nici măcar nu sunt sigur că a făcut-o în mod conştient. Rămân acolo unde sunt. Geme, mai mult în sinea ei, dar nu cedez. Sunt convins că este excitată. Şi vrea mai

mult. Dar mă abţin… auzi la ea, resturi!

Problema mea e că nu-s pregătit pentru parfumul ei. De obicei, fetele miros puternic a flori sau a vanilie, însă Kiara are un parfum distinct, dulceag, de zmeură, care mă excită la culme. Şi-n timp ce mintea îmi zice că nu flirtez cu ea decât ca să-i demonstrez cine-i şefu', corpului meu îi vine să se joace de-a „tu-mi arăţi chestiile tale intime obraznice, şi eu ţi le arăt pe ale mele".

— V-v-vrei s-ssă te dai la o p-p-parte? zice.

O fi încercând ea să-şi mascheze reacţia la apropierea mea, dar vorbele o trădează.

— Lucrez şi tu-mi blochezi soarele, şopteşte.

Trag concluzia că nu se bâlbâie atunci când şopteşte.

— Da' suntem la umbră, sub un copac, spun, însă mă trag deoparte, pentru că am nevoie să mă liniştesc şi să-mi păstrez controlul.

Mă reazem de o stâncă şi marginile aspre se freacă de spinarea mea goală. Îmi îndoi un genunchi ca să-mi găsesc o poziţie confortabilă, deşi în clipa asta numai calm nu sunt. În timp ce eu mă străduiesc să stau cât mai comod, Kiara continuă să-şi facă tema. Nu a transpirat deloc şi pare complet relaxată. Nu ştiu dacă fierbinţeala pe care o simt e din cauza a ceea ce s-a întâmplat, sau mai bine zis, ce nu s-a întâmplat între noi. Sau din cauza vremii. Normal ar fi să mă fi obişnuit cu vremea caldă din Mexic, dar sunt născut în Chicago şi acolo mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii. Verile în Chi-Town[73] sunt umede şi călduroase, dar nu durează decât câteva luni pe an.

Măruntaiele mele au luat-o razna. Inima îmi bate cu putere în piept şi în aer stăruie o energie care n-a existat înainte de a mă apropia de corpul Kiarei.

Ce se întâmplă? Probabil că altitudinea îmi joacă feste. Trebuie să schimb rapid subiectul şi să îndrept conversaţia spre orice altceva în afară de sex.

[73] Porecla oraşului Chicago

— Deci, care-i treaba cu bâlbâiala ta? Întreb.

Kiara

Creionul meu se opreşte brusc deasupra foii. Încerc să mă concentrez pe ecuaţii, dar nu văd nimic din ceea ce stă scris pe pagină. Până acum, nimeni în afară de terapeuţi n-a îndrăznit să mă întrebe despre problema mea cu bâlbâiala. Nu sunt pregătită să răspund, mai ales că nici nu ştiu de ce mă bâlbâi. Pur şi simplu asta sunt eu, aşa m-am născut şi aşa mai departe.

Înainte ca el să-mi fi pus întrebarea, nu mă putusem gândi decât la momentul în care aproape că ne sărutaserăm. Simţisem răsuflarea lui fierbinte arzându-mi pielea şi fluturi în stomac. Dar Carlos n-o făcuse decât ca să mă stârnească. O ştiusem şi eu, şi el. Aşa încât, deşi îmi doream cu disperare să întorc capul ca să-i simt atingerea buzelor, mă stăpânisem, pentru că nu voiam să mă umilesc în faţa lui.

Îndes toate lucrurile în rucsac, îl arunc pe spate şi pornesc să cobor.

Merg repede, în speranţa că dacă va rămâne mult în urmă va fi nevoit să se concentreze mai mult pentru a ţine pasul cu mine şi va renunţa să mai îmi pună întrebări. Am făcut o greşeală uriaşă luându-l cu mine pe munte. Fusese un gest impulsiv şi stupid. Şi cel mai rău din toate, nu mă aşteptasem să vreau să-l sărut mai mult decât orice pe lume, chiar înainte ca să mă ia la întrebări în legătură cu bâlbâiala mea.

Trec podul peste râpa Boulder şi mă îndrept spre maşină. Cotrobăi după chei în rucsac, apoi îmi dau seama că au rămas la Carlos. Întind mâna spre el.

Nu-mi dă cheile. În schimb, se reazemă de maşină.

— Hai să facem o înţelegere.

— Eu nu fac înţelegeri.

— Toată lumea face înţelegeri, Kiara. Până şi fetele inteligente şi bâlbâite.

Nu-mi vine să cred că a adus chestia asta din nou în discuţie. Mă răsucesc pe călcâie şi pornesc spre casă pe jos. Sper să ia maşina de aici, altfel, dacă o lasă toată noaptea în parcare, va fi tractată.

Carlos înjură din nou.

— Întoarce-te.

Continui să merg.

Aud cauciucurile scrâşnind pe prundiş, în spatele meu. Carlos opreşte maşina lângă mine. Şi-a pus tricoul pe el, lucru bun, pentru că îmi distrage atenţia atunci când îl văd pe jumătate dezbrăcat.

— Haide, Kiara, urcă.

Continui să înaintez şi maşina zvâcneşte în faţă.

— O să îneci motorul dacă mai mergi aşa cu ea, îi zic.

— Şi crezi că-mi pasă?

Arunc o privire în direcţia lui.

— Nu. Dar mie, da. Îmi iubesc maşina.

Cineva îl claxonează din spate. Nu-l ia în seamă şi conduce maşina încet, rulând în paralel cu mine. La prima curbă, apasă brusc pe accelerator, o ia înainte şi îmi taie calea.

— Nu mă pune la încercare, mă previne el. Dacă nu te urci în maşină în clipa asta, mă dau eu jos şi vin după tine.

Ne înfruntăm din priviri şi-i văd muşchii maxilarului încordându-se de atâta hotărâre.

— Dacă te urci, îţi spăl maşina.

— De-abia am spălat-o.

— Săptămâna asta, o să fac toate treburile grele gospodăreşti în locul tău, zice.

— Nu… nu mă deranjează să le fac singură, răspund.

— Îl las pe fratele tău să îmi marcheze un gol şi mă joc cu soldăţeii lui.

În fiecare zi, Brandon a încercat, fără succes, să-i smulgă

un gol lui Carlos. Frăţiorului meu i-ar plăcea la nebunie să-l învingă, măcar o dată.

— Bine. Dar eu conduc.

Se strecoară pe deasupra consolei centrale şi alunecă în scaunul pasagerului, în timp ce eu urc în spatele volanului. Mă uit la el şi nu pot să nu-i zăresc expresia de triumf întipărită pe faţă.

— Ştii care-i problema ta? mă-ntreabă, apoi, deloc surprinzător, nu aşteaptă răspunsul şi-i dă înainte cu judecăţile de valoare. Prea iei totul în serios. Uite, de pildă, sărutu'. Probabil că-ţi închipui că dacă săruţi pe cineva, e cine ştie ce scofală.

— Nu-mi place să mă sărut cu toată lumea, doar aşa, de dragul distracţiei, ca tine.

— De ce nu? Kiara, nu ţi-a spus nimeni că viaţa e făcută ca să te distrezi?

— Mă distrez în alte moduri.

— Mă laşi? zice pe un ton care arată clar că nu mă crede. Ce faci? Fumezi iarbă?

Scutur din cap.

— Iei Ecstasy?

Îmi strâmb buza de sus, dezgustată.

— Faci sex sălbatic sus, pe munte? continuă el chestionarul.

— Ai un fel dement de a privi distracţia, Carlos.

Clatină din cap.

— OK, chica. Hai s-o luăm altfel. Ce anume consideri tu că e distractiv? Să te caţeri pe munte? Să-ţi faci lecţiile? Să vezi cum Madison face mişto de tine în faţa întregii clase? Să ştii c-am auzit ce ţi-a făcut.

Opresc pe marginea şoselei şi sărmanele mele cauciucuri scrâşnesc în chip de protest.

— Faptul că te porţi ca… un m-m-mojic nu te f-f-face să f-f-ii…

Aproape că am rămas fără cuvinte. Înghit, apoi respir

adânc. Sper ca panica şi frustrarea să nu răzbată din felul în care mă bâlbâi. Sunt conştientă că bolborosesc, dar n-am ce face.

— ...mai dur.

— Da' nici nu vreau să par dur, Kiara. Vezi, m-ai înţeles complet greşit. Scopul meu e să mă port ca un ticălos, zice Carlos aruncându-mi un zâmbet larg, obraznic.

Clatin din cap, neputincioasă, şi revin cu maşina pe şosea.

Acasă, îl găsesc pe tata în curtea din spate, jucându-se cu Brandon.

— Pe unde aţi umblat? întreabă tata.

— Kiara m-a luat cu ea pe munte. Nu-i aşa, K? zice Carlos.

— Un mic antrenament? mă întreabă tata, apoi îi explică lui Carlos: Am programat să mergem într-o excursie cu cortul, toată familia.

— Dick, mie nu-mi plac excursiile cu cortu'.

— Dar îi place să joace fotbal, spun eu înclinând capul pe umăr şi zâmbind. Nu mi-ai zis că arzi de nerăbdare să te joci cu Brandon?

— A, da, era să uit, zice Carlos şi rânjetul acela obraznic i se şterge de pe faţă.

— Asta-i frumos din partea ta, spune tata bătându-l pe Carlos pe spate. Şi-nseamnă foarte mult pentru Brandon. Hei, Bran, eşti gata să joci fotbal cu Carlos?

Ne uităm cu toţii la fratele meu, care se grăbeşte să instaleze poarta.

— Grozav! Carlos, ai să vezi, azi o să te bat!

— Nu fi aşa convins, muchacho[74]!

Carlos ridică mingea şi începe să o salte în sus şi în jos pe genunchi, ca un adevărat profesionist. Indiferent ce a pretins mai înainte, e clar că a jucat mult fotbal.

— M-am antrenat cu tati, strigă Brandon. Şi-acum sunt

[74] Băiete (spaniolă, limbaj familiar)

pregătit.

O fi exersat el, dar n-are nicio şansă în faţa lui Carlos, decât dacă îl lasă el să câştige. De-abia aştept să-i văd bucuria de pe faţă atunci când va trimite mingea pe lângă Carlos şi va înscrie un gol. Mă aşez pe verandă şi îi urmăresc pe amândoi făcându-şi încălzirea.

— N-ai de făcut lecţii sau altceva? mă întreabă Carlos.

Neg dând din cap.

E clar, vrea să mă provoace să intru în micul lui joc de-a cine-i şeful.

— Cred c-am văzut în curte nişte buruieni care ţi-au scăpat data trecută, zice.

— Kiara, vino să joci cu noi, strigă Brandon.

— E ocupată, spune Carlos.

Brandon îmi aruncă o privire nedumerită.

— Dar văd că stă şi se uită la noi. Cum să fie ocupată?

Carlos a luat mingea şi o ţine acum sub braţ.

— O să stau aici şi-o să mă uit la voi, spun eu.

— Haide, zice Brandon, apoi fuge spre mine şi mă trage de mână până ce n-am încotro şi mă ridic. Haide, joacă-te cu noi.

— Poate că nu ştie să joace fotbal, intervine Carlos.

— Ba ştie. Dă-i mingea ca să-ţi arate.

Carlos loveşte mingea spre mine, în aer. O prind pe genunchi, apoi i-o arunc înapoi cu piciorul. Pare uimit. Şi impresionat. Şi, făcând pe diva, ceea ce mi se întâmplă foarte rar, eu îmi scutur de pe umăr nişte fire de praf inexistente.

— Surprize-surprize, Kiara ştie să dribleze, spune Carlos aşezându-se în faţa porţii. Nu mi-ai spus asta. Hai să te vedem cum tragi la poartă.

Îmi aruncă mingea, eu i-o pasez lui Brandon, care mi-o pasează înapoi, şi atunci trag la poartă.

OK, nu sunt tocmai surprinsă când îl văd pe Carlos apărând fără prea mare efort. Dar după aceea îşi scutură

de pe umăr praful invizibil, exact aşa cum am făcut şi eu, şi atunci îmi pare rău că n-am marcat.

— Mai vrei să-ncerci o dată? mă întreabă el.

— Poate cu altă ocazie, răspund, şi nu ştiu sigur dacă mă refer la sărut sau la fotbal.

Carlos ridică din sprâncene şi cred că s-a prins că am vorbit cu dublu înţeles.

— Abia aştept.

— Acum e rândul meu, strigă Brandon.

Carlos se poziţionează în faţa porţii şi se apleacă în faţă, concentrat.

— Ai dreptul la trei încercări, dar trebuie să recunoşti şi tu, Brandon, n-ai nicio şansă.

Fratele meu scoate limba în colţul gurii. E adâncit într-o stare de concentrare şi latura competitivă din caracterul său iese acum la suprafaţă. Sunt sigură că atunci când va creşte, îi va face zile fripte lui Carlos.

Pune mingea la pământ şi face cinci paşi în spate, numărându-i rând pe rând. Apoi se aşază pe vine, ca un jucător de golf care ia gaura la ţintă. Îl va lăsa Carlos să câştige? Nu mi-a transmis niciun semnal şi nici n-am sesizat vreun indiciu că mica noastră înţelegere e încă în vigoare şi pare cât se poate de hotărât să pareze şutul fratelui meu.

— Renunţă de pe-acu, cachorro. N-o să reuşeşti niciodată să înscrii. Pentru că eu sunt Marele Maestru al Fotbalului, unicul şi formidabilul… Carlos Fuentes!

Glumele lui nu fac decât să-l înverşuneze pe fratele meu; îşi strânge şi mai tare buzele şi-şi ţine pumnii încleştaţi pe lângă corp. Loveşte cu toată puterea de care e în stare un băiat de şase ani, scoţând un geamăt când piciorul intră în contact cu mingea, care zboară în aer.

Carlos se aruncă după ea…

Şi ratează intercepţia cu câţiva milimetri. Mai mult, cade la pământ şi se rostogoleşte pe spate.

În viaţa mea nu am văzut expresie mai triumfătoare pe

chipul lui Brandon.

— Am reuşit! Şi de la prima încercare! zice alergând spre mine şi bătând palma, apoi sărind în spinarea lui Carlos. Am marcat! Am marcat!

Carlos mormăie.

— N-ai auzit expresia „a câştiga cu eleganţă”?

— Nu, zice Brandon, aplecându-se după aceea pentru a-i şopti lui Carlos la ureche: înseamnă că-n seara asta o să te joci de-a soldăţeii cu mine.

— Ce-ar fi să-mi acorzi revanşa? întreabă Carlos. Două din trei? Sau trei din cinci?

— Nici vorbă, José.[75]

— Mă cheamă Carlos, nu José, zice Carlos, însă Brandon nu-l aude; aleargă în casă, pentru a le da părinţilor vestea victoriei.

Carlos e încă la pământ când mă aplec spre el.

— Ce vrei? mă întreabă.

— Să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că te-ai ţinut de cuvânt şi l-ai lăsat pe Brandon să marcheze. În general, reuşeşti să faci ce ţi-ai propus, adică să te porţi ca un ticălos, dar cred că ai potenţial.

— Potenţial pentru ce?

Ridic din umeri.

— Să devii o persoană cumsecade.

CARLOS

După cină, scot din fundul sertarului telefonul mobil şi îl sun pe Luis şi mi amá.

— Te estás ocupând-o de Mamá? îl întreb pe fratele meu mai mic.

— Si. Am grijă de ea.

---

[75] Expresie familiară folosită pentru a accentua un refuz (în original, No way, José).

Bătăi puternice în uşă îmi amintesc că am pierdut întrecerea din după-amiaza asta.

— E timpul pentru G.I. Joe, Carlos! zbiară Brandon de dincolo de uşă.

— Quién es ése?[76]

— Puştiul care locuieşte aici. Uneori îmi aminteşte de tine.

— Aşa e de grozav, nu? zice Luis, apoi izbucneşte în râs. Ce mai face Alex?

— Alex es buena gente.[77] A rămas acelaşi.

— Mama mi-a zis c-ai dat de necazuri.

— Si, dar totul va fi bine.

— Sper. Pentru că mama face economii ca să vină acolo la iarnă. Şi dacă o să fiu cuminte, o să mă ia şi pe mine. Podemos volver a ser familia, Carlos. N-ar fi grozav?

Mda, ar fi grozav dac-am putea fi din nou o familie. Pentru Luis, familia însemnăm noi patru – eu, Mamá, Alex şi el. Papá a murit înainte ca Luis să înceapă să vorbească. Nu vreau să am niciodată copii, pentru că nu vreau să-mi las nevasta zbătându-se să pună mâncare pe masă, şi nici copiii să creadă că familia e întreagă şi în lipsa mea.

Cioc, cioc, cioc. Cioc, cioc, cioc.

— Eşti acolo? strigă din nou Brandon, de data asta vocea lui răzbind pe sub uşa de la dormitorul meu.

Îi zăresc buzele prin mica deschizătură dintre uşă şi covor. Ar trebui să deschid brusc uşa, fără niciun avertisment, ca să-l fac pe micul diablo să se scoale împleticindu-se în picioare.

— Ar fi grozav dac-aţi putea veni încoace amândoi. Déjame hablar con Mamá.[78]

— Nu e acasă. Está trabajando[79] – e la serviciu.

---

[76] Cine e? (spaniolă).

[77] Alex e un tip la locul lui (spaniolă).

[78] Dă-mi-o pe mama la telefon (spaniolă).

[79] Munceşte (spaniolă).

Mi se rupe inima. Nu vreau ca mama să lucreze, să slugărească pentru nişte amărât de mărunţiş. Cât am stat în Mexic, eu am întreţinut familia. Şi acum, eu merg la şcoală şi ea munceşte ca un câine. Nu e corect.

— Spune-i c-am sunat. Que n-o să te olvide![80] îi zic.

Ştiu că fratele meu e atât de ocupat să se distreze cu prietenii, încât e posibil să uite c-am sunat.

— N-o să uit. Promit.

Închid telefonul şi Brandon ciocăne din nou.

— Nu mai bate la uşă că-mi dai dureri de cap, spun deschizând-o.

Brandon se saltă în picioare mai rapid decât am văzut pe cineva mişcându-se în viaţa mea. Din felul în care se clatină, deduc că a ameţit stând cu capul în jos. Aşa îi trebuie!

— Brandon! strigă Westford urcând scările. Ţi-am spus să nu-l mai baţi la cap pe Carlos. De ce nu te duci în pat ca să citeşti?

— Dar nu-l bat la cap, răspunde puştiul pe un ton nevinovat. Mi-a promis că o să se joace de-a G.I. Joe cu mine. Nu-i aşa, Carlos? spune ridicându-şi ochii verzi-deschis spre mine şi practic implorându-mă din priviri.

— Aşa e, îi spun eu lui Westford. Cinci minute de G.I. Joe, după care gata, am terminat cu joaca de-a fratele mai mare.

— Zece minute, ripostează Brandon.

— Trei, îi arunc eu. Nu uita, puştiule, jocu ăsta se joacă în doi.

— Bine, bine. Rămâne aşa. Cinci minute.

Intrăm în dormitorul lui şi îmi îndeasă o păpuşă în mâini.

— Poftim!

— Drăguţule, nu-mi face nicio plăcere să te informez, da' să ştii că eu nu mă joc cu păpuşile.

Pare jignit şi pufneşte tare.

---

[80] Să nu uiţi (spaniolă).

— G.I. Joe nu-i o păpuşă. E puşcaş marin, aşa cum a fost şi tati.

Scoate nişte soldăţei din plastic dintr-o găletuşă şi începe să-i împrăştie prin cameră. Ai crede că îi trânteşte la nimereală, însă am senzaţia că în toată nebunia asta a lui există un soi de metodă.

— Tu nu te-ai jucat niciodată de-a G.I. Joe când erai mic?

Clatin din cap. Nu-mi amintesc să fi avut prea multe jucării… obişnuiam să ne jucăm cu beţe, pietre şi mingi de fotbal. Din când în când, Alex cotrobăia prin şifonierul mamei şi inventam tot felul de jocuri trăsnite băgând pietricele în ciorapii ei. De câteva ori le-am tăiat cracii şi le-am transformat în praştii. În alte dăţi, le umpleam cu baloane cu apă cu care ne pocneam unul pe altul în cap. Alex şi cu mine am căpătat nişte vânătăi în fund de mai multe ori, de la mi amá, pentru incidentele alea, da nu conta. Distracţia merita pedepsele încasate.

— Bun, uite cum se joacă, zice puştiul pe un ton sfătos. Cobrele sunt tipii cei răi care vor să pună stăpânire pe lume. Şi soldaţii G.I. Joe trebuie să-i prindă. Ai înţeles?

— Mda. Hai să începem odată.

Brandon mă opreşte ridicând o mână în aer.

— Stai aşa, nu te grăbi. Nu poţi să fii G.I. Joe dacă nu ai un nume de cod. Tu ce nume de cod vrei să-ţi alegi? Eu sunt Racer.

— Atunci eu o să fiu Guerrero.

— Ce-nseamnă asta?

— Războinic.

Încuviinţează din cap.

— OK, Guerrero, misiunea noastră e să-l capturăm pe Dr. Winky, zice uitându-se la mine cu ochii lui mari şi rotunzi. Dr. Winky e cel mai mare, cel mai rău şi cel mai dur tip de pe pământ. Mai rău şi decât comandantul Cobrelor.

N-am putea să-i schimbăm numele într-unul mai înfricoşător? Scuze, dar Dr. Winky nu-mi sună a nume de

om râu.

A, nu, nu putem să-i schimbăm numele. Nici nu încape vorbă.

— De ce nu?

— Fiindcă mie îmi place. Dr. Winky face tot timpul cu ochiul[81].

Ce să mai zic? Puştiu' ăsta chiar mă amuză.

— Bine. Deci ce lucru atât de rău a făcut Dr. W?

— Dr. Winky, mă corectează Brandon. Nu Dr. W.

— Mă rog.

Îl ridic pe G.I. Joe şi mă adresez soldăţelului de plastic:

— Joe, eşti gata să-i tăbăceşti fundu' lui Dr. W? Joe zice că e gata, spun apoi întorcându-mă spre Brandon.

Brandon se înviorează brusc, de parc-ar fi pornit într-o misiune secretă.

— Urmează-mă, zice târându-se prin cameră. Haide odată! şopteşte ceva mai tare când observă că nu mă iau după el.

Mă târăsc în spatele lui, pretinzând că am şase ani şi răbdarea necesară pentru a juca acest joc.

Brandon îşi strânge palma căuş şi îmi şuşoteşte la ureche;

— Cred că Dr. Winky s-a ascuns în dulap. Cheamă trupele.

Mă uit la soldăţeii din plastic împrăştiaţi prin toată camera şi le ordon:

— Soldaţi, înconjuraţi dulapul.

— Nu poţi să fii un G.I. Joe şi să vorbeşti cu vocea ta. Trebuie să pari că eşti puşcaş marin, zice Brandon, în mod evident neimpresionat de abilităţile mele de a juca rolul unui erou de acţiune.

— Nu întrece măsura, sau dispar de-aici cât ai zice peşte.

— OK, OK. Nu pleca, te rog. Poţi să fii G.I. Joe şi vorbeşti cu vocea ta.

---

[81] Joc de cuvinte: to wink – a face cu ochiul

Brandon şi cu mine aşezăm soldaţii în miniatură de jur-împrejurul dulapului. Dacă tot m-am lăsat prins de joc, mă gândesc că n-ar fi rău să-i adaug nişte sare şi piper.

— Joe mi-a spus că a primit nişte informaţii cu privire la Dr. Winky.

— Ce informaţii? întreabă Brandon complet captivat de joc.

Acu' trebuie musai să vin cu ceva, şi încă rapid de tot.

— Dr. Winky are o armă nouă. Dacă clipeşte spre tine, eşti mort. Aşa că fereşte-te să te uiţi direct în ochii lui.

— OK! zice Brandon plin de entuziasm, ceea ce-mi aminteşte de fratele meu, Luis, care se înflăcărează şi el la cel mai mărunt lucru.

Şi amintindu-mi de Luis, mă gândesc la mama şi la cât de rar am văzut-o zâmbind în ultimii ani. Oi fi eu rebelu' familiei, dar aş da orice s-o văd zâmbind din nou.

Kiara

Stau în prag şi îi urmăresc pe Carlos şi Brandon jucându-se cu soldăţeii. Carlos a amenajat un decor complicat, cu tricouri de-ale lui Brandon pe post de tunele prinse cu aţe. Un capăt porneşte de pe pervazul ferestrei şi străbate tot dormitorul. Celălalt capăt este legat de mânerul dulapului.

Judecând după expresia relaxată de pe faţa lui, Carlos se distrează probabil la fel de tare ca Brandon.

Mama se strecoară în spatele meu şi îmi freacă umărul.

— Eşti bine? murmură.

Dau din cap în chip de încuviinţare.

— Îmi fac griji pentru tine.

— Sunt bine.

Mă gândesc la jocul de fotbal din după-amiaza asta, cu Carlos şi Brandon. Recunosc, şi eu m-am simţit bine. O strâng puternic în braţe.

— Sunt mai mult decât bine.

— Se pare că se distrează, zice mama arătând spre scena de război din camera lui Brandon. Să se fi înmuiat Carlos? Poate că a început să-i placă să stea cu noi.

— Poate.

— Cele cinci minute au trecut de mult, îl aud pe Carlos spunând.

Mama intră valvârtej în cameră şi-l ia pe Brandon pe sus pentru a preîntâmpina o iminentă tentativă de tactică de negociere tipică pentru fratele meu.

— Hai la culcare, Bran. Mâine te duci la grădiniţă. Te-ai spălat pe dinţi, da? zice după ce îl bagă în pat.

— Îhî, dă Brandon din cap.

Observ că face gestul cu gura complet închisă. Bănuiesc că fratele meu n-a spus tocmai adevărul.

— Noapte bună, Racer, îi urează Carlos ieşind după mama din cameră.

— Noapte bună, Guerrero. Kiara, Carlos n-a vrut să-mi spună o poveste. Poate vrei tu să-mi cânţi un cântec? Sau să jucăm jocul cu litere? Te rog, miorlăie Brandon.

— Care joc? îl întreb.

— Jocul cu litere, spune aşezându-se pe pat cu spatele la mine şi ridicându-şi poalele bluzei.

E un joc pe care îl jucăm împreună de când avea trei ani. Trasez cu degetul pe spinarea lui o literă. Iar el trebuie s-o ghicească.

— A, spune mândru.

Trasez altă literă.

H!

Alta.

D… ba nu. B! Am dreptate?

Mda, îi răspund. OK, încă una. Şi după aia, culcarea, adaug trasând o literă.

— Z!

Bravo! spun sărutându-l pe frunte şi învelindu-l. Te iubesc, îi şoptesc.

— Şi eu te iubesc, Kiara.

— Zău?

— Spune-i lui Carlos că şi pe el îl iubesc. Eu am uitat să-i spun.

— Bine, bine. Acum culcă-te.

Îl găsesc pe Carlos pe hol, rezemat de perete. Mama s-a făcut nevăzută, a coborât probabil în living ca să se uite la televizor cu tata.

— Am auzit ce a spus, nu e nevoie să repeţi, zice el.

Aerul obraznic a dispărut de pe faţa lui. Pare vulnerabil, ca şi cum faptul că îl auzise pe Brandon rostind Te iubesc dărâmase înăuntrul său o barieră emoţională. Şi scosese la iveală o fărâmă din adevăratul Carlos.

— OK.

Mă uit în jos, spre pantofii din picioare, pentru că, sinceră să fiu, nu am curaj să-l privesc în ochi. Care în clipa asta sclipesc prea pătrunzători şi fascinanţi.

— Mulţumesc încă o dată, ăăă… pentru că te-ai jucat cu fratele meu. Să ştii că te place mult.

— Asta pentru că nu mă cunoaşte cu adevărat.

CARLOS

Înaintea orelor, mă duc în spatele tribunei terenului de fotbal, unde îl găsesc pe Nick. Evident, fumează un joint. Un licăr de panică îi traversează faţa, dar îl maschează, o clipă mai târziu, cu un surâs.

— Hei, care-i treaba, omule? Am auzit că ai fost prins săptămâna trecută. Ce porcărie, zice ridicând jointul spre mine. Vrei să tragi un fum?

Îl prind de guler şi îl împing într-o bară de metal.

— De ce mi-ai înscenat chestia cu drogurile?

— Eşti nebun! Habar n-am despre ce vorbeşti. De ce să-ţi fi înscenat aşa ceva?

Îl pocnesc peste faţă şi cade la pământ.

— Acum ţi-ai adus aminte?

— Rahat, strigă Nick în timp ce eu mă aplec peste el.

O să-l bat de-o să scot untu' din el, până ce-o să ciripească tot. Dacă e implicat, într-un fel sau altul, în afaceri cu Guerreros del barrio şi Wes Devlin, înseamnă că i-am pus în pericol pe Kiara şi toată familia Westford, pentru că locuiesc la ei. Chestie inacceptabilă.

Îl înşfac de partea din faţă a tricoului şi-l salt de la pământ.

— Spune-mi de ce ai pus drogurile la mine în dulap. Şi ai face bine să scuipi totu' cât mai rapid, fiindcă mi-am cam pierdut răbdarea de când am fost încătuşat de poliţişti.

Ridică braţele în semn de capitulare.

— Eu nu-s decât un pion, Carlos, la fel ca tine. Furnizorul meu, un tip pe nume Devlin, e cel care mi-a spus să-ţi plantez ţie drogurile. Nu ştiu de ce. Tipu era înarmat. El mi-a dat cutia de suc şi mi-a zis s-o bag la tine în rucsac, că dacă nu. Habar n-am de ce. Jur, n-a fost ideea mea.

Deci nu-mi rămâne decât să-l descopăr eu pe autorul ideii. Problema e că va trebui să iau legătura cu Devlin şi să-mi feresc de-acu încolo spatele.

— Carlos, e rândul tău să ne vorbeşti.

Sunt după ore, la REACH, cu toţi ochii aţintiţi spre mine. Berger mă aşteaptă să-mi spun toate păsurile în faţa celorlalţi. De parcă n-ar fi de ajuns că trebuie să le ascult toate poveştile alea tâmpite, ca de pildă despre faptul că tatăl lui Justin îi zice mereu că-i un idiot sau despre cât de erou e Ken, fiindcă amicii lui s-au îmbătat criţă cu bere în weekend, în timp ce el nu a cedat tentaţiei.

Ce-mai-gaşcă-de-cretini-sadea!

Doamna Berger se uită la mine pe deasupra ochelarilor.

— Carlos?

— Da?

— N-ai vrea să ne împărtăşeşti o întâmplare din săptămâna trecută care a avut un anumit impact asupra

ta?

— Nu prea.

Zana pufneşte, încreţindu-şi buzele date cu gloss.

— Carlos se consideră prea cool ca să ne împărtăşească problemele lui.

— Mda, se bagă în vorbă şi Carmela. Te crezi mai bun decât noi, nu-i aşa?

Keno îmi aruncă o privire cruntă, încercând, în mod clar, să mă intimideze. Mă-ntreb dacă ştie ceva despre Devlin.

E limpede, în clipa asta nu mă pot aştepta la niciun sprijin din partea Puterii Mexicane, aşa că mă întorc spre Justin.

— Din partea mea, n-ai decât să faci ce vrei, zice Justin, puştiul cu părul verde. Atâta timp cât nu mă bagi pe mine la mijloc.

Ce naiba vrea să zică?

Quinn stă cu ochii în podea.

Berger se apleacă în faţă.

— Carlos, vii aici de o săptămână deja şi încă nu te-ai deschis în faţa noastră. Toţi ceilalţi membri ai grupului ţi-au împărtăşit câte ceva din ceea ce îi preocupă. De ce nu vrei să ne povesteşti măcar o parte din ceea ce ţi se întâmplă, pentru ca cei de faţă să se simtă conectaţi cu tine?

Chiar presupune că ard de nerăbdare să mă simt conectat cu oamenii ăştia? E nebună sau ce?

— Spune şi tu ceva, mă-ndeamnă Zana.

— Da da, o secondează Keno.

Berger îmi aruncă o privire de-aia miloasă, gen suntem-aici-pentru-tine.

Grupul nostru îşi păstrează unitatea atâta timp cât fiecare contribuie cu câte ceva. Gândeşte-te la aceste mărturisiri ca la un liant care ne ţine laolaltă pentru a ne ajuta între noi şi a nu lăsa pe nimeni pe dinafară.

Vrea un liant. O să-i dau eu liant. Nu vreau să le vând gogoşi despre Nick sau Devlin, altceva nu-mi dă mie pace. Îmi arunc braţele în aer, în semn că cedez.

— Bine. Miercuri, aproape că am sărutat o fată, Kiara. Eram în vârful muntelui ăluia cretin pe care m-a forţat să mă caţăr.

Clatin din cap, plin de frustrare la simpla aducere aminte. Chestia e că de două zile nu-mi pot scoate din cap gândul la ceea ce ar fi putut fi sărutul ăla.

Keno se apleacă în faţă pe scaunul său.

— Îţi place de ea?

— Nu.

— Atunci de ce ai vrut s-o săruţi? mă-ntreabă Zana.

Ridic din umeri.

— Ca să-i demonstrez ceva.

Stau cu toţii tăcuţi şi mă urmăresc atent.

— Ce anume ai vrut să-i demonstrezi? zice Berger.

— Că sărut mai bine decât iubitul ei.

Justin îşi duce mâna la gură, şocat. Dacă treaba asta i se pare scandaloasă, atunci pun pariu că pot număra fetele pe care le-a sărutat pe mai puţin de degetele de la o mână.

— Şi ţi-a răspuns la sărut? întreabă Carmela.

Keno ridică din sprâncene.

— E mexicano?

— Nu ne-am sărutat. Aproape că ne-am sărutat. N-a fost cine ştie ce.

— Îţi place de ea, zice Zana. Mă laşi, adaugă când mă vede strâmbând din nas. Când lumea zice că nu-i mare lucru, atunci chiar că e mare lucru.

— Ce contează asta, Zana? intervine şi Justin. Carlos nu a sărutat-o şi, în plus, fata are un prieten. Fie că-i place de ea sau nu, ea are pe altcineva.

— Va trebui să te ocupi mai întâi de tine, dacă vrei să stabileşti o relaţie sănătoasă cu o fată, spune Zana, de parc-ar fi cine ştie ce expertă.

Mda, aşa o fi. Nu-mi place Kiara. Ultimul lucru de pe lume pe care mi-l doresc e o relaţie sănătoasă… şi nici măcar nu sunt convins că există aşa ceva.

Mă dau pe spate în scaun şi îmi încrucişez mâinile la piept.

— Ca să ştiţi, doamnă B., asta e tot ce am avut de spus.

Berger dă din cap spre mine.

— Mulţumim că ne-ai împărtăşit o parte din problemele tale, Carlos. Fii convins că apreciem cu toţii dorinţa ta de a ne oferi informaţii cu privire la viaţa ta personală. Mă crezi sau nu, grupul nostru e acum şi mai unit datorită ţie.

Aş vrea să fac un gest cu mâna, ca să-i arăt ce cred eu despre teoria ei, însă mă tem c-ar fi o încălcare a regulilor lor tâmpite.

Continuu să îndur tot restul şedinţei de terapie cu amărâţii ăia, cu toate că aş putea să jur că se poartă acu cu toţii de parc-ar fi prieteni la cataramă. Când se termină, ies din clădire şi Alex mă aşteaptă în parcare în maşina lui Brittany.

La un semafor, zăresc un cuplu mergând mână în mână. Pe Tuck şi Kiara nu i-am văzut niciodată ţinându-se de mână, de unde deduc că unuia din ei îi e probabil frică să nu ia microbi.

— Kiara are un iubit care-i un adevărat pendejo, izbucnesc în cele din urmă. Ei doi formează un cuplu ridicol.

Alex începe să clatine din cap.

— Ce-i? îl întreb.

— Nu te băga în viaţa ei.

— Nu mă bag.

Râde.

— Exact aşa i-am răspuns şi eu lui Paco atunci când m-a avertizat în privinţa lui Brittany.

— Uite ce-i, hai să punem lucrurile la punct o dată pentru totdeauna. Eu nu semăn cu tine şi niciodată n-o să fiu ca tine. Şi când îţi zic că nu e nimic între Kiara şi mine, să ştii că vorbesc serios.

— Bine.

— Oricum, tipa mă scoate mai tot timpul din sărite.

Fratele meu răspunde printr-un alt hohot de râs.

Ajungem la vila familiei Westford şi nu găsim pe nimeni acasă. Maşina Kiarei e pe alee, cu geamul dinspre scaunul pasagerului deschis, aşa cum îl lasă de obicei.

— Maşina asta trebuie neapărat reparată, îi spun lui Alex în timp ce ne îndreptăm spre ea.

Se pare că niciunul din noi nu poate rezista tentaţiei de a-şi imagina cum va arăta maşina când totul va fi pus la punct.

— Portiera dinspre scaunul pasagerului nu se deschide.

Alex trage de clanţă, încercând-o.

— Ar trebui să o desfaci bucăţi, ca să vezi dacă n-o poţi aranja.

Ridic din umeri.

— Poate c-o s-o fac.

— Reparată sau nu, tot e o maşinuţă pe cinste.

— Ştiu. Am condus-o, îi spun vârându-mi capul pe geam şi strecurându-mă înăuntru.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că tocmai mi-am cumpărat şi eu una exact la fel? mă-ntreabă Alex.

— Pe bune? Ai reuşit, în fine, să-ţi cumperi o maşină?

— Îhî. Trebuie însă să lucrez la ea, aşa că deocamdată o ţin în atelier, până mă apuc să refac motorul.

— Apropo de motoare, cred că ăsta se îneacă, spun, după care ridic capota.

— Eşti sigur că e-n regulă să ne uităm la motor aici? Mă-ntreabă Alex.

— N-o să se supere, răspund, sperând să nu mă înşel.

Inspectăm motorul şi trăncănim despre maşini şi-mi zic că e un moment propice ca să-i povestesc ce am aflat.

— Cred că Devlin e-n spatele înscenării cu drogurile.

Alex îşi saltă atât de iute capul, încât se loveşte de capotă.

— Devlin? Wes Devlin? mă întreabă.

Confirm cu o clătinare din cap.

— Ce treabă are Devlin cu tine? zice trecându-şi mâna peste faţă, de parcă nu i-ar veni să creadă că m-am vârât într-un asemenea bucluc. Devlin se ocupă cu recrutarea membrilor, îi ia de la orice fel de bande, nu contează. Cum de te-ai băgat în mizeria asta?

— Nu m-am băgat. Aşa s-a întâmplat.

Fratele meu mă priveşte drept în ochi.

— M-ai minţit cumva, Carlos? I-ai contactat pe cei din Guerreros cât ai stat în Mexic şi-ai pus la cale toată tărăşenia cu drogurile? Devlin nu e omu' care să se joace cu aşa ceva. La naiba, avea legături până şi cu Latino Blood din Chicago.

— Crezi că nu ştiu?

Scot din buzunar hârtiuţa cu numărul de telefon al lui Devlin, găsită în dulapul lui Nick, şi i-o întind lui Alex.

— O să-l sun.

Se uită la număr, apoi scutură din cap.

— Nu.

— N-am încotro. Trebuie să aflu ce vrea de la mine.

Alex scoate un hohot scurt.

— Ce vrea de la tine? Vrea să devină stăpânul tău, asta vrea. Cei din Guerreros i-au povestit, mai mult ca sigur, despre tine.

Îmi fixez privirea asupra lui.

— Nu mi-e frică de el.

Fratele meu a ieşit din Latino Blood şi asta aproape că l-a costat viaţa. Ştie prea bine ce înseamnă să-i înfrunţi pe şefii unei bande.

— Să nu cumva să îndrăzneşti să faci ceva fără ştirea mea. Suntem fraţi, Carlos. Dacă va fi nevoie, voi lupta cot la cot cu tine, orice s-ar întâmpla.

De asta mi-era şi mie teamă.

Kiara

După şcoală, Tuck şi cu mine decidem să facem jogging înaintea antrenamentului său de Ultimate Frisbee[82]. În prima jumătate de milă am conversat, dar după aceea alergăm în linişte perfectă. Singurul zgomot este al picioarelor noastre care lovesc trotuarul. Arşiţa zilei s-a mai domolit şi-n după-amiaza asta este chiar răcoare.

Îmi place să alerg cu Tuck. Joggingul este un sport care se practică de unul singur, însă e cu atât mai plăcut atunci când ai companie.

— Ce mai face Mexicanul? mă întreabă Tuck şi vocea lui răsună până jos pe munte.

— Nu-i spune aşa, răspund eu. E o chestie rasistă.

— Cum adică chestie rasistă? Doar Carlos e mexican.

— Mă deranjează felul în care ai spus-o, nu ce ai spus.

— Parcă ai fi taică-tău, sensibil şi mereu corect din punct de vedere politic.

— Şi ce e rău în a fi sensibil? îl întreb. Cum ar fi dacă şi Carlos ţi-ar spune ţie Homosexualul?

— Nu l-aş acuza de rasism, de asta poţi fi sigură.

— Răspunde la întrebare.

Tuck chicoteşte.

— Deci, chiar mi-a zis Homosexualul?

— Nu. Crede că noi doi suntem împreună.

— Pariez că nici nu cunoaşte vreun homo. Tipul are în jurul lui un scut de testosteron mare cât o zi de post.

Când ajungem la intrarea pe traseul de jogging care străbate parcul Canyon, mă opresc.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spun cu răsuflarea tăiată.

Practic joggingul de multă vreme, însă astăzi inima îmi bate în piept mai tare decât de obicei şi, dintr-odată şi fără niciun motiv, mă simt încordată.

---

[82] Joc cu un disc zburător (frisbee), practicat de două echipe de câte şapte jucători. Scopul este marcarea de puncte prin pasarea discului unui jucător aflat în terenul de ţintă al adversarului.

Tuck îşi aruncă braţele în aer.

— Nu m-ar deranja dacă mi-ar spune Homosexualul, pentru că sunt gay. El e mexican, aşa că ce mare scofală dacă spun că-i mexican?

— Nu-i mare scofală. Ar fi însă deranjant dacă l-ai striga Mexicanul.

Tuck îşi mijeşte ochii spre mine. Se încruntă, ca şi cum, ar încerca să desluşească, dincolo de vorbele mele, motivele pentru care am provocat discuţia.

— Dumnezeule!

— Ce-i?

— Îţi place Mexicanul. Ar fi trebuit să-mi dau seama. De aia ai început să te bâlbâi din nou… e din cauza lui.

Îmi dau ochii peste cap şi mă strâmb la el.

— Nu-mi place de el, spun şi pornesc pe traseu, fără să mă obosesc să-i comentez teoria.

— Nu-mi vine să cred că-l placi, murmură Tuck împungându-mă cu degetul în coaste.

Accelerez.

— Nu alerga aşa de repede, îl aud pe Tuck gâfâind în spatele meu. OK, OK. N-o să-l strig Mexicanul. Şi n-o să-i spun că-l placi.

Încetinesc şi îl aştept să mă ajungă din urmă.

— Carlos crede că noi doi suntem împreună, ceea ce îmi convine. Lasă-l să creadă asta în continuare, ne-am înţeles?

— Dacă aşa vrei tu.

— Aşa vreau.

Pe culmea muntelui, ne oprim şi admirăm de sus priveliştea oraşului Boulder, apoi alergăm înapoi.

Alex şi Carlos sunt pe alee, lângă maşina mea.

Carlos ne aruncă o privire şi-şi dă capul pe spate.

— Văd că purtaţi echipamente asortate. Îmi vine să vărs, zice arătând spre noi. Vezi, Alex, ce-ţi spuneam? Pe lângă toate celelalte, trebuie să-i suport şi pe albii ăştia doi, îmbrăcaţi la fel.

— Nu suntem îmbrăcaţi la fel, spune Tuck pe un ton defensiv, după care se uită la tricoul meu, realizează care e situaţia şi ridică din umeri. OK, suntem.

Nu observasem. Şi, evident, nici Tuck. Amândoi purtăm tricouri negre inscripţionate cu un text scris cu litere mari, albe: FII ÎN FRUNTE, URCĂ UN MUNTE! Le-am cumpărat anul trecut, după ce am escaladat Mount Princeton. Înainte de asta, nu urcaserăm niciodată un munte de peste o mie patru sute de metri înălţime.

Carlos se holbează la mine.

— Ce cauţi la maşina mea? îl întreb, schimbând subiectul.

Îşi mută privirea spre Alex.

— Ne uitam şi noi, atâta tot, zice Alex. Nu-i aşa, Carlos?

Carlos se îndepărtează puţin de Monte Carlo-ul meu.

— Îhî.

Pare aproape stânjenit; îşi drege glasul şi-şi îndeasă mâinile în buzunare.

— Mama a zis să te duc la cumpărături. Mă duc să-mi iau geanta şi cheile şi pe urmă, dacă eşti gata, putem să mergem.

Urc spre camera mea şi între timp mă întreb dacă am procedat bine lăsându-i pe Carlos şi Tuck împreună. Ei doi nu par să se înţeleagă prea grozav. Înşfac iute geanta de pe pat şi mă întorc, gata s-o iau la goană în jos pe scări, dar dau cu ochii de Carlos, proptit în pragul uşii.

Îşi trece o mână peste frunte şi oftează.

— E totul în regulă? îl întreb făcând un pas spre el.

— Da, dar n-am putea să mergem numai noi doi? Fără Tuck? zice mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt şi părând agitat.

— Ba da.

Nu se clinteşte din loc. Dă impresia că vrea să mai spună ceva, aşa că rămân şi eu unde mă aflu. Cu cât tăcerea se prelungeşte, cu atât devin mai încordată. Nu pentru că m-ar intimida, dar când se află prin preajmă aerul pare mai

încărcat de electricitate ca oricând. Şi acum, în starea de vulnerabilitate în care se află, neînconjurat de zidul lui de protecţie, zăresc încă un crâmpei din adevăratul Carlos.

Miercuri, la Dom, m-am stăpânit cu mare greutate atunci când a ameninţat că mă sărută, iar acum, deşi Tuck şi Alex sunt afară, sunt atrasă de Carlos cu o forţă pe care n-am mai simţit-o faţă de nimeni.

— Nu-ţi schimbi hainele? mă întreabă uitându-se la tricoul inscripţionat cu textul FII ÎN FRUNTE, URCĂ UN MUNTE! plin de pete de transpiraţie după alergare. Trebuie să-ţi pui altceva pe tine.

— Dai prea mare atenţie înfăţişării.

— Mai bine aşa, decât deloc.

Îmi arunc geanta pe umăr şi-i fac semn să se dea din calea mea.

Face un pas în lateral.

— Apropo de înfăţişare, n-ai de gând să-ţi scoţi niciodată bentiţa aia din păr?

— Nu.

— Arată ca o coadă de căţel.

— Foarte bine.

Trec pe lângă el şi smucesc din cap ca să-l lovesc cu coada mea de cal. O prinde chiar în clipa când e gata să-l pocnească peste faţă. În loc să tragă de ea, îşi lasă degetele să se plimbe prin părul meu. Mă întorc spre el şi-l văd zâmbind.

— Ce-i?

— Ai părul moale. Nu mă aşteptam la asta.

Faptul în sine că a fost atent la atingere mă face să icnesc de surpriză. Şi când întinde mâna şi-şi trece din nou degetele prin părul meu, înghit cu greu. E un gest atât de intim.

Clatină din cap.

— Într-una din zilele astea, Kiara, o să dai de belele. Cred că ştii deja asta, nu?

Vreau să-i cer să îmi explice ce înţelege prin belele, dar n-o fac. În schimb, îi spun:

— Eu nu dau niciodată de belele.

După care mă strecor pe lângă el şi ies.

Afară, ne aşteaptă Alex şi Tuck.

— De ce-aţi întârziat atâta înăuntru? întreabă Tuck.

— Ai vrea tu să ştii, ripostează Carlos, apoi îşi mută privirea spre mine. Haide, spune-i că nu vine cu noi.

Tuck îmi înfăşoară umerii cu braţul.

— Ce tot zice ăsta, scumpete? Am crezut c-o să mergem la mine acasă, ca să... ştii tu ce... adaugă mişcându-şi sprâncenele în sus şi-n jos şi dându-mi o pălmuţă peste fund.

Prietenul meu cel mai bun exagerează cu comportamentul lui de iubit posesiv, care nu mi se pare deloc convingător, însă Carlos se lasă păcălit, dacă ar fi să mă iau după expresia dezgustată de pe faţa lui.

Îi şoptesc lui Tuck la ureche:

— Ia-o mai moale, scumpete.

Se apleacă spre mine.

— OK, iubiţico.

Îl împing deoparte, abţinându-mă să nu izbucnesc în râs.

— Am plecat, zice Tuck, apoi o ia din loc.

Alex pleacă şi el imediat după, aşa că eu şi cu Carlos rămânem singuri pe alee.

— Nu pot să cred că mi-a luat atâta timp ca să-mi cadă fisa, zice Carlos. Voi doi nu sunteţi decât amici. Nu cred că e ceva între voi.

— Asta e ridicol, spun urcând în maşină şi evitând să-l privesc în ochi.

Carlos se strecoară înăuntru pe geam.

— Dacă susţii că e atât de priceput la sărutat, cum se face că nu v-am văzut niciodată giugiulindu-vă?

— Ba ne sărutăm tot timpul. Numai că... îmi dreg eu glasul, ne place să o facem în particular.

Un rânjet îngâmfat i se lăţeşte pe faţă.

— Aiurea! Nu te cred. Dacă ai fi iubita mea şi-ai locui în casă cu un armăsar, aşa ca mine, aş profita de fiecare ocazie ca să te sărut în faţa lui, ca nu cumva să uiţi.

— Să nu uit ce?

— Că eşti a mea.

CARLOS

Suntem la supermarket şi împing un cărucior, bucuros că am şansa să cumpăr mâncare pe care chiar pot s-o identific. Ajung la raionul de legume, îmi croiesc drum printre ceilalţi clienţi, iau un avocado şi îl arunc spre Kiara.

— Pun pariu că n-ai mâncat în viaţa ta mâncare mexicană adevărată.

— Ba cum să nu, zice ea prinzând fructul din zbor şi aşezându-l la ea în cărucior. Mama ne face taco foarte des.

— Ce fel de carne bagă înăuntru? o întreb, punând-o la încercare, convins că doamna W. n-are nici cea mai vagă idee despre cum se prepară un taco veritabil.

Kiara mormăie ceva nedesluşit.

— Poftim? Ce-ai zis?

— Tofu. Recunosc, taco cu tofu nu e probabil cea mai autentică mâncare mexicană, dar…

— Taco cu tofu nu e câtuşi de puţin o chestie mexicană. Cred că a pune tofu în mâncare şi a pretinde apoi că-i mexicană e o insultă la adresa poporului meu.

— Mă îndoiesc c-ar fi aşa.

Kiara continuă să-mpingă căruciorul pe culoar, urmărindu-mă cum aleg roşii, cepe, coriandru, limete, poblano[83] şi jalapeño[84]. Mirosul lor proaspăt îmi aminteşte

---

[83] Specie de ardei, nu foarte iute, originară din statul mexican Pueblo, de unde şi numele.

[84] Ardei gras de dimensiuni medii, originar din Mexic, care se consumă de obicei verde.

de mâncărurile făcute de mama. Iau de pe raft un articol ce nu lipseşte niciodată din bucătăria noastră de acasă.

— Uite, ăsta-i tomatillo[85].

— Ce se face cu el?

— Pot prepara cu el o salsa verde.

— Mie îmi place salsa roşie.

— Asta pentru că n-ai gustat ceva gătit de mine.

— O să vedem, zice neconvinsă.

S-ar putea să fiu nevoit să prepar o porţie extra picantă, special pentru ea, ca să ţină minte pe viitor să nu mă mai contrazică.

Se ţine după mine în timp ce fac turul magazinului. Cumpăr toate lucrurile de care am nevoie – fasole, orez şi făină de grâu, dar şi diverse tipuri de carne (Kiara a insistat să nu luăm decât carne organică, deşi costă dublu faţă de cea neorganică). Pe urmă ne întoarcem acasă.

Intru în bucătăria familiei Westford, pun cumpărăturile pe masă şi mă ofer să gătesc. Doamna W. e recunoscătoare, pentru că Brandon are un proiect de pregătit pentru grădiniţă. Se pare că a încercat să-şi deseneze pe corp o hartă folosind markere permanente, care nu vor să se şteargă.

— Te ajut eu, zice Kiara în timp ce aşez castroanele pe blatul de bucătărie şi tigăile pe aragaz.

De data asta îmi pare bine că poartă un tricou, ca să nu fiu nevoit să îi atrag atenţia să-şi suflece mânecile.

— O să se facă mizerie, o previn după ce ne spălăm pe mâini.

Ridică din umeri.

— Nu mă deranjează.

Torn făină într-un castron, apoi adaug apă.

— Eşti gata? o întreb.

---

[85] Plantă înrudită cu roşia (cu care se şi aseamănă), însă cu gust acrişor. Se foloseşte crudă, în salate, sau gătită, pentru prepararea sosurilor şi supelor.

Dă din cap.

Îmi bag mâinile în castron şi încep să frământ făina cu apa.

— Hai odată, ai zis că m-ajuţi.

Stă lângă mine şi apasă şi amestecă aluatul, devenit acum umed şi lipicios. Mâinile ni se ating de câteva ori şi am impresia că o dată i-am confundat un deget cu aluatul.

Mai adaug apă şi fac un pas în spate, urmărind-o.

— Ce consistenţă îţi trebuie? mă întreabă în timp ce mâinile îi sunt ocupate cu aluatul.

— O să-ţi spun eu când e cazu’ să te opreşti.

Nu ştiu de ce stau acolo ca un idiot, rezemat de blatul de bucătărie şi uitându-mă la ea. Poate pentru că fata asta nu se plânge niciodată de nimic. Nu îi e teamă să se caţere pe munte, să repare maşini, să-i ia la întrebări pe tipii nesimţiţi, aşa ca mine, sau să se murdărească pe mâini în bucătărie. O exista pe lumea asta vreun lucru pe care să nu poată – sau să nu vrea – să îl facă?

Mă chiombesc în castron. Amestecul de făină şi apă a luat în mod cert aspect de aluat.

Gata, cred că-i de ajuns. Acum rulează aluatul şi împarte-l în bile şi eu o să le aplatizez cu castronul. Nu cred c-aveţi prin casă un aparat de făcut tortilla, aşa că va trebui să improvizez. Şi ai grijă să nu-ţi murdăreşti tricoul ăla caraghios pe care-l porţi.

Caut în dulapuri folie de plastic pe care să o pun între bile şi castron pentru a da formă de tortilla aluatului, când simt că ceva mă loveşte în spinare. Privesc în jos. Una dintre turtiţe se rostogoleşte pe podea.

Mă uit la Kiara. Ţine în mână altă turtiţă, ţintită drept spre mine.

— Doar n-ai aruncat cu aia în mine? o întreb amuzat.

Ia o turtă de aluat şi în cealaltă mână.

— Ba da. În chip de pedeapsă pentru c-ai zis că port un tricou caraghios.

Zâmbeşte triumfătoare, apoi aruncă bila spre mine, numai că de data asta o prind din zbor. Şi dintr-o singură mişcare, mă aplec şi ridic cealaltă turtă de pe jos. Acum am două în mâini.

— Pedeapsă, zici? întreb aruncând în aer turta pe care am prins-o şi prinzând-o din nou. Uită-te la asta, are numele tău scris pe ea. Răzbunarea e o prostie, chica.

— Nu zău? zice.

— Zău.

— Mai întâi va trebui să mă prinzi.

Scoate limba la mine, ca un copil, apoi se repede spre curtea din spatele casei. Îi dau avans un cap, apoi înşfac castronul şi o iau la goană după ea. Arsenalul de care dispun s-a multiplicat acum în mod semnificativ.

— Să nu-mi strici biluţele!

Râde în timp ce cuvintele îi ies din gură. O urmăresc zâmbind cum ia o măsuţă de pe verandă şi o ridică în aer pentru a o folosi pe post de scut.

— Mai bine pe ale tale decât pe ale mele[86], chica, zic şi arunc cu turtele spre ea, una după alta, până ce nu mai rămân cu niciuna.

Lupta continuă şi în final toată curtea din spate e plină cu bile.

Westford iese din casă cu o expresie nedumerită pe faţă.

— Credeam că pregătiţi masa.

— Asta am şi făcut, îi răspunde Kiara.

— În timp ce voi vă jucaţi, noi murim de foame. Unde-i mâncarea?

Kiara şi cu mine ne uităm la el, apoi unul la celălalt. Fără un cuvânt, începem să-l bombardăm cu turte până ce intră şi el în război. Într-un final, doamna W. şi Brandon se alătură şi ei luptelor.

Îmi vine să-i sun pe Alex şi pe Brittany şi să-i invit să vină

[86] Joc de cuvinte intraductibil: ball înseamnă şi bilă, turtă, minge, dar şi boaşe.

încoace, ca să-i bombardez şi pe ei niţel. Poate c-ar trebui să îi propun doamnei Berger să ne batem cu turte de aluat la REACH. Pariez că e mai eficient decât orice program de terapie în grup.

Kiara

Vino diseară la mine, îi zice Madison lui Carlos în faţa dulapului lui, vineri dimineaţa. Părinţii mei nu s-au întors încă şi putem să petrecem tot weekendul împreună.

Sunt în apropiere, umblu la mine în dulap, aşa că o aud. Carlos mi-a promis că vine cu mine la Highlands diseară, ca să mă ajute la ora de pictat. O să mă lase cu ochii-n soare pentru ea?

— Nu pot, răspunde Carlos.

— De ce?

— Am alte planuri.

Madison face un pas în spate, şocată. Nu cred că a mai fost refuzată vreodată.

— Ieşi cu vreo fată?

— Îhî.

— Cu cine? întreabă pe un ton tăios ca briciul.

N-apuc să mă dezmeticesc, că-l simt pe Carlos cum mă trage spre el.

— Cu Kiara.

Sunt încă uluită, iar Madison rânjeşte batjocoritor spre noi.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— De fapt… dau eu să spun, gata să-l pun la punct, însă Carlos mă strânge şi mai tare şi aproape că-mi întrerupe circulaţia sângelui în braţ.

— Ne întâlnim în secret de săptămâna trecută.

Îmi aruncă un zâmbet şi o privire care ar vrea să spună că-s marea lui iubire. Poate că rânjetul lui o păcăleşte pe Madison, însă eu ştiu că e complet fals.

— Nu-i aşa, K?

Mă strânge din nou.

— Îhî, chiţăi eu.

Madison clatină iute din cap, în semn că nu crede o boabă.

— Nimeni sănătos la cap nu ar alege-o pe Kiara Westford în locul meu.

Are dreptate. Ne-a prins cu minciuna.

— Vrei să pui pariu?

Mă uit cu ochii măriţi de uimire la Carlos, care îşi apleacă acum capul spre mine.

— Sărută-mă, cariño[87].

Să-l sărut? Pe hol, în faţa tuturor? Nu sunt în stare nici măcar să vorbesc în prezenţa lui Madison, darămite să-l sărut pe băiatul de care e interesată?

— N-n-nu v-v-vreau…

Încerc să înjgheb o scuză, însă mă bâlbâi. Carlos pare că nu bagă în seamă bâiguiala mea şi degetele lui îmi cuprind obrazul, apoi trasează cu blândeţe o linie în jos, spre buze. E ceva ce un băiat i-ar face prietenei de care e îndrăgostit nebuneşte şi… şi… şi Carlos mănâncă rahat. O ştiu. Şi o ştie şi el. Dar nu şi Madison.

Îi simt răsuflarea caldă pe faţă şi aud un „mulţumesc” aproape mut înainte de a-şi înclina capul şi a-şi lipi buzele de ale mele. Închid ochii şi încerc să ignor tot restul lumii, concentrându-mă pe savurarea momentului. Chiar dacă sărutul e fals, nu pare. E incitant şi dulce. Ştiu că ar trebui să-l împing pe Carlos la o parte, dar nu mă simt în stare.

Mă întind şi-mi înfăşor braţele în jurul gâtului lui. În acelaşi timp, Carlos mă trage spre el şi, fără niciun avertisment, îmi deschide buzele cu uşoare mişcări erotice ale limbii. Nu ştiu de unde a învăţat să facă asta, dar îmi e greu să nu gem şi să nu simt ceva trezindu-se la viaţă adânc înăuntrul meu atunci când limbile noastre se ating.

---

[87] Iubito (spaniolă).

Carlos se retrage şi-mi dă în lături braţele, oftând.

— A plecat, zice.

— C-c-e-a f-f-fost c-c-chestia asta? îl întreb.

Se uită în jur, ca să se asigure că nu ne aude nimeni.

— Vreau să fii iubita mea. Gata, am spus-o.

Nu răspund şi el mă prinde de cot şi mă trage mai departe pe hol, până la laboratorul de informatică. E gol, cu excepţia celor treizeci de computere care stau frumos aliniate.

Tipul mă derutează şi faptul că buzele încă îmi freamătă după sărutul lui erotic nu mi-e de niciun ajutor. Încerc să mă adun şi să gândesc înainte de-a scoate vorbele din gură. Nu vreau să mă mai bâlbâi.

— Şi ce-ai de gând cu Madison? Ai făcut sex cu ea în patul părinţilor ei.

— N-am făcut sex cu ea, Kiara. E o bârfă pe care a lansat-o ea, nu eu. N-o cunoşteam decât de cinci zile când m-am dus la petrecerea aia idioată. Ce naiba, ai încredere în mine.

— De ce-aş avea? Spui prostii tot timpul.

Îi întorc spatele şi mă îndrept spre uşă. Cred că m-am enervat pentru că sărutul a părut aşa de real, când de fapt Carlos m-a folosit ca să-i dea papucii lui Madison.

— OK, recunosc, spun prostii. Dar n-am făcut sex cu ea şi singurul motiv pentru care umblă ea după mine e ca să-l facă gelos pe Ram. Vreau să nu se mai ţină după mine, deci eşti de acord să pretindem că suntem împreună sau nu? Zi, care-i preţul tău? mă întreabă vârându-şi mâinile în buzunare.

— De ce eu?

— Pentru că eşti prea deşteaptă ca să te laşi fraierită şi pentru că nu-mi doresc o iubită adevărată. Am avut una cândva şi a ieşit un dezastru. Haide, spune-mi preţul.

Nu mă pasionează ideea de a mă găti în fiecare zi pentru el, dar mi-ar plăcea să merg şi eu, măcar o dată, la un bal

cu un băiat. E ultimul an de liceu şi s-ar putea să nu mai am ocazia.

— Vino cu mine la balul de Homecoming.

— Nu dansez, zice clătinând din cap. Chestia asta iese din discuţie. Şi nici să nu te gândeşti la balul de absolvire.

— Atunci uită şi tu de orice înţelegere.

Mă întorc şi dau să pornesc spre uşă, însă mă prinde de cot şi mă răsuceşte cu faţa spre el.

— Nu cunosc pe nimeni altcineva care să m-ajute.

— Homecoming sau nimic, rămân eu tare pe poziţie.

Scrâşneşte din dinţi.

— Bine. Fie. Dar va trebui să porţi rochie… şi pantofi cu tocuri. Şi nu din ăia că ai bunicii.

— N-am pantofi cu tocuri.

— Atunci du-te şi cumpără-ţi. Batem palma? zice întinzând mâna.

Stau o clipă pe gânduri, apoi întind şi eu mâna şi o strâng pe-a lui cu fermitate.

— Batem palma.

Încerc să-mi maschez emoţia, dar nu reuşesc să mă mulţumesc cu a-i scutura mâna. Îmi deschid larg braţele şi îl îmbrăţişez cu putere. Pare surprins de gestul meu, dar nu îmi pasă. O să merg la balul de Homecoming! Şi nu cu un băiat oarecare… ci cu Carlos, care se anunţă deja a fi iubitul fals perfect. Acum, dac-aş putea să scap de partea asta cu falsitatea…

La ora cinci îl iau pe Carlos cu maşina din clădirea REACH şi mergem împreună la Highlands. Tot grupul ne aşteaptă cu nerăbdare în faţa şevaletelor, gata să se apuce de pictat.

I-l prezint lui Betty Friedman, unul dintre administratorii care se ocupă cu programarea cursurilor.

— Betty, el e Carlos, spun. A venit ca să mă ajute azi la ora de pictură.

Betty îşi ridică ochii de pe foile împrăştiate pe birou.

— Mersi, Carlos. Mă bucur că ai venit. Toată lumea e încântată de ideea de a picta după modele. Unul dintre artiştii noştri rezidenţi va fi de faţă ca să vă supervizeze şi să vă acorde ajutor, dacă aveţi nevoie.

O urmăm spre intrarea în zona de recreere, unde un tip într-o helancă neagră şi pantaloni strâmţi de aceeaşi culoare aşază diverse vopsele în borcane.

— Ei sunt modelele noastre, îi spune Betty. Kiara şi Carlos, faceţi cunoştinţă cu Antoine Soleil.

— Am adus nişte costume, îi explic lui Antoine scoţând dintr-o sacoşă o cămaşă roşie în carouri şi o curea de cowboy pentru Carlos şi un costum de cowgirl pentru mine, toate împrumutate de la echipa de teatru a şcolii.

Carlos aruncă o privire costumelor şi face doi paşi în spate.

— Nu mi-ai spus nimic despre costume.

— Nu?

— Nu.

— Scuze, am uitat. Vom poza în costume.

Betty arată spre o cameră laterală.

— Puteţi să vă schimbaţi în sala de conferinţe, dacă vreţi. Sau să aşteptaţi până se eliberează una dintre toaletele pentru vizitatori, deşi tocmai ce-am văzut-o intrând pe doamna Heller şi s-ar putea să dureze niţel până ce-o să iasă.

Carlos îmi smulge cămaşa şi cureaua din mâini şi intră în sala de conferinţe. Îl urmez, cu costumul de cowgirl în braţe.

— Adu-mi aminte de ce-am fost de acord să fac chestia asta.

— Pentru c-ai vrut să fii drăguţ cu mine, îi răspund în timp ce încui uşa, pentru ca nimeni să nu dea peste noi din întâmplare.

— Aşa e, uitasem.

Îşi trage tricoul peste cap, dând la iveală un abdomen

tare ca piatra care ar face să crape de invidie orice băiat şi să saliveze orice fată.

— Data viitoare când o să vreau să fiu drăguţ cu tine, fă-mi o favoare şi pocneşte-mă, zice uitându-se la mine şi ridicându-şi colţurile gurii. Nu te supăra, glumeam.

— Mi-am dat seama.

Trag rochia de denim şi dantelă peste cap, bucuroasă să mă pot ascunde, măcar parţial, în spatele mesei. Apoi îmi scot pe dedesubt tricoul şi mă strecor afară din pantaloni. Uau! Rochia asta e a naibii de scurtă. Scurtă de nu se mai poate. Îmi expune aproape complet picioarele. Încerc să trag de ea în jos, însă dantela e cusută în straturi suprapuse şi volănaşele ies în afară ca nişte petale.

— Spune-mi, te rog, că nu trebuie de fapt să port cureaua asta ridicolă, zice Carlos din colţul celălalt al camerei în timp ce închide catarama argintie supradimensionată a curelei.

— Prefă-te că eşti un supercampion la rodeo, îi răspund.

— Mai degrabă un supercampion la wrestling, judecând după mărimea cataramei. Tu cu ce eşti îmbrăcată? Sper că arăţi la fel de caraghios ca mine.

Mă uit în jos la rochia scurtă cu volane şi cu o vestă falsă din material de blugi cusută pe deasupra.

— Chiar mai rău.

— Ieşi de după masa aia şi arată-mi.

— Nu.

— Haide, zău. Doar suntem un cuplu, ai uitat?

— Un pretins cuplu, Carlos.

Se aşază pe marginea mesei de conferinţe.

— Ştii, mă gândeam că… Dacă tot n-o să ducă nicăieri relaţia asta, ce-ar fi să… ştii tu, să ne distrăm împreună?

— Cum adică să ne distrăm împreună?

— Adică să petrecem mai mult timp unul cu celălalt. Tu mă faci să râd, Kiara, şi-n clipa asta chiar am nevoie de cineva care să mă facă să râd.

Ocoleşte masa şi vine spre mine, se uită la costumaţia mea şi scoate un fluierat admirativ.

— Frumoase picioare. Ar trebui să le arăţi mai des.

Ridic din umeri.

— O să mă mai gândesc.

— La ce, la arătatul picioarelor sau la statul cu mine?

— La ambele.

Deşi ideea de a sta mai mult cu Carlos este incitantă, nu vreau să-l las să-mi frângă inima. A petrece mult timp cu el ar însemna ridicarea unui zid emoţional între noi, care să ne împiedice să ne implicăm prea mult. Şi nu ştiu dacă zidul meu ar fi suficient de solid.

Intrăm în sala de recreere şi îl prezint pe Carlos Sylviei, lui Mildred, domnului Whittaker şi celorlalţi. Sylvia mă trage de mânecă.

— E tare drăguţ băiatul.

— Ştiu. Dar din păcate şi el ştie.

Mildred îi face semn lui Carlos să se apropie.

— Lasă-mă să te privesc mai bine, spune măsurându-l din cap până-n picioare. Te-am zărit când aţi intrat amândoi în clădire. Ce-i cu toate tatuajele astea? Te fac să arăţi ca un huligan.

— Presupun că asta şi sunt, îi răspunde Carlos. Indiferent ce-o mai fi însemnând şi asta.

— Înseamnă că eşti o pacoste, asta înseamnă, zice Mildred agitându-şi pensula pe sub nasul lui. O adevărată pacoste. Soţul meu era şi el un huligan. Mereu dădea de necazuri. Umbla tot timpul pe motocicletă, ca James Dean[88].

— Ce s-a întâmplat cu el? întreabă Carlos.

— Prostul ăla bătrân a murit acum zece ani, într-un

[88] Actor american de cinema (1931-1955), considerat un simbol al generaţiei sale şi devenit celebru în urma rolurilor interpretate în filmele *Rebel fără cauză*, *La est de Eden* şi *Uriaşul*. A murit prematur într-un accident de maşină.

accident rutier, spune Mildred bătându-l uşurel pe obraz. Vino mai aproape.

Carlos se apropie şi ea întinde mâna pentru a-i atinge faţa, urmărindu-i cu degetele trăsăturile. El rămâne nemişcat, lăsând-o să fantazeze despre vremuri trecute şi mai fericite şi să-şi închipuie pentru o clipă că mângâie faţa soţului ei, şi nu pe a lui. Mildred oftează, apoi deschide ochii.

— Mulţumesc, şopteşte cu lacrimile umezindu-i ochii.

Carlos dă din cap în tăcere, perfect conştient de darul pe care i l-a făcut. Mă uit la el şocată. Pe dinafară, Carlos e un ticălos şi un dur care nu lasă pe nimeni să se apropie de el. Însă atunci când zăresc crâmpeie din ceea ce se află în interior, din căldura şi compasiunea de care poate da dovadă, zidul acela pe care l-am clădit în mine începe să se sfărâme.

— Bun, haideţi să începem ora, spune Antoine.

A aranjat o mică estradă în partea din faţă a sălii.

— Voi doi, zice arătând spre noi. Veniţi aici şi pozaţi.

Carlos e primul care se urcă pe estradă, apoi îmi ia mâna şi mă ajută şi pe mine.

— Şi acum ce facem? întreabă el.

— Trebuie să pozăm, îi şoptesc.

— Cum?

Antoine bate cu palma în estradă ca să ne atragă atenţia.

— O să vă explic eu cum. Kiara, prinde-l de umeri. Carlos, ţine-o pe după mijloc.

Ne conformăm.

— Aşa e bine? întreb, încercând să nu iau în seamă atingerea mâinilor lui Carlos.

— Păreţi că vă e teamă să vă apropiaţi prea mult unul de celălalt, spune Antoine. Staţi prea ţepeni. Kiara, apleacă-te spre Carlos cu partea de sus a corpului. Da, aşa. Acum îndoaie un genunchi… Carlos, ţine-o bine, să nu cadă. Kiara, uită-te în sus spre el de parcă ai fi îndrăgostită şi ţi-a promis

o sărutare… şi Carlos, tu uită-te în jos la ea de parcă ar fi minunata cowgirl pe care ai aşteptat-o toată viaţa. Perfect! Acum, rămâneţi în poziţia asta o jumătate de oră.

Se întoarce spre rezidenţii de la Highlands şi le povesteşte despre siluete şi corpul omenesc… dar tot ce pot să fac eu e să mă pierd în ochii lui Carlos.

— Te-ai purtat foarte drăguţ cu oamenii de aici, îi spun. Îţi mulţumesc că ai venit cu mine.

— Şi eu îţi mulţumesc că porţi rochia asta.

În următoarea jumătate de oră, cât încercăm să nu ne mişcăm, mă uit în ochii întunecaţi şi adânci ai lui Carlos, iar el în ochii mei. Deşi corpul meu dă semne că începe să amorţească, mă simt în siguranţă şi fericită. Nu am nimic altceva de făcut decât să-i spun:

— Am luat o hotărâre.

— Ce hotărâre?

— M-am hotărât c-aş vrea să petrecem mai mult timp împreună.

Ridică o sprânceană.

— Pe bune?

— Mda.

— Vrei să perfectăm înţelegerea cu o strângere de mână?

— Am mâinile cam ocupate în clipa asta, îi răspund.

Zâmbeşte, cu zâmbetul acela obraznic care îi e atât de tipic, încât nici n-ar fi Carlos fără el.

— Oi fi având tu mâinile ocupate, dar nu şi buzele.

CARLOS

În zori, Brandon e cel care mă trezeşte de obicei, interpretând unul din cântecele lui favorite, pe care nu mai reuşesc să mi-l scot din cap – Bună dimineaţa ţie, bună dimineaţa şi ţie, E dis-de-dimineaţă şi-avem un zâmbet pe

faţă, Aşa ar trebui să-ncepi o nouă zi![89] Chestie care ar putea înnebuni de cap pe oricine.

Numai că astăzi nu frăţiorul Kiarei mă trezeşte din somn. Ci vocea lui Tuck, care zbiară pe hol: Gândăcelul, gândăcelul, nu se mai ţine pe picioare, fiindcă nu are, fiindcă pierdutu-le-a, şi la-la-la şi la-la-la![90]

Şi deşi Brandon nu cântă special ca să mă enerveze, bănuiesc că singurul scop care îl ţine pe Tuck în viaţă e acela de a mă scoate pe mine din sărite.

— Nu vrei să taci naibii din gură? strig, în speranţa că mă va auzi de pe coridor.

— Salut, amigo, spune Tuck deschizând uşa. Hai, scoală-te din pat, puturosule.

Îmi salt capul de pe pernă.

— Am uitat cumva să încui uşa, ca să-i ţin pe băgăreţii ca tine la distanţă?

Îmi arată o agrafă de hârtie îndoită, fluturând-o în aer.

— Nu. Din fericire pentru mine, ştiu să folosesc deschizătorul magic.

— Ieşi afară.

— Am nevoie de ajutorul tău, amigo.

— Nu. Ieşi odată.

— Mă urăşti atât de tare din cauza Kiarei, care mă place mai mult decât pe tine.

— Nu pentru mult timp. Acu ieşi naibii afară când îţi zic.

Tipu’ nu se clinteşte din loc.

— Pe bune, uite ce-i, acum vorbesc serios. Am auzit că oamenii care înjură des o fac ca să-şi mascheze, cum să

---

[89] Good morning to you, good morning to you, We're all in our places with bright shining faces, And this is the way, we start a new day! – cunoscut cântec pentru copii.

[90] La cucaracha, la cucaracha, ya no puede caminar, porque no tiene, porque le falta! – cântec popular spaniol devenit cunoscut în timpul Revoluţiei Mexicane, începute în 1910, când i-au fost adăugate atâtea versuri noi cu substrat politic, încât astăzi este perceput mai degrabă ca având origine mexicană.

zic… lipsa de mărime.

Dau iute cearşafurile la o parte şi sar din pat, pornind în urmărirea lui, dar s-a făcut nevăzut pe hol.

Zăresc uşa întredeschisă la dormitorul Kiarei şi devin suspicios.

— Unde-i?

— Ăăă… zice ea.

Cercetez din ochi camera, apoi mă reped la şifonier şi îl deschid. După cum era de aşteptat, Tuck se ascunde înăuntru.

— Glumeam. Ce, nu ştii de glumă, omule? zice el.

— Nu la şapte dimineaţa.

Râde.

— Pune-ţi nişte haine pe tine ca să n-o sperii pe biata Kiara cu erecţia ta matinală.

Mă uit în jos spre şortul de pe mine. Şi, evident, văd că îmi etalez la tengo dura chiar în faţa Kiarei şi a lui Tuck. Rahat! Înşfac primul lucru care îmi cade în mână şi-l aşez în dreptul şortului. Din întâmplare, e un animal de pluş de-al Kiarei, numai că-n clipa asta nu prea am de ales.

— E ursuleţul Mojo, zice Tuck cu gura până la urechi. Te-ai prins? Mojo.[91]

Fără un cuvânt, dau buzna înapoi la mine în cameră şi-l azvârl pe Mojo pe podea. După cum o cunosc eu pe Kiara, probabil că îmi va cere să-i cumpăr alt animal de pluş.

Mă aşez pe pat, gândindu-mă ce şanse am să mă apropii de Kiara atâta timp cât Tuck stă prin preajmă şi întrebându-mă de ce Dumnezeu îmi doresc acest lucru. Îmi place s-o sărut, atâta tot. Sunt întrerupt din meditaţie de un ciocănit în uşă.

— Ce vrei? mârâi eu.

— E Kiara.

— …şi cu Tuck, se aude o altă voce.

---

[91] Aluzie probabil la cuvântul spaniol mojón — ridicătură de pământ, morman, grămadă, rahat.

Deschid uşa.

— Tuck vrea să-şi ceară scuze, spune Kiara.

— Îmi pare rău că am intrat la tine în cameră fără să-ţi cer voie, zice Tuck, purtându-se ca un copilaş trimis de mamă să îşi ceară scuze. Promit să nu se mai repete. Te rog, iartă-mă.

— Bine, zic dând să-i trântesc uşa în nas, însă Kiara îşi aşază mâna pe ea.

— Stai puţin, Carlos. Tuck chiar are nevoie de ajutorul tău.

— Pentru ce?

— N-avem decât şase oameni în echipa de Ultimate Frisbee, şi ne trebuie şapte. Trei dintre membri s-au îmbolnăvit de gripă şi doi s-au accidentat în sferturile de finală şi nu mai pot juca. Kiara crede că eşti în stare să joci aproape decent.

Aproape decent?

— De ce nu te duci tu? îi spun Kiarei. Eşti genul sportiv.

— Nu e o echipă mixtă. E masculină, îmi explică ea.

Tuck îşi împreunează palmele, luând poziţia de rugăciune, şi am aşa, ca o presimţire, c-o să înceapă să îndruge prostii.

— Te rog, amigo. Avem nevoie de tine, Kimosabe[92], o, tu, Atotputernicule. Avem nevoie de tine mai mult decât are nevoie Pământul ca soarele să răsară la vest.

— Soarele răsare la est, tâmpitule.

— Numai văzut de pe Pământ. Dacă eşti pe Lună, răsare de la vest, zice Tuck trăgând aer adânc în piept. Bun, gata

---

[92] Cuvânt inventat, folosit ca apelativ pentru Călăreţul Singuratic, eroul unor seriale TV şi radio de mare audienţă, un cowboy care cutreiera America împărţind dreptatea. Provine, din câte se pare, de la denumirea unei tabere pentru cercetaşi de lângă Lacul Mullett, înfiinţată în 1911 (Kee-Mo Sah-Bee), şi se traduce cu aproximaţie ca „omul pe care te poţi baza” sau „prietenul loial”. Termenul a devenit atât de popular, încât a fost inclus în ediţia din 2002 a Webster's New Milennium Dictionary.

cu vrăjeala. Vrei să vii sau nu? Jocul începe în mai puţin de o jumătate de oră şi trebuie să ştiu dacă vom fi nevoiţi să declarăm forfait ori nu. Din nefericire, eşti probabil unica noastră speranţă.

Mă uit spre Kiara.

— Chiar are nevoie de ajutorul tău, zice ea. O să vin şi eu, să urmăresc jocul.

— OK. O fac de dragul tău, îi spun.

— Ia stai aşa niţel… Cum adică o fac de dragul tău? zice Tuck uitându-se de la unul la altul. Vreţi să îmi explicaţi şi mie ce se întâmplă aici?

— Nu. Cobor în cinci minute, spun eu.

Pe drumul spre terenul de joc, Kiara insistă să-l sun pe Alex şi să-l rog să vină să asiste la meci.

— Sună-l. Că dacă nu, îl sun eu.

— Poate că nu am chef să-l văd.

Ea îmi întinde celularul.

— Poate că vrei să-l vezi, şi încă foarte tare, numai că eşti prea încăpăţânat ca să recunoşti. Hai să te văd.

Acu’, spune-ţi şi voi, ce i-o fi venit?

Iau telefonul din mâna ei şi-mi sun fratele. Îi spun despre meci şi, fără să stea pe gânduri, acceptă să vină să mă vadă.

După ce închid telefonul şi i-l dau înapoi Kiarei, Tuck îmi explică regulile jocului. Mă concentrez asupra celor mai importante: după ce prind discul, trebuie să mă opresc şi în următoarele zece secunde să i-l arunc unui coechipier.

— Ţine minte, Carlos, ăsta nu-i un sport de contact, repetă Tuck cam pentru a zecea oară. Aşa că dacă-ţi vine cheful să te împungi, să te împingi sau să te baţi cu careva, amână pentru după meci.

Ajungem pe teren şi Tuck mă prezintă echipei. Un gând nu îmi dă pace: dacă-i ajut să câştige, mă va considera Kiara un erou?

În minutele de dinaintea începerii jocului, mă antrenez cu

băieţii. Cu toate că nu am mai aruncat de câţiva ani buni discul, n-am nicio problemă în a-l face să zboare spre coechipieri.

Unul dintre băieţii din echipă trece în fugă pe lângă mine, îmi face cu ochiu' şi apoi îmi dă o pălmuţă peste fund.

Ce naiba o mai fi şi asta, un soi de ritual specific la Ultimate Frisbee? Nu-mi plac ritualurile care implică pipăitul de către alţi tipi.

Mă-ndrept spre Tuck, care se încălzeşte pe tuşă.

— Am eu vedenii sau tipu' ăla chiar s-a dat la mine?

— Îl cheamă Larry. Nu mă-ntreba de ce, dar i se pare că eşti hoţ. Îi curg balele după ţine de când te-a văzut. Să nu-l induci în eroare, atâta te rog.

— Nu-ţi face griji.

— Poftim, zice Tuck scoţând din sac un tricou. Ăsta e echipamentul nostru.

Ţin tricoul în faţa ochilor.

— E roz.

— Şi ai ceva împotrivă?

— Îhî. E o chestie gay.

Tuck plescăie din buze.

— Hm, Carlos, uite care-i treaba. Cred că a sosit momentul să-ţi spun ceva. Deşi probabil că n-o să-ţi placă.

În timp ce Tuck vorbeşte, fac un inventar mai amănunţit al coechipierilor mei. Dennis arată foarte efeminat. Iar tipu' care m-a mângâiat pe fund îşi linge acum buza de jos de parc ar vrea să ne-o punem. Şi dacă mai adaug şi tricourile roz...

— Asta-i o echipă de homosexuali, este?

— Ce ne-a dat de gol? Tricourile roz sau faptul că jumătate din băieţi salivează după tine?

Îi îndes tricoul înapoi în mâini.

— Nu mai vreau să joc.

— Linişteşte-te, Carlos. Faptul că joci într-o echipă alături de gay nu înseamnă automat că şi tu eşti homosexual. Nu fi

homofob. Nu e corect din punct de vedere politic.

— Nu dau doi bani pe corectitudinea politică.

— Gândeşte-te la fanii pe care-i vei dezamăgi. Kiara… şi fratele tău.

Nu îmi dau seama dacă Alex se amuză sau se simte umilit:

tot ce ştiu e că stă în tribune şi-mi face un semn de încurajare, cu degetul mare ridicat în sus. Brittany a apărut şi ea. E cufundată într-o discuţie, cu capul lipit de-al Kiarei.

Ştiu că n-ar trebui să-ntreb, dar nu mă pot abţine.

— Cum se numeşte echipa noastră?

— Ultimate Queers[93], răspunde Tuck izbucnind în râs.

Mie însă nu-mi vine să râd.

— Ce-i, nu-ţi convine numele? Acum eşti unul de-al nostru, Carlos.

— Nu e deloc amuzant.

Prinde discul aruncat la încălzire de un coechipier şi îl aruncă înapoi.

— A, şi ca să ştii, înainte de a intra pe teren, ne strângem toţi grămadă, ne-mbrăţişăm şi urlăm cât putem de tare „Haide Queers!”

Ei, asta chiar a pus capac la toate.

— Gata, plec.

Dau să ies de pe teren. Dacă m-ar vedea cineva de acasă, mi-ar merge buhul din Atencingo până-n Acapulco şi-napoi.

— Omule, glumesc, ce naiba, strigă Tuck după mine.

Mă opresc din mers.

— Numele echipei nu e Ultimate Queers, zice ridicând braţele în sus, în semn că renunţă la bancuri. OK, OK, recunosc, nu ţipăm „Haide Queers”, deşi Joe, tipul ăla cu părul şuviţe, a propus să facem asta la începutul sezonului. Numele echipei este The Ultimates. N-am reuşit să găsim un nume mai ca lumea, aşa că Larry a venit cu ideea asta şi

[93] Pederaştii supremi.

de atunci ne zicem The Ultimates. Eşti mulţumit acum?

Scutur din cap şi înşfac din nou tricoul.

— Îmi rămâi dator, să ştii, zic scoţându-mi tricoul peste cap şi schimbându-l cu cel roz.

— Ştiu. Să-mi zici cât mă costă.

— Aşa o să fac, da' mai încolo, zic uitându-mă spre Kiara.

Kiara a avut până acum vreun iubit?

Se bate gânditor peste bărbie cu degetul arătător.

— Nu ţi-a povestit despre Michael?

— Cine mai e şi ăsta?

— Tipul cu care a ieşit în vacanţa de vară.

Nu mi-a spus niciun cuvânt despre el.

— A fost o chestie serioasă între ei?

Tuck îmi aruncă un rânjet larg.

— Măi să fie, dar curios mai eşti.

— Răspunde la întrebare.

— I-a spus că o iubeşte şi pe urmă a părăsit-o trimiţându-i un mesaj pe telefon.

— Ce măgar!

— Aşa i-am spus şi eu, spune Tuck arătând spre partea cealaltă a terenului, unde se încălzeşte echipa adversă. Uite-l. E tipul ăla înalt care îşi ia acum sticla cu apă. Are numele de familie, Barra, scris pe tricou.

— Individul cu bandana verde?

— Îhî, el e. Michael Barra, tipul care dă papucii fetelor prin telefon.

— E chel sau ce?

— Nu. Barra îşi protejează părul preţios ca nu cumva să se ciufulească în timpul jocului, zice Tuck punându-şi mâna pe pieptul meu pentru a-mi atrage atenţia. Nu uita ce ţi-am spus pe drum, când ţi-am explicat regulile jocului. E un sport non-contact. Suntem penalizaţi pentru intrări dure inutile.

— Ăhă.

În celălalt teren de ţintă îl urmăresc pe fostul iubit al

Kiarei cum aruncă sticla de apă, după ce soarbe o înghiţitură, spre tuşă, fără să-i pese că a lovit câinele unuia dintre spectatori. Îl urăsc, cu toate că nici măcar nu am făcut cunoştinţă.

Meciul începe şi Dennis îşi ia avânt şi aruncă discul spre terenul de ţintă al adversarilor. Totul decurge bine până în clipa când un membru al celeilalte echipe face un comentariu despre homosexuali când îi interceptez aruncarea. Mi se urcă sângele la cap, la fel ca atunci când mi se spune mexican jegos.

Sunt un tip competitiv şi dur şi am un chef nebun să tăbăcesc nişte funduri dintr-astea, Ultimate.

Mă-ntreb dacă-i momentu' potrivit să-l informez pe Tuck să se aştepte la intrări dure inutile din partea unui mexicano înfuriat la culme.

Kiara

Am o senzaţie ciudată revăzându-l pe Michael. Ştiam că va fi prezent la meci, dar nu ştiam ce sentiment voi avea când îl voi reîntâlni după ce ne-am despărţit. Îmi închipuiam că o scânteie se va aprinde din nou în mine, sau că măcar îmi voi aminti motivele pentru care ieşisem cu el, dar adevărul e că mă uit la el şi nu simt absolut nimic. E limpede, am trecut peste durerea despărţirii. Problema e că persoana de care am început să mă îndrăgostesc, atât de tare şi de iute, nu îşi doreşte decât un flirt, iar eu nu vreau să flirtez cu Carlos. Sunt dispusă să pretind în continuare că ceea ce se întâmplă între noi nu-i decât o chestie temporară şi lipsită de importanţă, însă de fiecare dată când mă aflu lângă Carlos ceea ce simt e prea real pentru a fi temporar şi lipsit de importanţă.

Visez la el cu ochii deschişi de cum mă scol din pat, la şcoală atunci când ceva îmi aminteşte de el, şi noaptea, înainte de a adormi. Pe vremea când ieşeam cu Michael,

gândul la el nu îmi lumina ziua aşa cum mi se întâmplă acum cu Carlos.

Deşi se străduieşte din răsputeri să se poarte ca un nemernic, în fiecare zi zăresc câte un crâmpei din adevăratul Carlos. Atunci când se distrează cu fratele meu, văd în el o blândeţe pe care se fereşte s-o arate restului lumii. Când face glume cu mine, latura jucăuşă din el iese la iveală. Iar când mă sărută, îi simt nevoia disperată de afecţiune. Când găteşte mâncăruri mexicane sau amestecă în vorbire spaniola cu engleza, loialitatea faţă de moştenirea şi cultura ţării sale radiază din el ca o undă de lumină.

Cunosc laturile pozitive ale caracterului lui Carlos şi ştiu de ce mă simt atrasă de el mai mult decât am fost vreodată de cineva. Numai că nu m-a lăsat să-i văd şi latura întunecată, cea care îl face să fie atât de furios, de gelos şi de posomorât. Şi ştiu că tocmai această latură îl va împiedica să se implice emoţional în relaţia cu mine.

Urmăresc cele două echipe aliniindu-se în terenurile lor de ţintă. Echipa lui Tuck aruncă prima discul, iar Michael aleargă să-l prindă, apoi îl pasează iute unui coechipier. Numai că discul e interceptat de Carlos imediat ce părăseşte mâna lui Michael.

Trec primele două minute şi The Ultimates marchează. Tuck bate palma, victorios, cu Carlos. Trebuie să recunosc, e plăcut să-i văd sărbătorind, în loc să se certe.

— Carlos e foarte bun, ne zice Brittany lui Alex şi mie.

— E un Fuentes, sigur că e bun, răspunde Alex mândru de fratele lui.

Şi eu am bănuit că ştie să joace bine, altfel nu ar fi acceptat să intre în echipa lui Tuck.

Data următoare când Carlos prinde discul, Michael i se aşază în faţă şi-l văd că-i spune ceva. N-am idee la ce se referă schimbul lor de replici, dar am impresia că amândoi sunt gata să sară la bătaie. Şi aşa şi e, din moment ce

imediat după ce aruncă discul, Carlos îl îmbrânceşte pe Michael, care aterizează în fund şi se loveşte rău.

— Fault! strigă cineva din echipa lui Michael.

— Fault pe naiba, îl contrazice Carlos. S-a aşezat în calea mea.

— L-am auzit înjurându-l pe jucătorul nostru, intervine şi Tuck, arătând cu degetul spre Michael. Tipul ăsta ar trebui penalizat.

Michael se ridică şi arată către Carlos.

— M-a urmărit pe tot terenul de când a început meciul.

— Jucăm în sistem unu-la-unu. Se apăra, zice Tuck.

— M-a împins. Ai văzut şi tu. Şi toată lumea. Ar trebui eliminat de pe teren.

Dacă e eliminat, meciul se termină, pentru că The Ultimates vor fi nevoiţi să declare forfait. Carlos îmi aruncă o privire care îmi frânge inima. Acum îmi dau seama că n-a intrat în joc la rugămintea lui Tuck, ci de dragul meu... şi am o bănuială că s-a comportat agresiv faţă de Michael tot din cauza mea.

Din fericire, incidentul ia sfârşit înainte de a scăpa de sub control şi meciul se reia. În ora următoare urmăresc confruntarea celor două echipe, care se termină cu victoria celor de la The Ultimates, scor 13 la 9.

Cobor din tribune şi îl văd pe Michael venind spre mine. Arată la fel ca întotdeauna, doar mai transpirat ca de obicei. Şi-a scos bandana şi părul castaniu-deschis e pieptănat perfect, cu cărare într-o parte. Pe vremuri, admiram faptul că fiecare fir de păr părea să stea la locul lui, însă acum chestia asta mă irită.

Michael îşi şterge sudoarea de pe faţă cu un prosop.

— Nu ştiam dacă o să apari la meci sau nu.

— Juca Tuck, răspund eu, ca şi cum asta ar explica totul.

Şi Carlos.

Se încruntă.

— Cine e Carlos? Tipul ăla gay cu care aproape că m-am

luat la bătaie?

— Mda. Numai că nu e gay.

— Nu-mi spune că te-ai încurcat cu el.

— Încurcat nu-i tocmai termenul potrivit. Aş zice mai degrabă că…

Carlos apare brusc în faţa noastră. E gol până la brâu şi se strecoară între Michael şi mine, iar picături de sudoare cad de pe el, trasând dâre umede pe antebraţul lui Michael, care se uită dezgustat în jos şi le şterge cu prosopul. De parcă scena asta n-ar fi fost de ajuns, Carlos se propteşte lângă mine şi-mi cuprinde umărul cu braţul.

— Noi doi… ne distrăm împreună, îi spun eu lui Michael.

Michael se face că nu-l vede pe Carlos şi mă întreabă:

— Cum adică?

— Adică se distrează în fiecare noapte cu un Latino hoţ de tot, gagiule, intervine Carlos, apoi mă trage spre el şi se apleacă să mă sărute.

În loc să-l sărut, îl împing la o parte şi mă îndepărtez de el. A făcut aluzie cum că aş fi o tipă oarecare, pe care o regulează, cum că am fi amici şi parteneri de sex… poate chiar doar parteneri de sex, fără „amici”.

— Termină, îi spun.

— Ce să termin?

— Teatrul ăsta ieftin. Poartă-te normal, îi spun încercând să scap basma curată în faţa lui Michael şi totodată să-mi ascund umilinţa.

— Normal? Nu sunt destul de normal pentru tine? zice Carlos. Îl vrei în schimb pe tipu’ ăsta? Ai observat că nu i se clinteşte niciun fir de păr în cap? Spune şi tu dacă asta e normal. Dacă vrei să ieşi din nou cu el, n-ai decât. La naiba, dacă vrei să te măriţi cu el şi să te cheme Kiara Barra pentru tot restu’ vieţii, eşti invitata mea.

— Nu asta am vrut să…

— Nu vreau să mai aud nimic. Hasta[94], spune Carlos şi,

[94] Ajunge (spaniolă).

fără să-mi mai arunce o privire, pleacă.

Simt cum obrajii îmi iau foc de jenă şi mă uit spre Michael.

— Scuze. Carlos e uneori cam necioplit.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Tipul are un car de probleme, asta-i sigur, şi ca să ştii, părul meu se mişcă… atunci când vreau eu. Ascultă, zice schimbând vorba, mergem cu echipa la restaurantul Old Chicago din Pearl Street Mail ca să luăm prânzul. Hai cu mine, Kiara. Avem de discutat.

— Nu pot, răspund uitându-mă spre Tuck, Brittany şi Alex. Sunt aşteptată…

Michael îi face semn cu mâna unui coechipier.

— Trebuie să plec. Dacă te răzgândeşti cumva, ştii unde să mă găseşti.

Brittany şi Alex stau de vorbă cu Tuck lângă maşina mea.

Niciun semn de Carlos.

— Eşti bine? mă întreabă Brittany.

Dau din cap.

— Da.

— Ştiu că nu-i treaba mea să mă bag, zice ea, dar l-am văzut pe Carlos cu braţul petrecut pe după umărul tău. Tu şi cu Carlos…?

— Nu. Nu e nimic între noi.

— Au căzut de acord să pretindă că sunt iubiţi, însă Kiara nu se preface, le explică Tuck.

— Mă duc să-l caut, spune Alex clătinând din cap, plin de frustrare. Şi să-l pun la punct.

— Nu, nu te duce, zic eu panicată. Te rog.

— De ce? Nu pot să-l las să-şi facă de cap, să se dea drept iubitul unei fete şi să se poarte cu ea ca un…

— Alex, îl întrerupe Brittany. Lasă-i pe Kiara şi Carlos să-şi rezolve singuri problemele.

— Da’ se poartă ca un cre… mai apucă Alex să spună înainte ca Brittany să-l strângă tare de braţ.

— Lasă-i să se descurce singuri, repetă ea, apoi zâmbeşte. Deocamdată stai deoparte.

— Cum poţi să fii atât de raţională? o întreabă el.

— Pentru că prietenul meu e un căpos oricând gata să sară la bătaie, răspunde ea, după care se întoarce spre mine şi Tuck. Asta-i o trăsătură caracteristică neamului Fuentes. Dar o să vezi, Kiara, până la urmă totul va fi bine, mă asigură.

Aşa o fi, însă nu sunt deloc convinsă că până atunci inima mea nu va fi zdrobită.

CARLOS

— Carlos, poţi să vii puţin să mă ajuţi cu maşina soţiei? mă roagă Westford mai târziu în după-amiaza aceea.

Stau pe verandă şi sorb dintr-o ceaşcă unul din ceaiurile speciale ale doamnei W.

— Sigur, îi răspund. Care-i treaba?

— Poţi să m-ajuţi să schimb uleiul? Şi vreau să mă asigur că bara de protecţie este prinsă bine. Colleen s-a tot plâns că aude un zdrăngănit.

Peste câteva clipe, îl ajut pe prof. să salte maşina pe nişte cărămizi pe care le-a depozitat în garaj. Clătinăm maşina şi adunăm uleiul vechi într-o găletuşă.

— Te-ai distrat la meci azi-dimineaţă? mă întreabă.

— Mda, numai că n-am ştiut că o să joc cu o echipă de gay.

— Te-a deranjat?

Cam da, la început. Deşi mai spre sfârşit am înţeles că nu eram decât un grup de băieţi strânşi într-o echipă.

— Nu. Ştiai că Tuck e gay?

— Da, ne-a lăsat să înţelegem asta foarte clar acum câţiva ani, când a venit să locuiască la noi. Părinţii lui erau în toiul unui divorţ urât şi el avea nevoie de un loc unde să stea. La fel ca tine, adaugă punând lanterna jos şi uitându-

se la mine.

— Apropo de asta: s-ar putea să-ţi regreţi decizia după ce-o să-ţi spun că eu şi cu Kiara am petrecut mult timp împreună în ultima vreme.

— Foarte bine. Şi de ce aş regreta?

Mi-ar plăcea să nu mă aflu în clipa asta sub maşină.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că am sărutat-o?

— A, zice el. Acum înţeleg.

Mă-ntreb dacă nu-i vine să mă lege pe sub maşină şi să o lase să cadă peste mine ca să îmi vărs maţele pe aleea din faţa casei. Sau să mă facă să dau pe gât uleiul murdar până ce-i promit să nu-mi mai pun labele de mexican pe fiica lui.

— Probabil că mai devreme sau mai târziu ai fi aflat oricum de la altcineva, îi zic.

— Îţi apreciez sinceritatea, Carlos. Asta dovedeşte că eşti un om integru şi sunt mândru de tine. Presupun că nu ţi-a fost uşor să-mi faci mărturisirea asta.

— Deci, ce-o să faci acu? Mă dai afară din casă? îl întreb, pentru că trebuie să aflu dac-o să-mi petrec noaptea pe străzi sau nu.

Westford clatină din cap.

— Nu, n-o să te dau afară. Amândoi suntem suficient de maturi pentru a ne comporta ca nişte oameni responsabili. Am avut şi eu vârsta ta şi nu sunt chiar atât de naiv ca să-mi închipui că în zilele noastre copiii sunt altfel decât eram eu. Dar mă aştept din partea ta să n-o faci să sufere sau s-o forţezi să facă ceva ce nu-şi doreşte, pentru că altfel, nu numai c-o să te dau afară din casă, dar am să te şi sfâşii în bucăţi. Ai priceput?

— Am priceput.

— Bine. Acum ia lanterna şi uită-te la radiator ca să vezi dacă nu trebuie curăţat.

Iau lanterna din mâna lui, dar înainte de a ieşi de sub maşină îi spun:

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că nu m-ai tratat ca pe un membru al unei bande de cartier.

Zâmbeşte.

— Cu plăcere.

După ce termin cu maşina, îi sun pe Mamá şi pe Luis. Le povestesc despre meciul de frisbee, despre Kiara şi familia Westford şi toate celelalte lucruri. Mă simt bine discutând cu mi familia. Când le spun că n-am fost exmatriculat, reacţionează ca nişte suporteri care îşi aclamă echipa favorită din tribune. De multă vreme nu m-am mai simţit atât de bine. Evident, omit să le povestesc despre Devlin, pentru că n-am de gând să o supun pe mi amá stresului acestei veşti.

După ce închid telefonul, mă duc în bucătărie, unde nu dau peste niciun membru al familiei Westford.

— Suntem aici, în ascunzătoare, strigă doamna W. Vino să stai cu noi.

S-au strâns cu toţii în faţa televizorului din camera mică şi retrasă din fundul casei. Profesorul şi soţia lui stau în fotolii, iar Kiara şi cu Brandon împart canapeaua. Pe măsuţa dintre ei sunt felii de lasagna.

— Ia-ţi o farfurie, serveşte-te cu lasagna şi stai jos, mă dădăceşte doamna W.

— E Seara de Distracţie în Familie! ţipă Brandon sărind în sus şi-n jos pe canapea.

— Seara de Distracţie în Familie? întreb eu. Ce-nseamnă asta?

Doamna W. ia o farfurie de pe măsuţă şi mi-o întinde.

— E atunci când alegem o activitate pe care s-o facem cu toţii, împreună, în familie. E un obicei de-al nostru. Se-ntâmplă o dată pe lună.

— Glumiţi, nu-i aşa?

Mă uit de la unul la altul şi-mi dau seama că nu glumesc deloc. Chiar dacă-i sâmbătă, e Seara de Distracţie în

Familie şi vor cu adevărat să o petreacă împreună.

Când îi arunc o privire Kiarei, îmi zic că poate n-ar fi rău, la urma urmei, să mă relaxez şi eu niţel în faţa televizorului, îmi umplu farfuria cu mâncare şi mă îndrept spre canapea.

— Dă-te mai încolo, cachorro.

Brandon se înghesuie între mine şi Kiara.

După ce terminăm cina, duc farfuriile murdare la bucătărie, în timp ce Kiara prepară floricele de porumb.

— Nu eşti obligat să stai cu noi, dacă nu vrei. E o seară în familie, spune Kiara.

Ridic din umeri.

— Oricum n-aveam de gând să ies în oraş, răspund aruncând o boabă de floricele de porumb în aer şi prinzând-o în gură.

Revin în living, cu mintea tot la Kiara. Chiar şi în timp ce ne uităm la desenul animat ales de Brandon, îmi furişez mereu privirea către ea.

— Bran, e ora de culcare, zice doamna W. după ce se termină filmul.

— Vreau să mai stau, se smiorcăie el şi se agaţă de braţul Kiarei.

— Nici să nu te gândeşti. Te culci oricum prea târziu, spune doamna W. Acum, dă-le un pupic Kiarei şi lui Carlos şi vino cu mine.

Brandon se ridică în picioare pe canapea şi se aruncă în braţele Kiarei. Ea îl strânge tare la piept şi îl sărută pe obraz.

— Te iubesc mai mult decât mă iubeşti tu, se răsfaţă Brandon.

— Imposibil, zice ea.

Brandon se desprinde clătinându-se din îmbrăţişare şi sare pe canapea până la mine. Îşi deschide larg braţele şi le aruncă în jurul gâtului meu.

— Te iubesc, amigo.

— Ai început să înveţi espanol, cachorro?

— Îhî. Am învăţat cuvântul săptămâna asta, la grădiniţă. Amigo înseamnă „prieten”.

Îl bat pe spate.

— Eşti micul meu aspirant la titlul de Mexicano, nu-i aşa?

— Ce-i aia aspirant?

— O să-ţi explice mâine-dimineaţă. E ora de culcare, Bran, spune doamna W. Haide odată. Nu mai trage de timp.

— Voi, copii, alegeţi filmul următor, spune Westford aruncându-ne telecomanda. Eu mă duc să mai fac nişte floricele de porumb. Bran, o să urc să-ţi spun noapte bună după ce te îmbraci în pijama şi te speli pe dinţi.

Doamna W. îl conduce pe Brandon sus pe scări, iar profesorul iese din cameră cu castroanele goale în mâini. Am rămas singur cu Kiara. În sfârşit.

Stau cu un braţ odihnindu-se pe rezemătoarea canapelei şi cu celălalt pe un genunchi. Sunt foarte conştient de prezenţa Kiarei lângă mine. Ea se ridică şi se duce spre un dulap pe care stau înşirate filmele – este, în mod evident, colecţia privată a familiei Westford. Nu am mai fost într-o casă cu o colecţie atât de vastă de filme.

— Nu pot să fiu normal cu tine, îi spun.

Se răsuceşte către mine, surprinsă.

— Despre ce vorbeşti?

— Azi-dimineaţă, de faţă cu Michael, mi-ai cerut să mă port normal.

Trag aer adânc în piept şi-i spun ceea ce ar fi trebuit să-i spun imediat după meci. În loc s-o las să mă ignore după ce ajunsesem acasă, ar fi trebuit să-i mărturisesc adevărul.

— Nu pot, pur şi simplu. Când Tuck mi-a spus c-ai fost iubita lui Michael, imaginile care mi-au trecut prin minte, cu tine cu un alt băiat, m-au scos din minţi. Nu vreau să ieşi cu altcineva.

— Nu vreau să fiu cu altcineva. Vreau să fiu cu tine. Acum alege un film, înainte să-mi scape ceva ce n-ai vrea să auzi, zice făcându-mi semn să mă duc la dulap. Haide

odată, la ce vrei să te uiţi?

— Orice vrei tu să alegi e-n regulă pentru mine, răspund, lăsând pe moment deoparte comentariul ei cum că nu vrea să-i scape ceva ce n-aş vrea eu să aud.

Am auzit şi-aşa destul. Kiara vrea să fie cu mine. Iar eu vreau să fiu cu ea. De ce să complicăm lucrurile cu vorbe în plus?

Scoate de pe raft Poveste din cartierul de vest[95] şi izbucnesc în râs.

— Îţi place filmul ăsta?

— Mda. Îmi plac dansurile. Şi cântecele.

Mă-ntreb dacă se mişcă la fel de bine cum repară maşini. Sau dacă e de părere că un cuplu inter-rasial nu are nicio şansă pentru că partenerii sunt prea diferiţi.

— Ştii să dansezi?

— Un pic. Dar tu? Mai ştii şi altceva în afară de, hm... tangoul la orizontală?

Kiara mă ia câteodată prin surprindere. Mă şochează mereu cu atitudinea ei sarcastică.

— Da. Când trăiam în Mexic, ieşeam cu prietenii la club în fiecare weekend. Dansam, ne întâlneam cu fete, ne drogam… mă rog, făceam tot felul de chestii tari. Şi uite-mă acu aici, la Seara de Distracţie în familia Westford. E o schimbare, ce mai!

— N-ar trebui să te droghezi.

— Tu nu faci niciodată lucruri pe care n-ar trebui să le faci? Zău aşa, Kiara, nu pot să te cred. Imposibil să fii atât de inocentă pe cât pari. Eşti la fel ca noi ceilalţi, păcătoşii. Nu fumezi, nu bei, nu te droghezi. Dar nu se poate să n-ai alte vicii. Toată lumea are.

Nu zice nimic şi eu continui:

— Povesteşte-mi ceva şocant despre tine.

Se aşază înapoi pe canapea.

---

[95] West Side Story — celebru film muzical (1961), răsplătit cu zece Premii Oscar.

— Ceva şocant?

— Mda. Ceva care să mă uluiască.

Se ridică în genunchi şi se apleacă spre mine.

— Mă gândesc la tine, Carlos, îmi şopteşte la ureche. Noaptea, în pat. Mă gândesc cum ar fi să te sărut, cum ar fi ca limbile noastre să se împletească şi mâinile tale să se-ngroape în părul meu. Şi când îmi închipui cum ţi-ar fremăta pieptul gol şi eu te-aş pipăi, mă ating...

— Am adus floricelele, zice Westford dând buzna în cameră cu două castroane mari, pline până la refuz cu floricele de porumb proaspăt preparate. Kiara, ce faci acolo?

Scena pare probabil al naibii de picantă. Kiara stă aplecată peste mine, în patru labe. Şi cu faţa la numai câţiva centimetri de mine.

Înghit în sec. În timp ce ea vorbea, în capul meu se formase o imagine aproape imposibil de suportat. Mă holbez direct în ochii ei ca să văd dacă râde de mine sau nu, dar nu-mi dau seama. Are o privire arzătoare, dar nu ştiu dacă din pasiune sau din plăcerea de a mă bate cu propriile arme.

Rămân tăcut şi o las pe Kiara să se descurce singură.

Se sprijină pe călcâie.

— Ăăă... păi... mai nimic.

Westford se uită spre mine, în căutarea unei explicaţii.

— Crede-mă, nu vrei să afli, îi spun.

— Ce să afle? întreabă doamna W. intrând în cameră.

Profesorul îmi dă un castron cu floricele în timp ce doamna W. Se aşază în fotoliu. Încep să clefăi ca să nu fiu nevoit să vorbesc.

— Nu reuşesc să scot un răspuns direct de la adolescenţii ăştia doi, spune profu'.

Kiara se instalează în capătul celălalt al canapelei.

— Mami, tati, ce-aţi zice dacă aţi intra aici şi ne-aţi găsi sărutându-ne?

Kiara

Intenţionasem să pun întrebarea pur ipotetic. Nu voisem să-l fac pe Carlos să se înece cu floricelele de porumb, aşa cum s-a întâmplat.

— Te simţi bine? îl întreb când începe să tuşească.

Carlos se uită la mine de parcă aş fi persoana cea mai nebună de pe planetă.

— De ce Dumnezeu i-ai întrebat asta?

— Pentru că vreau să aflu ce cred.

Îmi dau seama că mama şi tata încearcă să comunice telepatic între ei pentru a-mi oferi un răspuns.

— Păi… dă mama să zică. Ăăă…

— Ceea ce încearcă mama ta să-ţi spună, intervine tata, e că şi noi am fost adolescenţi cândva, aşa că înţelegem că experimentele reprezintă o parte importantă din procesul de maturizare…

— Şi că ne aşteptăm ca să vă respectaţi pe voi înşivă şi corpurile voastre, adaugă mama.

O suspectez că se fereşte deliberat să răspundă direct.

— Da, mamă.

Tata ia telecomanda.

— OK, acestea fiind zise, spuneţi-mi ce film aţi ales?

— Poveste din cartierul de vest, răspund eu cam stingherită.

Urmărim filmul, însă din când în când Carlos chicoteşte, ca şi cum unele scene i s-ar părea ridicole. Spre sfârşitul filmului, plâng atât de tare, încât Carlos e nevoit să-mi întindă un şerveţel de hârtie de pe măsuţa laterală de lângă el.

— Dă-mi şi mie un şerveţel, zice mama smiorcăindu-se. Plâng de fiecare dată când mă uit la filmul ăsta.

— Urăsc finalul, declar eu spre toată lumea din încăpere în timp ce scot caseta din player şi o înlocuiesc cu alta.

Tata se întoarce către Carlos.

— Ce pot să fac? Femeilor din familia mea le plac finalurile fericite.

Mama, care şi-a strâns părul sus, cu o agrafă, şi arată şi ea ca o adolescentă, îi aruncă tatii o privire.

— Ce-i în neregulă cu finalurile fericite?

— Nu sunt realiste, se bagă în vorbă Carlos.

— Mda. Şi apropo de asta… Eu mă duc la culcare. Sunt frânt, zice tata, apoi se ridică din fotoliu gemând şi întinzându-se. Oasele mele bătrâne nu mai rezistă după ora douăsprezece. Ne vedem mâine-dimineaţă.

Mama strigă după el:

— Mai stau puţin şi urc şi eu.

Cădem cu toţii de acord să punem un alt film. De data asta, e unul de acţiune, probabil mai pe gustul lui Carlos. La zece minute după ce începe filmul, mama cască.

— Deşi sunt mai tânără decât tatăl tău, Kiara, nici eu nu mai rezist mult după miezul nopţii. Mă duc la culcare.

Se ridică şi dă să iasă, dar înainte de a o lua pe hol, opreşte o casetă şi ne ameninţă agitând degetul în aer.

— Încredere şi respect.

Ne serveşte aceste cuvinte magice, apoi îi azvârle telecomanda lui Carlos şi se face nevăzută.

— Maică-ta se pricepe de minune să te facă să-ţi piară cheful, zice Carlos tărăgănat.

Urmărim filmul şi îi arunc din când în când câte o privire. E prins de acţiune, îmi dau seama de asta pentru că are trăsăturile relaxate, spre deosebire de mâna lui obişnuită, încordată.

O dată mă surprinde uitându-mă la el.

— Vrei să-ţi aduc apă? mă întreabă.

— Sigur.

Dispare în bucătărie, de unde revine după câteva minute cu două pahare de apă cu gheaţă.

În afara pâlpâitului televizorului, totul e întunecat în jur. Degetele lui le ating pe ale mele când îi iau paharul din

mână. Nu ştiu dacă şi el simte la fel, dar eu nu pot să ignor reacţia corpului meu la atingere. Nu e la fel ca ieri-dimineaţă, după meci, când nu făcuse altceva decât să se dea în spectacol.

Şovăie şi ochii lui îi întâlnesc pe ai mei. E întuneric, suntem singuri şi nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-i spun că vreau să-şi plimbe mâinile pe tot corpul meu, cu toate că a acuzat-o pe mama că i-a stricat tot cheful.

Încredere şi respect. Am încredere în Carlos că nu mă va face să sufăr fizic, dar nu şi emoţional. Mă grăbesc să resping ideea ducând paharul la buze şi bând din apa rece, ca nu cumva să fiu tentată să-i cer să mă sărute din nou, indiferent de consecinţe.

Carlos nu scoate nicio vorbă. Îşi întinde mai comod corpul zvelt pe canapea. Coapsele noastre aproape că se ating şi deşi filmul rulează în continuare, eu nu mă pot gândi decât la Carlos.

Eroul filmului e ţinut captiv într-un depozit, împreună cu o frumoasă blondă, pe care o bănuieşte ca făcând parte din gaşca băieţilor răi, dar căreia nu poate să-i reziste, şi în cele din urmă încep să se sărute.

Carlos se foieşte, îşi drege glasul, apoi ia o înghiţitură de apă. Încă una. Şi încă una.

Mă întreb dacă scena îi aminteşte de fantezia cu noi doi pe care începusem mai devreme să o expun în detaliu. Răsuflu încet şi adânc şi încerc să mă concentrez asupra filmului, şi nu asupra faptului că genunchii noştri au ajuns acum să se atingă.

După ceva vreme, îi arunc o privire. Pare adormit.

— Carlos? şoptesc eu pe un ton nesigur.

Deschide ochii şi întunecimea lor intensă străluceşte în lumina aruncată de televizor. Pasiunea şi dorinţa răzbat cu claritate din privirea lui.

— Da?

— Ai adormit?

Chicoteşte.

— Da’ de unde. Încercam să mă autoconving să nu mă dau la tine.

Uit de film, las la o parte teama şi mă decid că a sosit momentul să lămuresc ce se întâmplă între noi. Mă ridic de pe canapea, închid uşa şi o încui, pentru a avea intimitate.

— Ai încuiat uşa, zice Carlos.

— Da, ştiu.

Nu mă pricep prea bine la cuvinte şi dacă aş da să zic ceva, probabil că m-aş bâlbâi şi aş strica atmosfera. Dar dacă nu pot să exprim ceea ce simt prin vorbe, pot în schimb să o arăt. Brusc îmi dau seama că am mai multă încredere în Carlos decât are el însuşi.

Îngenunchez pe canapea lângă el şi îmi ridic încet mâna tremurândă spre faţa lui. Trasez linii la întâmplare pe maxilarul pe care au început să-i răsară fire de barbă. Răspunde răsuflând sacadat.

— Kiara…

Îmi pun degetele pe buzele lui pline şi frumoase, întrerupându-l.

— Şşt.

— O… să… dăm… de… necazuri? mă întreabă.

Mă aplec spre el. Vorbele lui se pierd în aer pe măsură ce îmi apropii gura. Îmi trec palmele peste pieptul lui şi mă sprijin de corpul său tare ca o stâncă. Înaintez spre el. Îi simt răsuflarea caldă amestecându-se cu a mea şi nu mă mai pot abţine.

— Şi încă ce necazuri, îi răspund.

Ştiu că nu pot să sper să devin a lui pentru totdeauna, dar vreau să-i arăt ce înseamnă intimitatea atunci când e dublată de o emoţie adevărată.

Când buzele mele le ating uşor pe ale lui, un geamăt mut îi scapă din gură. Inima îi bate cu putere sub palma mea. Totul se topeşte în mine la sunetul dulce al buzelor noastre care se apropie şi se despart din nou. Mă lasă să preiau

controlul ţinându-şi braţele pe lângă corp, însă de fiecare dată când îmi cobor gura peste a lui, pentru a o îndepărta apoi după câteva clipe, răsuflă tot mai greu.

— Lasă-mă să-ţi simt gustul, îmi şopteşte.

Data următoare când îmi aplec capul spre el, îl sărut uşor de câteva ori, apoi îmi adun suficient curaj pentru a deschide buzele şi a adânci sărutul. Un curent de energie mă străbate atunci când limbile noastre, umede şi alunecoase, se întâlnesc pentru întâia dată, şi, o, vreau mai mult.

Sunetul televizorului nu e decât un zgomot slab, undeva în fundal.

Îmi ia capul în căuşul palmei şi mă forţează să mă uit în ochii lui întunecaţi şi sexy, plini de pasiune şi dorinţă.

— Ăsta-i un joc periculos, chica.

— Ştiu. Dar am încredere în tine.

CARLOS

Vorbele ei îmi răsună în cap. Am încredere în tine. E prima fată care îmi spune aşa ceva. Până şi Destiny mi-a spus că va trebui să-i câştig încrederea atunci când am început să ieşim împreună, pentru că mă crezuse un jucător. Şi acum, iat-o pe Kiara, o fată conştientă că n-am să fiu în veci cavalerul ei în armură strălucitoare, dăruindu-mi, fără să ezite, încrederea ei. Stă călare pe mine, cu buzele umede după sărut. E nebună dacă-şi închipuie că voi face ceea ce se cuvine.

Îi ţin în continuare capul în căuşul palmei. O respect prea mult pentru a nu fi sincer cu ea.

— Nu trebuie să ai încredere în mine.

Se înroşeşte şi îşi duce mâna la ceafă, de unde îşi scoate funda prinsă în păr.

— Şi totuşi am.

Îşi scutură pletele. Care îi cad ca o cortină peste umeri,

cu capetele aterizând chiar deasupra sânilor. În viaţa mea nu am văzut ceva mai sexy, şi nici măcar nu e goală.

Măcar? Ce-i în mintea mea? Nu am de gând să o dezbrac. Ba am. La naiba! Ard de nerăbdare să îi descojesc, unul după altul, straturile care o înfăşoară şi să-i explorez curbele cu ochii şi cu mâinile. Corpul îmi zice: Fă-o! Vrei s-o faci. Şi ea vrea. Atunci care-i problema?

Problema e afurisitul ăla de cuvânt... încredere.

Are încredere în mine.

Îmi strâng pleoapele cu putere. Ce aş putea să-i spun ca s-o conving că sunt într-adevăr băiatul rău, aşa cum mă crede? Ar fi o prostie din partea ei să aibă încredere în mine. Pentru că voi profita de ea de fiecare dată când voi avea ocazia, însă cum aş putea s-o fac să mă creadă?

Poate că s-ar speria dacă i-aş demonstra ce dornic sunt să duc situaţia asta la următorul nivel. Întind mâna şi o prind de fund, apoi mă frec de ea într-un mod care nu lasă loc de interpretare.

Problema e că începe să se mişte odată cu mine. La naiba! Nu e bine. Are putere asupra mea, ăsta-i un lucru cert. Încerc să redobândesc controlul pe care l-am pierdut complet.

O trag spre mine şi-i lipesc corpul de corpul meu, în timp ce mâinile mi se plimbă pe spatele ei. Răsuflarea noastră grea umple încăperea. Mă bucur că avem caseta cu filmul în continuare în player, ca să acopere sunetele pe care le scoatem.

Mă dau puţin pe spate şi mă uit în ochii ei încrezători.

— E cazu’ să te opreşti înainte să scăpăm totul de sub control, pentru că eu nu mai sunt în stare să mă stăpânesc.

Nu iau în seamă faptul că deja am mers prea departe şi Kiara nu pare câtuşi de puţin dispusă să renunţe.

Încremeneşte şi îşi lipeşte obrazul de faţa mea.

— Sunt virgină, îmi şopteşte la ureche, de parc-ar fi un secret pe care nu vrea să-l împartă decât cu mine.

Of, la naiba.

Îmi îndepărtez capul şi-i spun adevărul.

— Nu te porţi ca şi cum ai fi.

— Asta pentru că sunt cu tine, Carlos. Numai cu tine mă pot purta aşa.

Transferul de putere. Nu ar fi trebuit să spună asta. Acum ştiu că deţin controlul, dacă nu fizic, atunci măcar mental. Şi faptul că mi-a predat controlul n-a fost o mişcare prea înţeleaptă din partea ei.

O să o duc pe fata asta spre zona primejdioasă, acolo unde mi-am petrecut mai toată viaţa. Mâinile mele înaintează încetul cu încetul spre mijlocul ei.

— Scoate-ţi cămaşa, chica.

Îşi duce mâinile spre poalele tricoului. Îmi ţin răsuflarea şi aştept să văd ce ascunde dedesubt. Îmi ridic privirea spre faţa ei, spre ochii plini de nesiguranţă şi de încă ceva ce refuz să recunosc.

Dintr-un singur gest rapid, îşi trage tricoul lălâu peste cap, dând la iveală un trup pentru care merită să ucizi sau să mori. Sau ambele.

— Nu semăn cu Madison, zice sfioasă, încrucişându-şi braţele peste sâni pentru a-i ascunde.

— Ce?

— Nu sunt slăbănoagă.

Pentru mine, slăbănog înseamnă un corp tunat sau nedemn de luat în seamă. Mie îmi place să am pe ce pune mâna fără a mă teme că aş putea să sfărâm.

Îi îndepărtez cu blândeţe braţele, ţinându-le, fără să le strâng, pe lângă corp. Mă dau pe spate şi mă holbez, complet şocat, la sutienul roz care îi acoperă cast pieptul. N-are de ce să se ruşineze. Fata asta are tot ce îi trebuie şi nici cea mai vagă idee că e cu mult mai frumoasă decât Madison. Are curbe în locurile unde Dumnezeu a intenţionat să le aşeze şi simt o pornire să mângâi acele curbe şi să memorez fiecare milimetru din corpul ei. Mă simt cel mai

norocos bărbat de pe pământ.

— Eres hermosa… eşti frumoasă.

Îşi ţine ochii aţintiţi în jos.

— Uită-te la mine, chica, îi zic, şi când o face, repet: Eres hermosa.

— Ce-nseamnă asta?

— Eşti frumoasă.

Se apleacă în faţă şi îmi acoperă gura cu mici sărutări.

— E rândul tău, şopteşte, apoi îşi muşcă buza de jos în timp ce mă aşteaptă să-mi scot tricoul.

Mi-l trag imediat peste cap.

— Pot să te ating? mă-ntreabă, de parcă-n clipa asta nu ar fi stăpâna absolută a corpului meu.

Îi iau mâna şi i-o apropii de pielea mea goală. Când îmi iau mâna, lăsând-o să mă exploreze singură, trasează încet cu degetele mici cărări, în sus şi-n jos, pe pieptul meu. La fiecare atingere simt cum corpul îmi ia foc, iar când mâna îi zăboveşte pe tatuajul care se iţeşte afară din blugi, strecurându-se pe sub curea, aproape că clachez.

— Ce înseamnă asta? mă întreabă mângâind uşor unul din tatuaje.

— Rebel, îi răspund.

Îmi înfig degetele în părul ei şi o trag spre mine. Trebuie să-i simt din nou gustul. Trebuie să-i simt din nou buzele moi peste ale mele. Ne sărutăm ca şi cum asta ar fi întâia şi totodată ultima oară când am putea s-o facem şi răsuflările şi limbile noastre se amestecă aproape cu disperare.

Continuă să mă exploreze, iar eu îmi concentrez toată atenţia asupra ei. Îi trag în jos bretelele sutienului până ce cad de-a lungul braţelor. Kiara se dă pe spate şi nu-mi pot închipui scenă sau fată mai sexy ca aceea care îmi şade acum în poală. Sunt excitat la culme şi pulsul mi se accelerează în frenezia aşteptării când dau deoparte ţesătura de mătase.

Degetele îi încremenesc în clipa când mâinile mele îi

ating talia şi pornesc în sus, până ce degetul mare ajunge la curba delicată a sânului. Pentru nimic în lume nu m-aş fi aşteptat la valul de emoţie care mă copleşeşte când mă uit în ochii strălucitori ai Kiarei.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine, spune ea atât de încet încât nu sunt sigur că doar mi se pare, însă în secunda următoare aud zgomot de împuşcături.

Poc! Poc! Poc!

Cuprins de panică, o trag pe Kiara în jos, pe canapea, şi îi acopăr trupul cu al meu ca să o apăr.

Îmi ridic ochii şi mă uit în jur, confuz. Nu e nimeni în cameră în afară de noi. Ce naiba se întâmplă?

Pe ecranul televizorului îl văd pe eroul filmului stând aplecat peste cadavrul unui tip din al cărui piept se scurge sânge. Împuşcăturile erau din film.

Mă uit la Kiara, care mă priveşte împietrită de uimire, speriată şi pe jumătate dezbrăcată.

— Scuze, spun îndepărtându-mă spre capătul celălalt al canapelei. Scuze. Era de la televizor.

Inima îmi bate mai iute decât o tobă la un concert rock. Atunci când auzisem împuşcăturile, simţisem că eram în stare de orice ca să o apăr pe Kiara. Chiar cu preţul vieţii mele. Ideea că aş putea s-o pierd, aşa cum l-am pierdut pe tata şi aproape că şi pe Alex, e prea mult pentru mine. Simt cum îmi ies din minţi numai la gândul ăsta.

Rahat!

Mi-am încălcat regula numărul unu: să nu mă implic niciodată emoţional.

Ce naiba s-a întâmplat cu intenţia mea de-a nu umbla decât cu fete care vor doar să se distreze? Cuvântul „amor” sau echivalentul său englezesc, „love”, nu intră în vocabularul meu. Dacă vrei iubire şi devotament, atunci nu-mi bate mie la uşă. Trebuie să mă retrag cât mai rapid, înainte să mă scufund prea tare.

— E OK, zice Kiara săltându-se şi aplecându-se peste

mine, apropiindu-se prea tare.

Nu pot să gândesc limpede atunci când căldura trupului ei mă pătrunde. Simt un puseu de claustrofobie. Sunt înlănţuit. Trebuie neapărat să scap.

O dau cu blândeţe la o parte şi stabilesc un minimum de distanţă între noi.

— Nu. Nu e OK. Nu e deloc OK.

Reacţia mea la împuşcături pune cele întâmplate într-o cu totul altă perspectivă. Nu-i pot face aşa ceva Kiarei. Îmi apăs palmele pe ochi şi scot un oftat adânc, plin de frustrare.

— Îmbracă-te, îi spun luându-i tricoul lălâu de pe jos.

Când i-l arunc, mă străduiesc să-i evit privirea. Nu vreau să-i văd suferinţa din ochi şi să ştiu că eu sunt cel care a provocat-o.

— V-v-voiam s-ssă o f-f-fac, se bâlbâie ea cu un glas tremurător. Ş-ş-şi t-t-tu v-v-voiai.

Rahat. Acum s-a emoţionat atât de tare, încât abia dacă reuşeşte să scoată un cuvânt fără să se bâlbâie. I-ar fi cu mult mai bine dacă m-ar urî, în loc să mă iubească.

— Hm, ei bine, nu. Eu vreau o fată cu care să mă regulez, nu una care să-mi declare amor veşnic.

— N-n-n-am v-v-vrut s-ssă…

Ridic o mână ca s-o opresc. Ştiu ce are de gând să spună, că n-a pretins că asta ar însemna neapărat să ducem relaţia la un alt nivel.

— Ai spus că te-ai îndrăgostit de mine şi ăsta-i ultimul lucru de pe lume pe care un tip ca mine ar vrea să-l audă. Recunoaşte, Kiara. Fetele de genul tău vor să taie boaşele bărbaţilor şi să le atârne de oglinda retrovizoare.

Trăncănesc înainte ca un pendejo ce sunt, şi cuvintele îmi ies de-a valma din gură, fără să apuc să mă gândesc. Ştiu că fiecare vorbă pe care o rostesc o doare. Simt că mor, dar trebuie s-o fac să înţeleagă că nu sunt omul care să-i stea prin preajmă ca să o prindă-n braţe atunci când va cădea. Îl

am pe Devlin pe cap şi nu ştiu dacă voi ieşi viu din încercarea asta. N-aş vrea cu niciun chip ca să ajungem în situaţia ca ea să jelească un bărbat care nu i-a meritat, de la bun început, iubirea.

— Putem să rămânem prieteni, îi spun.

— Prieteni care-şi fac împreună de cap, fără să se implice?

— Mda. Ce-i rău în asta?

— Vreau mai mult.

— Ei bine, n-o să capeţi. Dacă vrei mai mult, du-te şi caută-ţi pe unu care să te pupe-n fund.

Mă-ndrept spre uşă, pornit să mă îndepărtez cât mai repede de ea, înainte ca să-i cad în genunchi şi s-o implor să mă ia din nou în braţe şi să continuăm ceea ce am început. Plec şi încerc să-mi scot din cap tot ceea ce s-a întâmplat între noi. Deşi, pentru moment, slabe speranţe.

Intru la mine în cameră şi mă aşez pe pat. N-are niciun rost să încerc să dorm. Ştiu c-o să rămân treaz toată noaptea. Scutur din cap, întrebându-mă cum de m-am băgat în nebunia asta. Faptul că am lăsat-o singură în living a fost primul gest lipsit de egoism pe care l-am făcut de când am ajuns în Colorado.

Dar care m-a făcut să mă simt ca o jigodie.

Kiara

Stau singură în living şi revăd în minte cele petrecute în seara asta. Este adevărat, îmi spusesem că dacă îmi făceam de cap cu Carlos, asta n-avea să dea relaţiei noastre mai multă greutate, însă de fapt sperasem contrariul. Ştiam exact ce fac şi faptul că totul se întorsese împotriva mea nu făcuse decât să-mi demonstreze câtă dreptate avusese Carlos. Nu are stofă de iubit. Nu vrea decât o fată care să se dezbrace în faţa lui fără nicio obligaţie sau promisiune.

Ceea ce vrea el e o fată de genul lui Madison.

În seara asta m-am făcut de râs. Fusese o prostie să-mi închipui că dacă îi dăruiam trupul, Carlos avea să se schimbe. Chiar crezusem că legătura fizică uimitoare dintre noi avea să îl determine să-şi dorească o relaţie de durată? Da, aşa crezusem.

Când ne sărutaserăm, fusese perfect. Era tot ce îmi dorisem, tot ce aşteptasem şi sperasem. Din clipa când îmi luase capul în căuşul palmei, mă pierdusem. Nimic din ceea ce avusesem sau aş fi putut avea cu Michael nu se compară cu ceea ce împărtăşisem cu Carlos.

Acum totul s-a terminat. Carlos m-a respins. După aceea, mi-am simţit limba grea şi fiecare cuvânt pe care l-am scos din gură a fost o bâlbâială.

O, sunt mai mult decât stânjenită. Cum am să dau ochii cu el de dimineaţă? Şi mai ales, cum am să dau ochii cu mine însămi?

CARLOS

Noaptea trecută n-am reuşit să aţipesc decât vreo două ore. Când soarele mă trezeşte, gem şi mă-ntorc pe partea cealaltă ca să mai prind un pui de somn. Ceea ce-i tare dificil, având în vedere că dormitorul meu este la fel de galben ca soarele. Data viitoare când o să mă duc la magazinul cu articole de menaj, o să cumpăr nişte vopsea neagră ca să zugrăvesc camera în nuanţa întunecată potrivită pentru starea mea de spirit.

Stau culcat pe o parte, cu perna peste ochi. Când îi deschid, văd că e ora zece.

O sun pe mama doar pentru a-i auzi din nou vocea. Îmi spune că încearcă să facă rost de bani pentru biletele de avion, ca să vină în vizită, şi o simt cum freamătă de emoţie, aşa cum n-a mai făcut de ani de zile. Fapt care-mi aminteşte că îi promisesem doamnei W. că o s-o ajut astăzi

la ceainărie. O să-i trimit mamei câştigul, ca să-l adauge la fondul pentru excursie.

Fac un duş şi bat la uşa Kiarei. Nu e înăuntru, aşa că tot ce-mi rămâne de făcut este să cobor.

— Unde-i Kiara? îl întreb pe Brandon, care se joacă la computer în biroul profului.

Fie că nu mă ia în seamă, fie nu m-aude.

— Alo, Racer! strig la el.

— Ce-i? zice Brandon fără să se întoarcă.

Mă apropii de el şi mă uit la jocul de care e atât de captivat. Văd pe ecran un grup de personaje desenate caricatural care se plimbă într-un parc. Într-un colţ e un text: Mărfuri: Cocaină, 3 grame; Marijuana, 7 grame.

— Ce fel de joc e ăsta? îl întreb pe puşti.

— Un joc de vânzări-cumpărări.

Micuţu' ăsta a devenit un nenorocit de traficant de droguri în spaţiul cibernetic.

— Închide calculatorul, îi spun.

— De ce?

— Pentru că-i un joc tâmpit.

— De unde ştii? mă întreabă Brandon ridicându-şi ochii nevinovaţi spre mine. Nu l-ai jucat niciodată.

— Ba da.

L-am jucat de-adevăratelea. Fusesem nevoit s-o fac pentru a supravieţui. Brandon are însă posibilitatea opţiunilor şi nu trebuie să traficheze droguri pentru a-şi câştiga existenţa. Şi astfel de jocuri care simulează traficul de droguri nu-i sunt de folos, mai ales că e la grădiniţă.

— Închide calculatorul, Brandon, sau îl închid eu. Să ştii că nu glumesc.

Îşi aruncă, încăpăţânat, bărbia în faţă şi continuă să joace.

— Nu.

— Ce se întâmplă? întreabă Westford, care intră în clipa asta în cameră.

— Carlos mi-a spus să închid calculatorul. Dar tu mi-ai dat voie, tati, să intru pe calculatorul tău pentru jocuri dintr-astea, cu vânzări şi cumpărări. Toţi prietenii mei le joacă.

Arăt cu degetul spre Brandon.

— Fiul tău şi amicii lui sunt traficanţi virtuali de droguri, îi spun tatălui lui.

Westford face ochii mari şi se repede spre monitor.

— Traficanţi de droguri? Brandon, ce joc mai e şi ăsta?

Ies din cameră în timp ce Westford îi explică lui Brandon că substanţele interzise nu sunt mărfuri cu care să faci comerţ. După care bombăne despre controlul parental care nu suplineşte prezenţa părinţilor şi c-ar fi trebuit să-şi supravegheze fiul mai îndeaproape.

Ies din casă şi o găsesc pe Kiara lucrând la maşină, cu picioarele ieşind afară din scaunul şoferului. Stă aplecată cu capul în jos, sub bord, cu o şurubelniţă în mână.

— Ai nevoie de ajutor? o întreb.

— Nu, răspunde fără să se uite la mine.

— Îmi dai voie să mă uit la uşă? Poate că pot s-o repar.

— Mă descurc.

— Nu, nu te descurci. Portiera e stricată. N-ai cum să umbli aşa cu ea la infinit.

— Asta crezi tu.

Mă reazem de partea laterală a maşinii. Şi aştept. Şi tot aştept. Dacă nu iese de-acolo în câteva minute, sunt tentat să-i trag eu fundu’ afară.

Westford iese şi el din casă.

— Kiara, la ce oră ai de gând să pleci cu Carlos la Hospitali-Tea?

— Imediat ce voi lipi firul, tati. Nu reuşesc, şi pace.

— Probabil că va trebui sudat, mă bag şi eu în vorbă, deşi mi-e foarte clar că-n clipa asta Kiara n-are niciun chef să-mi audă sugestiile.

— Să mă anunţi înainte de a pleca. Între timp, vreau să discut ceva cu Carlos, zice Westford făcându-mi semn cu

degetul. Ne vedem la mine în birou.

Din felul cum se poartă şi vorbeşte, deduc că nu e prea fericit. Nici n-are de ce. Noaptea trecută mi-am făcut de cap cu fiica lui.

În drum spre biroul profului, trec pe lângă living, unde Brandon se uită la televizor la un film de desene animate.

— Care-i treaba? îl întreb pe Westford în timp ce mă aşez.

— Asta-i treaba, zice profu aruncându-mi tricoul purtat seara trecută. L-am găsit în living, era aruncat pe podea. E clar că acolo s-a petrecut ceva.

OK, deci a aflat că ne-am prostit şi noi niţel. Bine măcar că n-a dat peste sutienul Kiarei, azvârlit peste tricoul meu.

— Mda… lucrurile s-au cam înfierbântat aseară, după ce tu şi cu doamna W. v-aţi dus la culcare, recunosc eu.

— Mi-era teamă că aşa se va întâmpla. Colleen şi cu mine credem în comunicarea deschisă cu copiii noştri. Şi deşi tu nu-mi eşti fiu, pentru moment sunt responsabil pentru tine, spune profesorul scărpinându-se pe faţă şi oftând. S-ar zice c-ar fi trebuit să fiu mai pregătit pentru o astfel de discuţie. Cândva am fost şi eu adolescent şi am făcut acelaşi lucru în casa părintească. Desigur, am fost ceva mai atent să ascund probele, adaugă ridicându-şi ochii spre mine.

— Nu se va mai repeta, domnule.

— Ce anume, lăsatul probelor la locul faptei sau giugiulitul cu fiica mea? Şi rogu-te, renunţă la tâmpenia asta cu „domnule”. Aici nu suntem în armată.

— Eu l-am incitat, tată, zice Kiara din prag. N-a fost vina lui.

Profesorul se cutremură şi spune:

— E nevoie de doi pentru a dansa, Kiara. Nu caut vinovaţi şi nu urmăresc să dau vina pe nimeni. Vreau doar să discutăm. Şi-mi pare rău că mama ta nu e şi ea de faţă. Măcar v-aţi… hm, protejat?

Kiara geme, stânjenită la culme.

— N-am făcut sex, tată.

— O, zice el. N-aţi făcut?

Clatin din cap.

Nu-mi vine să cred că port o astfel de conversaţie. Taţii mexicani n-au obiceiul să provoace asemenea discuţii, şi cu atât mai puţin cu băieţii cu care ies fiicele lor. Le iau mai întâi fundurile la tăbăcit, după care pun întrebările. Şi pe urmă le interzic fetelor să mai iasă din casă neînsoţite. În Mexic nu s-a auzit de tâmpenia asta cu „comunicarea deschisă”.

Mă simt ca într-un show de autoajutorare pentru albi şi nu-s deloc sigur ce se aşteaptă de la mine. Eu n-am avut un tată care să vrea să discute astfel de prostii cu mine. O fi ceva uzual sau e o chestie întâlnită numai la taţii care se întâmplă să fie psihologi şi îşi propun să spele creierele?

— Nu sunt aşa de prost ca să-mi închipui că vă pot împiedica să faceţi… ceea ce faceţi, continuă Westford. Dar institui din clipa aceasta o nouă regulă: fără frivolităţi în casa asta. Dacă vă îngreunez situaţia, poate că vă determin să faceţi alegeri mai bune. Şi ar mai trebui să vă sfătuiesc, pe tine, Kiara, în calitatea mea de tată, şi pe tine, Carlos, ca tutore ce-ţi sunt, să rămâneţi virgini până la căsătorie.

Se reazemă de spătarul scaunului şi ne zâmbeşte, foarte încântat de ultima frază. Păcat că discuţia a întârziat în cazul meu cu câţiva ani.

— Tu erai virgin când te-ai însurat? îl întreb eu provocator.

Rânjetul îi dispare imediat de pe faţă.

— Da, hm… ei bine… când eram de vârsta voastră, vremurile erau cu totul altele. Astăzi, tinerii sunt mai inteligenţi şi mai educaţi. Dacă nu se află într-o relaţie serioasă, sinceră, monogamă, ambii parteneri riscă boli incurabile… şi tot felul de pericole. Şi nu uitaţi de cuvântul care-ncepe cu „s”, zice făcându-ne cu degetul în chip de avertisment.

Chicotesc fără să vreau.

— Perdón? Cuvântul care-ncepe cu „s”?

— Sarcină! zice profesorul mijindu-şi ochii la mine. Află că nu-mi propun să devin bunic încă mulţi, mulţi ani de-aici încolo.

Îmi amintesc de mama, care rămăsese însărcinată cu Alex când avea şaptesprezece ani. Mi amá mă obligase să-i promit că voi folosi prezervativul ori de câte ori voi avea contact fizic cu o fată – nu voia ca fiii ei să sfârşească la fel ca ea şi mi papá. La naiba, mersese pân-acolo încât ascunsese nişte prezervative într-o pereche de chiloţi de-ai mei, ca nu cumva să-mi uit vreodată promisiunea.

Ceea ce s-a întâmplat azi-noapte m-a speriat de moarte. Până acum, am avut mereu capul pe umeri şi m-am protejat atât pe mine, cât şi pe fata cu care eram, însă noaptea trecută nu ştiu dac-aş fi putut să mă opresc, chiar dacă nu aveam un prezervativ la îndemână. Şi asta fără să fi fost drogat. Dacă nu m-ar fi înfricoşat împuşcăturile alea de la televizor, Kiara şi cu mine am fi purtat probabil o discuţie complet diferită cu profesorul acum.

— Tati, ştim toate lucrurile astea, intervine Kiara.

— Având în vedere că azi-dimineaţă am găsit tricoul lui Carlos pe podeaua din living, nu strică să-ţi împrospătezi memoria.

Ridic tricoul şi i-l arăt şi Kiara se îneacă, luată prin surprindere.

— Oh!

Westford se uită la ceasul de pe birou.

— Trebuie să-l scot pe Brandon la plimbare, înainte să dezvolte sindromul deficitului de atenţie din cauza statului prea mult la televizor, zice întinzând mâinile spre mine, de parc-ar vrea să-mi prezinte o ofrandă. Carlos, sper că ne-am înţeles, da?

— Mda, zic eu. Atâta timp cât nu se-ntâmplă la tine în casă şi nu afli, nu te deranjează dacă ne facem de cap.

— Ştiu că glumeşti. Glumeşti, nu-i aşa?

— Poate.

Kiara face un pas înăuntru.

— Glumeşte, tată.

Profesorul enumeră pe degete, uitându-se direct în ochii mei.

— Deci ţine minte… relaţie (1) serioasă, (2) monogamă, (3) sinceră, (4) nu în casa asta, şi (5) încredere.

— Şi nu uita de (6) cuvântul care începe cu „s”, îi amintesc eu.

Dă afirmativ din cap.

— Da. Cuvântul care începe cu „s”. O singură zi dacă ai sta în armată, Carlos, ar avea ei grijă să-ţi şteargă obrăznicia asta de pe faţă.

— Păcat că nu intenţionez să mă-nrolez.

— Da, păcat. Dacă te-ai înrola şi ai pune la fel de multă energie în a deveni un bun soldat pe cât pui în atitudinea asta a ta rebelă, ai ajunge departe. Mă simt tentat s-adaug ceva roşu la rufele tale de spălat, ca să îţi coloreze chiloţii în roz. În chip de suvenir al conversaţiei noastre.

Ridic din umeri.

— N-ai decât. Nu port lenjerie intimă, mint eu.

— Afară cu tine, deşteptule, ne ordonă el, gonindu-ne.

Am senzaţia că-i zăresc colţul gurii ridicându-se. E probabil amuzat de replica mea, însă rânjetul îi dispare brusc.

— Amândoi afară din biroul meu. Discuţia asta să rămână între noi. Acum mişcaţi-vă fundurile mai iute la Hospitali-Tea. Soţia vă aşteaptă ca să vă pună la treabă. Să nu vă opriţi pe undeva în drum, ne strigă când ajungem pe hol. O să sun peste un sfert de oră ca să verific dac-aţi ajuns.

Kiara

— Ascultă, chica, zice Carlos câteva minute mai târziu, în

maşină, în drum spre ceainăria mamei.

Strâng tare volanul în mâini.

— Să nu-mi mai spui aşa.

— Da cum ai vrea să-ţi spun?

Ridic din umeri.

— Oricum, numai chica nu.

M-aplec ca să deschid radioul, apoi îmi amintesc că tot nu funcţionează. Îmi încleştez şi mai tare mâinile pe volan şi mă concentrez asupra şoselei, chiar dacă am ajuns la un semafor.

Carlos îşi azvârle braţele în aer.

— Ce vrei de la mine? Vrei să-ţi spun minciuni, asta vrei? OK, atunci o să-ţi spun minciuni. Kiara, fără tine sunt pierdut. Kiara, tu eşti stăpâna inimii şi sufletului meu. Kiara, când nu sunt cu tine, viaţa n-are niciun sens. Kiara, te iubesc. Asta vrei să auzi?

— Da.

— Niciun bărbat care spune aşa ceva nu vorbeşte serios.

— Pun pariu că fratele tău vorbeşte serios atunci când îi spune aşa ceva lui Brittany.

— Pentru că şi-a pierdut complet uzul raţiunii. Te credeam singura fată care nu se lasă prostită de pălăvrăgelile mele.

— Aşa şi sunt. Consideră faptul că mi-am dorit să fii cu adevărat iubitul meu o pierdere temporară a judecăţii, îi răspund eu. Dar mi-a trecut. Şi acum mă aştept de la tine la mai puţin decât nimic. În plus, mi-am dat seama că nu eşti deloc genul meu. De fapt, îi spun aruncându-i o privire, s-ar putea să-l sun pe Michael. Vrea să ieşim din nou împreună.

Carlos întinde mâna spre geanta mea şi scoate telefonul din buzunarul lateral. Încerc să i-l smulg din mână, dar e mai iute decât mine.

— Ce faci?

— Ai grijă la drum, Kiara. Doar n-ai vrea să provoci un accident din neatenţie, nu-i aşa?

— Pune telefonul la loc, îi ordon.

— O să-l pun. Dar mai întâi trebuie să verific ceva.

La următorul semafor, îi iau telefonul din mână. Citesc mesajul pe care Carlos tocmai i l-a trimis lui Michael. Du-te dracu'.

— Nu pot să cred!

— Ba să crezi, zice Carlos rezemându-se de spetează şi parând destul de încântat de el însuşi. Ai să-mi mulţumeşti mai târziu.

Să-i mulţumesc? Să-i mulţumesc? Trag pe dreapta, îmi iau geanta şi o rotesc în aer ca pe un baston de luptă, încercând să îl pocnesc pe Carlos cu ea în cap.

Înşfacă geanta înainte să apuc să-l lovesc.

— Nu-mi spune c-aveai de gând cu adevărat să ieşi din nou cu pămpălăul ăla.

— În clipa asta nu mai ştiu ce vreau.

Revin pe şosea şi mă îndrept spre ceainăria mamei. Opresc maşina în parcare şi o zbughesc din loc fără a-l mai aştepta pe Carlos.

— Kiara, stai, mârâie Carlos în timp ce sare peste portieră.

Îl aud mergând grăbit în urma mea.

— Afurisită de portieră, o s-o repar eu pân' la urmă, zice trecându-şi mâna prin păr. Uite ce-i, dacă lucrurile ar fi stat altfel…

— Ce lucruri?

— E complicat.

Îi întorc spatele. Dacă nu vrea să-mi explice, ce rost are să ne certăm?

— Bună, dragilor! ne întâmpină mama în faţa magazinului, întrerupând conversaţia. Kiara, am scos reţetele de luna şi de săptămâna trecută, vezi cum poţi să le combini. Tu, Carlos, vino cu mine.

Stau în birou şi pun etichetele cu ingredientele şi verific registrele contabile. Între timp, o aud pe mama explicându-i

lui Carlos cum să separe cutiile cu ceai vrac care tocmai i-au fost livrate.

Pe la ora unu, mama îşi bagă capul pe uşă şi-mi spune să vin în camera de odihnă ca să luăm prânzul. Ne adunăm în sală şi mama nu-şi dă seama de tensiunea care pluteşte în aer. Se aşteaptă ca toată lumea să fie mereu veselă şi energică, aşa că mă întreb când va observa cât de scăzut este acum coeficientul de fericire din încăpere.

— Am primit asta de la Teddy, vânzătorul din faţa magazinului, spune scoţând un pachet de mâncare dintr-o sacoşă.

— Ce e? întreabă Carlos când primeşte un pacheţel.

— Dog vegetarian.

— Cum adică dog vegetarian?

— Hotdog vegetarian, îi spune ea. Care nu conţine produse animale.

Carlos desface pachetul, nu foarte convins.

— Nu ţi-ar strica să mănânci sănătos, Carlos, zice mama. Dar dacă nu-ţi place, pot să ies şi să-ţi cumpăr mâncare procesată, dacă vrei.

Încep să mănânc hotdogul. Nu mă deranjează să mănânc chestiile alea sănătoase pe care le prepară mama, însă din când în când îmi place şi mâncarea procesată.

Carlos muşcă din sandviş.

— E destul de bun. N-ai şi nişte cartofi prăjiţi ca garnitură?

Îmi vine să râd când o văd pe mama scoţând o grămăjoară de cartofi portocalii pe un şerveţel.

— Sunt cartofi dulci copţi. În coajă, ca să păstreze calitatea fibrelor. Şi dacă nu mă-nşel, au şi acizi graşi omega-3.

— Îmi place să mănânc fără să mă gândesc la conţinut, zice Carlos mestecând.

Mama ne toarnă în pahare ceai cu gheaţă dintr-o carafă mare pregătită special pentru noi.

— Ar trebui să-ţi pese ce bagi în corp. De exemplu, ceaiul acesta conţine un amestec de açai[96], extract de coajă de portocală şi mentă.

— Mănâncă, mamă, o îndemn, înainte ca să apuce să ne recite tot ce ştie despre antioxidanţi şi radicalii liberi.

— OK, OK, zice scoţându-şi din pachet hotdogul şi începând să mănânce. Cum a fost filmul de aseară?

— Bun, răspund eu, sperând să nu-mi ceară detalii, pentru că habar n-am despre ce-a fost vorba.

Mama ia un cartof şi muşcă dintr-un capăt.

— Mi s-a părut cam violent. Nu-mi plac filmele violente.

— Nici mie, zic eu.

Carlos tace. Îi simt privirea aţintită asupra mea, dar nu-mi ridic ochii. Îmi concentrez toată atenţia asupra oricăror altor lucruri în afară de el.

Iris, una dintre fetele pe care mama le angajează în weekenduri, deschide uşa camerei de odihnă.

— Colleen, avem o clientă care cere în mod expres să discute cu tine. Pare să se grăbească.

Mama ia o ultimă muşcătură de hotdog.

— Mă cheamă datoria.

Mă scol, gata să plec şi eu, dar Carlos mă prinde de încheietura mâinii. Dumnezeule, ce mult aş vrea să mă tragă spre el şi să îmi spună că ceea ce s-a petrecut azi-noapte n-a fost o greşeală. Lucrurile n-ar trebui să fie atât de complicate între noi.

— Nu-i vina ta, să ştii. Nu mi-am dorit atât de mult să fiu cu o fată de când… lasă el vorbele să plutească în aer, eliberându-mi braţul.

— De când ce? întreb eu.

— Nu contează.

---

[96] Specie de palmier. Extractul din fructul său, cu proprietăţi antioxidante şi nutriţionale, este folosit la reglarea nivelului de colesterol, în tratamentul simptomelor asociate cu hipertensiunea arterială etc.

— Pentru mine contează.

Ezită, ca şi cum n-ar vrea să îi rostească numele. Într-un final, zice „De când cu Destiny”, pe un ton ce nu poate ascunde faptul că încă mai simte ceva pentru ea. Când îi pronunţă numele, sunetele se rostogolesc afară de parcă ar savura fiecare silabă în parte.

Sunt cuprinsă de gelozie. N-am cum să concurez cu Destiny. E clar, Carlos încă o iubeşte.

— Bine, am priceput.

— Ba nu, n-ai priceput. Ceea ce s-a petrecut între noi noaptea trecută m-a speriat de moarte, Kiara. Pentru c-am simţit ceva ce nu mai simţisem…

— De când cu Destiny, completez eu.

— Nu vreau să mă mai îndrăgostesc vreodată atât de tare.

— Deci ce ar trebui să fac? Să mă prefac în continuare la şcoală că ieşim împreună?

— Doar câteva săptămâni, până ce Madison renunţă să se mai ţină după mine. Pe urmă, putem inventa un motiv de despărţire, zice uitându-se la mine. Ţii minte, nu-i aşa, că am făcut o înţelegere?

— Sigur.

Mă întorc în biroul mamei şi iau din nou în mâini registrele contabile. Cifrele îmi joacă prin faţa ochilor. Las să-mi cadă creionul, îmi prind capul în mâini şi oftez.

Am fost aşa de proastă că i-am spus lui Carlos azi-noapte că m-am îndrăgostit de el. Toată viaţa mea, am fost un om reţinut. Până acum. Când l-am cunoscut pe Carlos, tipul care mă face să-mi doresc să merg înainte fără a mă uita o clipă înapoi şi fără să regret nimic.

Când jucase fotbal cu fratele meu, sesizasem în el o generozitate pe care nu o dăruieşte decât celor puţini, demni de un astfel de sentiment. Şi îmi dădusem seama că în cazul lui Carlos ceea ce se vede la suprafaţă nu e întotdeauna adevărat.

La sfârşitul zilei, îl găsesc în camera din spate, cântărind cu atenţie diversele ingrediente pe care mama le amestecă în ceaiurile ei.

— M-am gândit la un motiv pentru care să ne despărţim, îi spun.

— Care?

— Pentru că eşti şi acum îndrăgostit de Destiny.

Încremeneşte şi degetele îi rămân suspendate în aer.

— Nu. Gândeşte-te la altceva.

— Ca de pildă?

— Nu ştiu. Altceva, zice aranjând ingredientele înapoi pe rafturi. Mă duc până la atelierul auto ca să mă văd cu Alex. Spune-le părinţilor tăi că mă întorc acasă mai târziu.

— Pot să te duc cu maşina. Trebuie să plec şi eu oricum.

Scutură din cap.

— Vreau să merg pe jos.

Câteva minute mai târziu îl urmăresc ieşind din cameră şi mă întreb dacă nu cumva ceea ce vrea este să scape de mine cât mai repede cu putinţă.

CARLOS

Când mă îndepărtez suficient de mult de ceainărie, scot din buzunar celularul primit de la Brittany. Formez numărul lui Devlin şi aştept.

Imediat ce răspunde, zic:

— Sunt Carlos Fuentes. Ai vrut să-mi atragi atenţia asupra ta. Ei bine, ai reuşit.

— Ah, Señor Fuentes, aşteptam să mă contactaţi, răsună o voce calmă de la celălalt capăt al liniei; trebuie să fie Devlin.

— Ce vrei de la mine? întreb pe un ton dur, ca să-nţeleagă din capul locului că n-am chef să-mi pierd vremea cu el.

— Nu vreau decât să purtăm o discuţie.

Vorbesc la telefon şi continui să merg, pentru că am aşa, o senzaţie neplăcută, că sunt urmărit.

— N-ai putut să mă informezi că vrei să discuţi cu mine fără să-l pui pe Nick Glass să-mi însceneze treaba aia cu drogurile?

— Trebuia să îţi atrag într-un fel atenţia, Fuentes. Şi cum se pare că am reuşit, a sosit momentul să ne întâlnim.

Tot corpul mi se încordează. O să se-ntâmple, fie că vreau sau nu să-l cunosc pe Devlin.

— Când?

— Ce-ai zice să ne vedem acum?

— Ţi-ai pus oamenii să mă urmărească? îl întreb, deşi cunosc deja răspunsul.

— Desigur, Fuentes. Eu sunt om de afaceri, iar tu, cel mai nou ucenic al meu. Evident că trebuie să stau cu ochii pe tine.

— Deocamdată nu am acceptat să lucrez pentru tine, zic eu.

— O, dar o vei face. Am fost asigurat că eşti omul potrivit.

— Ai fost asigurat? De către cine?

— Să zicem că un mic Guerrero mi-a şoptit ceva în sensul ăsta. Bun, de-ajuns cu vorbăria. Când o să vezi un băiat de-al meu trăgând maşina lângă tine, urcă în ea.

— Cum am să-l recunosc? întreb.

Râde.

— N-ai grijă, ai să-l recunoşti.

Închide telefonul. Câteva minute mai târziu, un SUV negru cu geamuri fumurii opreşte drept în faţa mea. Răsuflu adânc când se deschide portiera. Sunt pregătit pentru orice. Indiferent ce crede mi familia, ăsta-i destinul meu.

Mă strecor pe bancheta din spate şi-l recunosc lângă mine pe Diego Rodriguez, un Guerrero de rang atât de înalt încât era mereu ţinta bârfelor, dar de văzut, era văzut

extrem de rar. Dau din cap în chip de salut şi mă întreb de ce s-a încurcat cu Wes Devlin. Ştiu foarte bine că unii dintre băieţi se consideră hibrizi şi sar dintr-o bandă într-alta, dar n-am cunoscut pe nimeni cu funcţie atât de importantă într-o gaşcă de cartier care să fi dezertat scăpând nepedepsit.

— Nu ne-am văzut de multă vreme, zice Rodriguez.

În faţă stau doi tipi albi care arată amândoi ca nişte bodybuilders sau măcar de parc-ar fi fost antrenaţi să devină bătăuşi profesionişti. Se află în mod cert aici pentru a apăra pe cineva şi în mod cert acela nu sunt eu.

— Unde-i Devlin? îl întreb.

— O să ne întâlnim cu el curând.

Mă uit pe geam ca să-mi dau seama încotro ne îndreptăm, dar gestul este inutil. Sunt complet pierdut, la mila acestor trei indivizi. Mă-ntreb ce-ar zice Kiara dacă ar afla că mă aflu într-o maşină, în compania unor mardeiaşi. Probabil că mi-ar spune că n-ar fi trebuit să urc în ea. Dar n-am de gând să las garda jos nicio clipă.

Chestia asta cu garda jos îmi aminteşte de Kiara. Azi-noapte, când am ţinut-o în braţe şi i-am simţit pielea moale sub degete, mi-am pierdut complet controlul. La naiba, m-aş fi mulţumit să primesc orice ar fi fost dispusă să-mi ofere, fără să mă gândesc la consecinţe.

— Am ajuns, zice Diego smulgându-mă din visele cu ochii deschişi la Kiara şi la ceea ce am fi putut avea.

E o casă mare înconjurată de un zid de ciment. Sunăm şi suntem lăsaţi să pătrundem. Diego mă conduce prin uşa de la intrare spre un birou suficient de spaţios pentru a intimida orice preşedinte director general de corporaţie.

Tipul blond aşezat în spatele unei mese de scris din lemn întunecat la culoare este, fără îndoială, Devlin. Poartă un costum negru şi o cravată albastru-deschis care se asortează cu ochii. Îmi face semn să iau loc pe unul dintre scaunele pentru oaspeţi poziţionate în faţa mesei. Când refuz să mă conformez, cei doi malaci din maşină se

apropie şi se postează de o parte şi de alta a mea.

Mă aflu pe un teritoriu periculos, dar nu mă las călcat în picioare.

— Ia-ţi câinii dresaţi de pe mine, îi cer.

Devlin îşi flutură mâna spre ei şi cei doi tipi se retrag instantaneu, blocând uşa de intrare. Mă întreb cu cât îi plăteşte ca să-i fie câini de pază.

Diego a rămas şi el în cameră, în chip de mâna dreaptă a şefului. Devlin se lasă pe spate în scaun, cântărindu-mă din priviri.

— Deci tu eşti Carlos Fuentes, omul despre care Diego mi-a povestit atâtea. Mi-a spus că i-ai lăsat cu buzele umflate pe cei din Guerreros del barrio. Eşti curajos, Carlos, recunosc, cu toate că dacă mai îndrăzneşti să pui vreodată piciorul în Mexic, presupun că eşti ca şi mort.

— Despre asta e vorba? îl întreb. Dacă şi tu eşti afiliat la Guerreros şi ţi s-a ordonat să scapi de mine, de ce te-ai mai obosit să-l implici pe Nick?

— Fiindcă intenţia noastră nu este să scăpăm de tine, Fuentes, intervine Diego. Ci să te folosim.

Îmi vine să mă reped la el şi să le spun indivizilor că nimeni n-o să mă controleze sau să mă folosească pe mine vreodată, dar rezist impulsului. Cu cât îi las pe tipi să vorbească mai mult, cu atât aflu mai multe informaţii.

— Adevărul e, Fuentes, zice Diego, că îţi facem o mare favoare că nu te trimitem înapoi, făcut bucăţi, în Mexic, aşa că şi tu o să ne faci nouă o favoare devenind omul nostru valiză.

Omul-valiză. Adică cel mai nou dealer stradal al lor, cel dispus să ia asupra sa totul în caz că e prins. Drogurile pe care mi le vârâseră în dulapul de la vestiar fuseseră un test, ca să vadă dacă îl turnam pe Nick. Dacă aş fi făcut-o, aş fi fost stigmatizat ca ciripitor şi-n clipa asta aş zăcea probabil la morgă. Cum n-am făcut-o, am devenit un bun preţios. Ceea ce-mi aminteşte de jocul lui Brandon, numai că jocul

meu e unul mortal.

Devlin se apleacă în faţă.

— Hai să o luăm aşa, Fuentes. Dacă lucrezi pentru noi, n-ai de ce să-ţi mai faci griji de acum încolo. În plus, te vei îmbogăţi.

Scoate un plic din sertarul biroului şi îl împinge spre mine.

— Uită-te înăuntru.

Iau plicul şi-l desfac. Conţine un teanc de bancnote de o sută de dolari – mai mulţi bani decât am ţinut vreodată în mână. Aşez plicul înapoi pe masă.

— Ia-i, sunt ai tăi, zice Devlin. Consideră-i o mostră din ceea ce ai câştiga lucrând pentru mine timp de o săptămână.

— Aşadar, clanul Devlin a căzut la înţelegere cu Guerreros? Când s-a întâmplat asta?

— Mă aliez cu oricine cred că-mi poate fi de folos ca să-mi ating ţelul suprem.

— Şi care-i ţelul tău suprem? Să stăpâneşti lumea? glumesc eu.

Devlin nu râde.

— Pentru moment, ţelul meu e să preiau transporturile de marfă trimise din Mexic şi să mă asigur că nu ajung în mâinile cui nu trebuie, dacă înţelegi ce vreau să spun. Rodriguez crede că eşti omul potrivit. Ascultă, eu nu sunt şeful unei bande care se luptă pentru teritoriu, pentru culoarea pielii sau pentru nenorocita aia de naţionalitate a oamenilor săi. Sunt businessman şi conduc o afacere. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă eşti negru, alb, asiatic sau mexican. La naiba, am mai mulţi ruşi în solda mea decât are Kremlinul. Atâta timp cât îmi aduci profit, sunt dispus să te pun la treabă.

— Şi dacă refuz să mă bag?

Devlin îi aruncă o privire lui Rodriguez.

— Mama ta locuieşte în Atencingo, nu-i aşa? Întreabă

Rodriguez pe un ton lejer, făcând un pas spre mine. La fel şi fratele tău mai mic. Luis, parcă aşa îl cheamă. Un băiat foarte drăguţ. Am pus un tip să-i supravegheze şi-o face deja de câteva săptămâni. Un singur cuvânt din partea mea, şi or să zboare gloanţele. Or să moară înainte să-şi dea seama ce i-a lovit.

Mă reped spre el, fără să-mi pese că e probabil înarmat. Nu o să las pe nimeni să îmi ameninţe familia. Îşi apără faţa ridicând braţele, însă mă mişc iute şi reuşesc să-i ard câteva înainte ca namilele să mă înşface şi să mă tragă deoparte.

— Dacă le faci vreun rău, o să-ţi smulg inima din piept cu mâinile mele, îl previn, zbătându-mă ca să mă eliberez din strânsoarea celor doi.

Rodriguez îşi pipăie obrazul în locul unde l-am pocnit.

— Ţineţi-l bine, le ordonă malacilor, apoi mă înjură într-un amestec de engleză şi spaniolă. Eşti loco, ştii?

— Si. Muy loco[97], îi spun.

Unul din tipi face greşeala să slăbească puţin strânsoarea pentru a mă prinde mai bine. Îl lovesc cu piciorul şi zboară, prăbuşindu-se peste un tablou de pe perete. Tabloul se sparge şi cade la impactul cu corpul său. Mă întorc ca să văd ce alte pagube mai pot produce, ca să le demonstrez că nu sunt genul dispus să dea înapoi de frică atunci când familia îi e ameninţată.

Doi alţi tipi dau buzna în încăpere. Rahat. Sunt suficient de dur ca să mai pot împărţi nişte pumni, dar la cinci contra unu, şansele sunt mici. Asta fără să îl pun la socoteală şi pe Devlin, care stă aşezat în fotoliul lui mare din piele şi ne urmăreşte pe noi ceilalţi bătându-ne, de parcă nu am face-o decât pentru amuzamentul lui.

Reuşesc să mă eliberez din strânsoare şi preţ de alte câteva minute nu mă dau învins, până ce doi tipi mă înhaţă şi mă izbesc de perete. Sunt năucit din cauza impactului şi

[97] Foarte nebun, nebun de legat (spaniolă).

un alt individ începe să-mi care pumni. S-ar putea să fie Rodriguez, dar la fel de bine oricare din ceilalţi patru tipi. În acest moment, văd totul ca prin ceaţă.

Mă zbat şi continui să lupt, însă fiecare lovitură în stomac mă costă şi doare ca naiba. Atunci când un pumn face contact cu falca mea o dată, apoi a doua oară, şi a treia, simt gustul sângelui în gură. Am devenit afurisitul lor de sac de box.

Îmi adun toată energia şi, ignorând durerea intensă, mă eliberez. Mă avânt înainte şi mă izbesc puternic de unul din tipi. N-o să cedez fără luptă, chiar dacă nu am nicio şansă să înving.

Avantajul pe care-l am e de scurtă durată. Sunt smuls de lângă individ şi azvârlit pe covor. Mă salt de jos, cu gândul să fac şi alte pagube, dar sunt pocnit cu pumnii şi picioarele din toate direcţiile şi puterea începe să mă părăsească. O lovitură dură şi dureroasă în spinare îmi zice că unul din tipi poartă cizme cu vârfuri de oţel. Cu ultima brumă de energie, înşfac piciorul celui care mă lovise. Se împiedică şi cade cu faţa în jos, dar nu contează. De-acuma, nu mi-a mai rămas nimic. Nici energie, nici puterea de-a lupta… doar durerea care mă sfâşie la fiecare mişcare. Singurul lucru pe care îl mai pot face este să mă rog să-mi pierd cunoştinţa cât mai repede… sau să crăp. Oricare din aceste două alternative ar fi în clipa asta bine-venită.

Când nu mai reuşesc ca să continui lupta, Devlin le strigă tipilor să se oprească.

— Săltaţi-l, le ordonă el.

Sunt ridicat de jos şi împins pe scaunul din faţa lui Devlin, care arată şi acum ca un director general atotputernic în costumul său perfect călcat. Tricoul meu e sfâşiat în mai multe locuri şi împroşcat cu sânge peste tot.

Devlin mă prinde de cap şi mi-l smuceşte pe spate.

— Consideră că ai ieşit din Guerreros del barrio şi ai intrat în clanul Devlin. Sunt convins că nu mă vei dezamăgi.

Nu răspund. La naiba, nici nu ştiu dac-aş putea răspunde, chiar dacă aş vrea. Ceea ce ştiu e că nu sunt un Devlin şi că nu voi fi nicicând.

— Îţi apreciez spiritul de luptă, dar să nu te mai prind că-mi faci mizerie în casă ori că te baţi cu băieţii mei, că eşti un om mort.

Iese din cameră, dar nu înainte de a le ordona tipilor să facă ordine în birou.

Sunt luat pe sus de pe scaun. Apoi, cum-necum, mă trezesc că sunt împins pe bancheta din spate a SUV-ului.

— Să nu-ndrăzneşti să te mai împotriveşti, mie sau lui Devlin, zice Rodriguez pe drumul înapoi. Avem planuri mari şi am nevoie de tine. Tipii lui Devlin nu au în Mexic legăturile pe care le avem noi. Din cauza asta suntem atât de valoroşi.

În clipa asta nu mă simt prea valoros. Capul îmi stă să explodeze.

— Opreşte maşina, ordonă Rodriguez în momentul când ajungem la câteva case depărtare de vila familiei Westford.

Deschide portiera şi mă trage afară.

— Ai grijă de fata aia care locuieşte cu tine în casă. N-aş vrea să i se întâmple ceva rău.

Intră înapoi în maşină şi îmi aruncă plicul cu bani la picioare.

— Într-o săptămână ar trebui să fii ca nou. O să luăm atunci legătura, adaugă, după care pleacă.

Abia mă ţin pe picioare, însă mă forţez să ajung la uşa de intrare. Pot să pun pariu c-arăt la fel precum mă simt: complet distrus. Odată intrat, încerc să mă furişez în sus pe scări fără să vadă cineva în ce hal sunt şi-mi ţin tricoul apăsat pe gură ca nu cumva să-mi picure sânge pe covor.

Mă duc direct spre baie. Dar Kiara iese de acolo chiar în momentul când dau eu să intru.

Îmi aruncă o privire, icneşte şi îşi acoperă gura cu palma.

— Carlos! Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— M-ai recunoscut, chiar şi cu faţa asta făcută terci. Ăsta-i un semn bun, nu?

Kiara

Inima îmi bate nebuneşte în piept, de şoc şi de teamă, în timp ce Carlos trece pe lângă mine şi se apleacă peste chiuvetă.

— Închide uşa, spune gemând de durere şi scuipând sânge în chiuvetă. Nu vreau să mă vadă ai tăi.

Încui uşa şi mă apropii în grabă.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost bătut măr.

— Asta văd şi eu, zic scoţând un prosop albastru de pe raft şi umezindu-l. Cine te-a bătut?

— Nu vrei să afli.

Îşi clăteşte gura, apoi se uită în oglindă. Buza tăiată îi sângerează în continuare şi ochiul stâng e umflat. Din felul cum stă aplecat peste chiuvetă, îmi dau seama ce dureri groaznice are în restul corpului.

— Cred c-ar fi bine să mergi la spital, spun. Şi să suni la poliţie.

Se întoarce, chinuit, spre mine.

— Nu merg la spital. Şi nu sun la poliţie, zice gemând la fiecare vorbă. Mâine-dimineaţă o să mă simt mai bine.

— Asta n-o crezi nici tu.

Când se cutremură din nou, îi simt durerea de parcă ar fi a mea.

— Stai jos, îi spun arătând spre marginea căzii. O să te ajut eu.

E probabil complet secătuit, nu numai fizic, ci şi emoţional, din moment ce se aşază pe marginea căzii şi stă nemişcat în timp ce eu ud prosopul din nou şi-i şterg cu blândeţe sângele de pe buzele care nu mai târziu de aseară zâmbeau când îl sărutam. Acum nu mai zâmbesc.

Îi tamponez cu grijă tăieturile, dureros de conştientă de apropierea dintre noi. Îmi prinde mâna cu care îi trec prosopul peste faţa umflată.

— Mersi, zice, iar eu mă uit în ochii lui trişti.

Simt brusc nevoia să mă feresc de privirea aceea intensă, aşa că ud prosopul în chiuvetă şi-l clătesc.

— Nu pot decât să sper că tipul celălalt arată şi mai rău.

Scoate un râs slab.

— Au fost cinci, nu unul. Care arată cu toţii mai bine decât mine, cu toate că m-am opus din răsputeri. Ai fi fost mândră de mine.

— Mă îndoiesc. Tu ai început?

— Nu mai ţin minte.

Cinci tipi. Mi-e teamă să-i cer detalii, pentru că doar uitându-mă la rănile lui simt cum mă cuprinde greaţa. Trebuie totuşi să aflu ce s-a întâmplat. Văd un plic aşezat pe chiuvetă. Îl iau şi zăresc nişte bancnote ieşind din el. Bancnote de o sută de dolari. Un teanc întreg. Îi bag plicul sub nas.

— E al tău? întreb şovăitoare.

— Oarecum.

Un milion de scenarii diferite privind modul în care Carlos a pus mâna pe aceşti bani încep să-mi treacă prin cap. Niciunul nu sună bine, dar nu-i acum momentul să-l pisez ca să aflu cum şi de ce cară cu el atâţia bani gheaţă. Carlos e rănit şi s-ar putea să fiu nevoită să insist să-l duc la spital.

Ridic un deget spre el.

— Uită-te la degetul meu şi urmăreşte-l din ochi. Vreau să mă asigur că n-ai suferit o contuzie.

Mă uit atentă la pupilele lui în timp ce el îmi urmăreşte degetul care se mişcă prin faţa ochilor săi. Pare în regulă, însă se supune ordinelor mele fără să crâcnească, fapt care mă sperie. M-aş simţi cu mult mai bine dacă ar fi totuşi consultat de un specialist.

— Scoate-ţi cămaşa, îi spun, în timp ce caut flaconul de

Tylenol[98] în dulăpiorul de medicamente.

— De ce, ai chef să ne facem din nou de cap?

— Nu-i deloc amuzant, Carlos.

— Ai dreptate. Dar trebuie să te previn. Dacă-mi ridic braţul pe deasupra capului, s-ar putea să leşin. Partea laterală a corpului mă doare de mor.

Cum tricoul lui e sfâşiat şi complet distrus, scot dintr-un sertar foarfecele şi îl tai în faţă, de sus până jos.

— După ce termini, poţi să-ţi întorc favorul? glumeşte.

Încerc să mă port de parcă nu am fi decât prieteni, dar aluziile lui mă zăpăcesc.

— Am înţeles că nu vrei să te implici.

— Nu vreau. Vreau să-mi amorţesc durerea şi m-am gândit că m-ar ajuta să te văd goală.

— Poftim, îi spun întinzându-i flaconul de Tylenol şi un pahar cu apă de la robinet.

— N-ai ceva mai puternic?

— Nu, dar sunt convinsă că dacă mă laşi să te duc la spital, or să îţi dea acolo nişte medicamente mai tari.

Nu spune nimic; îşi dă capul pe spate şi înghite pilulele. Îi scot tricoul de pe el şi încerc să nu icnesc din nou la vederea rănilor. Remarcasem şi înainte nişte cicatrici vechi pe corpul lui, dar rănile de acum de pe spate şi piept sunt realmente urâte.

— M-am mai bătut şi-n alte dăţi, zice el, ca şi cum asta m-ar face să mă simt mai bine.

— Poate că n-ar fi rău să nu te mai baţi deloc de-acum încolo, îi sugerez în timp ce-i curăţ cu atenţie spinarea şi pieptul. Eşti plin de tăieturi şi vânătăi pe spate, îi spun.

Îmi vine să plâng la fiecare rană.

— Da, ştiu. Le simt pe toate.

Când termin cu ştergerea sângelui, fac un pas în spate. Carlos dă să zâmbească, dar are buzele atât de umflate că tot ce reuşeşte este să rânjească strâmb.

---

[98] Medicament analgezic.

— Acum arăt mai bine?

Clatin din cap.

— N-ai cum să ascunzi rănile astea de ai mei, ştii foarte bine. O singură privire când or să-ţi arunce, şi-or să te asalteze cu întrebări.

— Nu vreau să mă gândesc la asta. Cel puţin nu pentru moment, zice ridicându-se, prinzându-se cu mâinile de stomac şi scoţând un geamăt. Mă duc la culcare. De dimineaţă, treci pe la mine ca să vezi dacă mai trăiesc.

Îmi ia tricoul şi plicul, intră la el în cameră şi se prăbuşeşte pe pat. Se uită în sus şi îşi dă seama că m-am luat după el.

— Aminteşte-mi dacă ţi-am mulţumit, zice.

— Da, de câteva ori.

— Bun. Pentru că am vorbit serios şi nu prea am obiceiul să mulţumesc.

Trag cuvertura peste el.

— Ştiu.

Dau să ies, dar îl aud cum intră în panică şi respiraţia i se accelerează. Întinde mâna către mine.

— Nu pleca, te rog.

Mă aşez lângă el pe pat şi mă întreb dacă îi e teamă să nu fie abandonat. Îşi aruncă braţele în jurul coapselor mele şi îşi lipeşte fruntea de genunchiul meu.

— Trebuie să te apăr, zice el încet.

— De cine?

— El Diablo.[99]

— El Diablo? Cine-i El Diablo?

— E complicat.

Ce vrea să-nsemne asta?

— Culcă-te, îi spun.

— Nu pot să dorm. Mă doare tot corpul.

— Ştiu, zic mângâindu-i încet braţul până ce răsuflarea i

[99] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe apropierea ortografică şi fonetică dintre cuvântul devil (diavol) şi numele propriu Devlin.

se mai calmează.

— Aş vrea să pot să te ajut, îi şoptesc.

— Da’ mă ajuţi, murmură cu capul îngropat în genunchiul meu. Nu pleca, atâta te rog. Toată lumea mă părăseşte.

Imediat ce voi reuşi să mă strecor afară din cameră, o să-l sun pe Alex şi o să-i povestesc, lui şi tatii, ce s-a întâmplat. Presupun că lui Carlos n-o să-i convină. De fapt, m-aştept să se înfurie rău.

CARLOS

O ţin pe Kiara strâns lângă mine din nevoia disperată de a o proteja. Dacă aş fi în stare să mă mişc fără să mă simt îngrozitor, degetele ei mângâietoare şi liniştitoare pe braţul meu nu m-ar îmbia la somn. Somnul ar fi acum bine-venit, dar nu vreau s-o scap pe Kiara din ochi. Rodriguez i-ar putea face rău şi nu pot lăsa să se întâmple aşa ceva. Atâta timp cât Kiara e în siguranţă, está bien[100]. Trebuie însă să-i previn şi pe Luis şi Mamá. Dar mai întâi să alung durerea cu puţin somn… doar un pui de somn. Degetele Kiarei, care trasează linii în sus şi-n jos pe braţul meu, îmi alină chinul. Închid ochii. Dac-o să adorm preţ de câteva minute, va fi OK.

Sunetul uşii care se crapă mă face să deschid ochii. Îmi dau brusc seama că n-o mai am pe Kiara lângă mine. Nu că m-aş fi aşteptat să mă vegheze în timp ce dormeam. Încerc să mă ridic, însă sunt atât de înţepenit în fiecare oscior, fiecare muşchi, fiecare încheietură, încât corpul meu protestează. Renunţ şi rămân culcat pe o parte, sub cuvertură, sperând că-n cameră e Kiara şi nu părinţii ei… sau şi mai rău, Brandon. Dacă puştiul sare pe mine, rezultatul ar putea fi destul de urât.

Închid ochii.

— Kiara?

[100] Totul e bine (spaniolă).

— Da.

— Spune-mi te rog că eşti singură.

— Nu.

Fir-ar să fie. Îmi îngrop şi mai adânc capul în pernă, într-o încercare anemică de a nu privi adevărul în faţă.

— Carlos, spune-mi ce se întâmplă. Acum, îmi cere Westford pe un ton dur şi milităros.

De obicei, e atât de tolerant şi calm. Dar nu şi-acum.

— Am fost cotonogit, spun. O să-mi revin în câteva zile.

— Poţi să mergi?

— Mda, dar nu mă face, te rog, s-o dovedesc acum. Poate mai târziu. Dacă nu, mâine.

Westford trage cuvertura de pe mine şi scoate o înjurătură. Nu l-aş fi crezut în stare.

— Mai bine nu mă dezveleai, îi spun.

Nu am cămaşă pe mine şi urmele bătăii se văd foarte clar.

Mă uit în sus la Kiara, care stă în picioare lângă pat.

— M-ai trădat. Te-am rugat să nu-i spui.

— Ai nevoie de ajutor, zice ea. N-ai cum să te descurci singur.

Westford se apleacă, ajungând cu faţa în dreptul feţei mele.

— Te ducem la spital.

— Nicio şansă, spun.

Aud alţi paşi intrând în cameră.

— Cum se simte? întreabă fratele meu.

— Ai chemat toată cavaleria, sau doar jumătate? o iau eu la rost pe Kiara.

Alex îmi aruncă o privire şi clatină din cap. Se freacă pe faţă, plin de frustrare, de furie şi de responsabilitate. Vina nu e a lui, e a mea. Fie că am avut sau nu de ales, singur m-am vârât în încurcătură, şi tot singur voi ieşi. În clipa asta însă, tot ce-mi doresc este să fiu lăsat în pace, pentru că nu am chef să dau explicaţii despre cei implicaţi în bătaie şi

mai ales din ce motive a început totul.

— Sunt bine. Sau cel puţin voi fi, îi spun.

Profesorul are o privire atât de îngrijorată de-ai zice că propriul fiu a păţit-o. Îi spune lui Alex:

— Nu vrea să meargă la spital.

— Nu poate, îl corectează Alex.

— Dar asta e o nebunie, Alex. Ce fel de oameni nu merg la spital atunci când au nevoie de îngrijiri medicale?

— Oameni de felul nostru, răspund eu.

— Nu-mi place. Nu-mi place deloc. Nu putem să stăm cu braţele încrucişate. Uită-te şi tu la el, Alex. Îl vezi cum stă încovrigat, în poziţia fetală? Trebuie să facem ceva.

Îl aud pe prof. plimbându-se în sus şi-n jos prin cameră.

— Uite ce zic eu. Am un prieten doctor, îl cheamă Charles.

Aş putea să-l sun, să văd dacă poate veni încoace să se uite la rănile lui Carlos, zice Westford lăsându-se pe vine lângă mine. Dar dacă o să fie de părere că e nevoie să fii dus la spital, adaugă agitându-şi degetul spre mine în chip de avertisment, o să mergi, chiar dacă asta ar însemna să te scot cu forţa din casă, dând din picioare şi ţipând.

Apropo de dat din picioare şi ţipat…

— Unde e Brandon? îl întreb, pentru că nu vreau ca puştiul să mă vadă până ce umflăturile nu se mai retrag.

— După ce Kiara ne-a povestit ce s-a întâmplat, Colleen l-a dus acasă la mama ei. O să rămână acolo câteva zile.

Toată viaţa lor a fost dată peste cap din cauza mea. Şi aşa e rău că le mănânc mâncarea şi le ocup din spaţiu. Acum puştiul a fost alungat din casă pentru că eu am dat-o în bară.

— Îmi pare rău, spun.

— Nu-ţi face griji. Kiara, eu mă duc să-l sun pe Charles. Ce-ar fi să îi lăsăm pe Carlos şi pe Alex singuri?

Rahat. E ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Uşa se închide şi Alex se apleacă peste mine.

— Arăţi ca naiba, frăţioare.

— Mersi.

Mă uit la ochii lui injectaţi şi mă întreb dacă a plâns când a aflat c-am fost cotonogit. Nu l-am văzut niciodată pe Alex plângând, cu toate că am trecut amândoi prin momente grele.

— Şi tu la fel.

— Băieţii lui Devlin ţi-au făcut-o, nu-i aşa? Kiara mi-a povestit c-ai pomenit ceva de El Diablo.

— Tot ei mi-au înscenat şi chestia aia cu drogurile de la şcoală. Aseară am fost înrolat – împotriva voinţei mele. M-au declarat membru al clanului Devlin.

— Ce porcărie.

Fiecare mişcare mă doare, dar nu mă pot stăpâni şi las să-mi scape un râset scurt.

— Spune-i asta lui Devlin.

Deşi…

— Glumesc. Ţine-te cât mai departe de Devlin. Tu ai ieşit din jocul ăsta. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Vorbesc serios

Dau să mă ridic, ca să m-asigur că Alex mă ascultă cu atenţie. Alex e fratele meu, sânge din sângele meu. De cele mai multe ori mă scoate din sărite, dar adevărul e că vreau să-l văd terminând facultatea şi mai târziu înconjurat de mici Alex şi micuţe Brittany. Problema asta cu Devlin… e că nu sunt sigur că voi putea să mă descurc. Mă înfior şi icnesc, încercând din greu să mă ridic şi dorindu-mi din toată inima să pot brava şi să mă pot preface că nu am dureri. Detest faptul că mă simt slăbit şi că cineva asistă la chinurile mele.

Alex tuşeşte de câteva ori, apoi se întoarce cu spatele la mine, ca să nu fie obligat să mă vadă sforţându-mă atâta.

— Nu pot să cred că se întâmplă din nou, zice dregându-şi glasul şi răsucindu-se înapoi spre mine. Ce anume ţi-a spus Devlin? Sunt sigur că are nevoie de tine dintr-un motiv

anume.

Cu cât ştie mai multe, cu atât se va implica mai tare în toată încurcătura asta. Chestie care nu-mi convine.

— Nu ştiu, o să-mi dau eu seama mai încolo.

— Pe naiba o să-ţi dai. Nu plec de-aici până nu-mi spui tot ce ştii.

— Atunci o să stai cam mult prin preajmă. Mai bine fă-te comod.

Westford bate la uşă şi intră.

— L-am sunat pe prietenul meu Charles. E pe drum încoace.

Doamna W. îşi face şi ea apariţia după o clipă, ducând o tavă în mână.

— Sărmanul de tine, zice ea, după care lasă imediat tava jos şi se repede spre mine, examinându-mi buza ruptă şi vânătăile. Ce s-a întâmplat?

— Nu vrei s-auzi detaliile, doamnă W.

— Urăsc bătăile. Nu rezolvă niciodată nimic, zice aşezând tava în poala mea. E supă de pui, îmi explică. Bunica mea obişnuia să spună că supa de pui vindecă orice.

Nu mi-e foame, însă doamna W. E atât de mândră de supa ei de pui încât iau o înghiţitură, doar ca s-o fac să nu mă mai privească aşa de îngrijorată.

— Ei, ce zici? mă întreabă.

Surprinzător, fiertura asta cu tăieţei, caldă şi sărată, alunecă uşor pe gâtlej.

— E grozavă, îi spun.

Mă urmăresc cu toţii ca nişte cloşti. Mă simţeam bine doar în prezenţa Kiarei şi în clipa asta sunt vulnerabil şi nu-mi doresc pe nimeni prin preajmă. Pe nimeni, cu excepţia Kiarei. Pe unde o fi?

Doctorul soseşte şi timp de o jumătate de oră îmi verifică toate rănile.

— Văd că te-ai băgat într-o încăierare în toată regulă, Carlos, zice el, apoi se-ntoarce către Westford. Dick, băiatul

o să fie bine. N-a suferit comoţii, nici contuzii profunde. A fost însă lovit în coaste. Nu pot fi sigur că nu are hemoragie internă, însă din câte văd, nu e palid la faţă. Ţineţi-l acasă, nu-l trimiteţi la şcoală câteva zile, şi-n mod normal o să înceapă să-şi revină. Mă-ntorc miercuri ca să văd cum se mai simte.

După ce toată lumea coboară la cină, Kiara se strecoară înapoi în dormitorul meu şi se aşază pe marginea patului, uitându-se în jos la mine.

— Nu-mi pare rău, să ştii, că le-am spus ce ţi s-a întâmplat. Nu eşti aşa de invincibil pe cât crezi. Şi încă ceva… zice aplecându-se ca să stea cu ochii în ochii mei. Acum, că ştiu c-o să te faci bine, m-am hotărât să nu te mai compătimesc. Dacă încăierarea asta a fost provocată de o afacere cu droguri, bine ar fi să mărturiseşti tot. Pentru că sunt convinsă că banii din plic nu provin din vânzarea fursecurilor mele cu magneţi.

— Îmi plăceai mai mult când mă compătimeai, îi spun. Da’ prea te crezi mare şi tare. Nu am putut să scap de fursecurile tale blestemate de la mine din vestiar, darămite să le vând. Şi nu mă ocup cu traficul de droguri.

— Atunci spune-mi de unde ai banii.

— E complicat.

Îşi dă ochii peste cap.

— Totul e complicat la tine, Carlos. Nu vreau decât să te ajut.

— Da’ tocmai ce mi-ai spus că nu vrei să mă mai compătimeşti. Atunci de ce-ai vrea să m-ajuţi?

— Din motive egoiste, recunosc. Nu pot să sufăr să-mi văd falsul iubit suferind.

— Să înţeleg deci că e vorba de tine, nu de mine? o întreb amuzat.

— Îhî. Şi ca să ştii, tocmai mi-ai distrus balul de Homecoming.

— Cum aşa?

— Dacă nu ai observat afişele alea de la şcoală, balul e în weekendul viitor. Dacă nu poţi nici măcar să mergi, atunci cum vei putea dansa sâmbătă seara?

Kiara

Miercuri, Carlos insistă să meargă la şcoală. Zice că se simte mai bine, cu toate că se mişcă mai încet ca de obicei şi îmi dau seama că are încă dureri. Are un ochi vânăt şi buzele umflate, dar asta nu-l face decât să arate şi mai dur. Majoritatea elevilor se holbează la noi şi ne arată cu degetul în timp ce străbatem holurile. De fiecare dată când observă că cineva se chiombeşte la noi, Carlos îmi cuprinde umerii cu braţul. Rolul de iubită a lui nu mă amuză deloc, atâta timp cât rolul meu se limitează la a atrage privirile asupra noastră. Dar suntem împreună şi mă încarc din puterea lui pentru a face faţă bârfelor.

La prânz, mă aşez la masă lângă Tuck şi Carlos se apropie de noi.

— Uau, zice Tuck. Aproape că îmi vine să lăcrimez doar uitându-mă la ochii tăi vineţi. Fă-ne tuturor o favoare şi pune-ţi o mască sau aşa ceva. Sau un petic peste ochi.

Înainte să apuc să-i dau un picior pe sub masă lui Tuck, Carlos îi ia scaunul de spetează şi îl clatină.

— Cară-te de aici, tâmpitule.

— Mă cheamă Tucker[101], zice Tuck alunecând de pe scaun dar rămânând pe picioare.

— Mă rog. Vreau să vorbesc cu Kiara, în particular.

— Nu vă mai certaţi, le spun. Carlos, nu poţi să-i ordoni lui Tuck să plece.

— Nici măcar dacă intenţionez să te invit cu mine la balul de Homecoming?

Îmi muşc buza de jos. Nu se poate, nu vorbeşte serios. N-

[101] Joc de cuvinte bazat pe rima dintre Tucker şi fucker — tâmpit, nenorocit.

are cum să mă însoţească la bal, din moment ce în urmă cu numai trei zile abia se putea mişca. Îl văd cum încearcă să-şi ascundă tresărirea de durere de fiecare dată când se apleacă pentru a lua cărţi din dulap sau când se aşază. Mi-a spus că doctorul i-a recomandat să se mişte ca să nu înţepenească, dar nu e Superman, cu toate că-mi închipui că exact asta îşi doreşte.

Tuck se foieşte.

— Şi ce-ai de gând să faci? Să-ngenunchezi în faţa ei? Vezi că toată lumea se uită la voi. Aş putea să vă fac o poză cu telefonul mobil şi s-o trimit la comitetul pentru anuarul şcolii.

— Tuck, zic eu ridicându-mi ochii spre prietenul meu cel mai bun. Cară-te odată de aici.

— OK, OK. Mă duc să mănânc la masă cu Jake Somers. Cine ştie, poate că, inspirat de Carlos, o să-mi adun şi eu curajul şi-o să-l invit la bal.

Carlos clatină din cap.

— Nu-mi vine să cred că am putut să-mi închipui că e iubitu’ tău.

Tuck pleacă şi Carlos îşi trage un scaun şi se aşază lângă mine. Observ că-şi ţine respiraţia în momentul când se apleacă să stea jos. Reuşeşte să îşi mascheze bine durerea şi cred că nimeni altcineva nu i-a remarcat chinul. Nimeni în afară de mine. Bagă mâna în buzunar şi scoate un bilet pentru balul de Homecoming.

— Kiara, vrei să mergi cu mine la bal?

E concentrat asupra mea, fără să-i pese dacă se uită cineva la noi. Eu însă simt toţi ochii ăia fixaţi pe mine ca nişte săgeţi.

— De ce mă inviţi tocmai acum, în mijlocul pauzei de prânz?

— Pentru c-am cumpărat biletul acum cinci minute. Şi vreau să mă asigur că n-ai renunţat la ideea de a merge cu mine la bal.

De când a fost bătut măr, a devenit realmente vulnerabil şi nesigur pe el. Fapt care mă face să mă tem, pentru că nu am garanţia că nu va sfârşi prin a mă respinge din nou. M-aş putea obişnui cu noul Carlos, cel care nu se dă în lături să declare cât de mult îşi doreşte să fie cu mine. Dar, pe de altă parte, tot asta mă face să mă emoţionez, şi cu cât mă emoţionez mai tare, cu atât mi-e mai greu să-mi controlez tendinţa de a mă bâlbâi.

— De-abia te m-m-mişti, Carlos. Nu eşti obligat s-o faci.

— Dar vreau, zice ridicând din umeri. În plus, abia aştept să te văd în rochie şi cu pantofi cu toc.

— Dar t-t-tu ce-ai să porţi? îl întreb. Costum cu cravată?

Bagă biletul înapoi în buzunar.

— Mă gândeam mai degrabă la nişte blugi şi un tricou.

Blugi? Tricou? în afară că ar fi total nepotrivit pentru un bal de Homecoming…

— N-o să dăm bine împreună. Şi n-am cum să prind flori la butonieră pe un tricou.

— Butonieră? Ce naiba mai e şi asta şi de ce ar trebui să-mi prinzi flori la ea?

— Caută cuvântul în dicţionar, îi sugerez.

— Şi dacă tot te uiţi în dicţionar, amigo, zice Tuck, care s-a strecurat înapoi în spatele lui Carlos, nu ţi-ar strica să cauţi şi „corsage”.

CARLOS

Asta zice la dicţionar. La REACH au o mică sală căreia îi spun bibliotecă şi câteva cărţi de autoajutorare. Am avut noroc şi am găsit printre ele un dicţionar şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l deschid. Kiara ar fi surprinsă să afle că am căutat cuvântul în dicţionar. Aşa că-n clipa asta mă întreb cum am să fac rost de ceva ca lumea cu care să mă-mbrac la balul de Homecoming. Şi sunt la fel de îngrijorat în legătură cu blestematul ăla de „corsage”.

Zana şi Justin vin spre mine înainte ca Berger să înceapă mica noastră şedinţă de terapie sau cum i-o fi zicând acum – în termeni corecţi din punct de vedere politic, desigur – întrunirii săptămânale a nefericiţilor de noi.

— Ce-ai păţit? mă-ntreabă Justin. A trecut un camion peste ţine de mai multe ori?

Zana, care poartă o altă fustă atât de scurtă încât dac-ar fi văzută ar fi automat exmatriculată, muşcă dintr-o prăjitură negresă aşezată pe un platou din care ne servim.

— Umblă vorba c-ai fost atacat de nişte membri ai unei bande care luptă pentru a-şi apăra teritoriul, zice ea încet, ca să nu ne audă Berger.

— Vă înşelaţi amândoi.

Mă strecor pe un scaun şi nu-mi rămâne decât să sper că Berger nu mă va lua şi ea la întrebări. La naiba, de-abia am reuşit să-l fac pe Alex să nu mă mai piseze. I-am spus să nu-şi mai bage nasu în treburile mele şi i-am promis că o să-l informez dacă voi fi contactat din nou de către Devlin sau oamenii lui.

Deşi adevărul e că nu cred în promisiuni. Ce naiba, de ce-or fi oamenii aşa de fraieri?

Când Keno intră, cu întârziere, în sală, remarc că nu mă bagă în seamă. În mod normal, nici n-aş fi observat aşa ceva, numai că toţi ceilalţi se holbează la mine de parcă o formă de viaţă extraterestră mi-ar fi împrumutat corpul. Mă bucur că nu m-au văzut duminică. Slavă Domnului, acum arăt cu mult mai bine.

Berger intră, îmi aruncă o privire şi iese pe uşă. Şi, după cum mă aşteptam, revine însoţită de Kinney şi Morrisey.

Morrisey împunge cu degetul spre mine.

— Vino cu noi, Carlos.

Kinney şi Morrisey mă conduc spre o mică încăpere laterală. Arată ca un cabinet medical, cu tot felul de tuburi de perfuzii atârnate de pereţi. Deşi există şi o diferenţă. Într-un colţ, separat de restul încăperii printr-o perdea

micuţă prinsă de tavan, e un vas de toaletă.

Morrisey arată spre faţa mea.

— Tutorele tău a sunat luni şi marţi ca să-ţi scutească absenţele. Ne-a spus c-ai fost implicat într-o încăierare. Vrei să ne povesteşti ce s-a întâmplat?

— Nu prea.

Kinney face un pas în faţă.

— OK, Carlos, uite cum stă treaba. După cum arăţi, noi bănuim că-n săptămâna trecută ai fost sub influenţa drogurilor şi a băuturii. Bătăile se asociază în mod normal cu băutura şi cu drogurile. O să-ţi facem un test de urină. Du-te şi spală-te pe mâini la chiuveta aia.

Îmi vine să-mi dau ochii peste cap şi să le spun că dacă eşti cotonogit nu-nseamnă neapărat că eşti narcoman, dar renunţ şi ridic din umeri.

— Cum ziceţi voi, spun spălându-mă pe mâini. Daţi-mi borcanul ca să terminăm odată cu povestea asta.

— Dacă testul iese pozitiv, vei fi dat afară, zice Morrisey deschizând unul din dulapuri şi scoţând dinăuntru un recipient special. Cunoşti regulile.

Întind mâna să iau borcanul, însă Kinney îşi ridică braţul.

— Mai întâi să-ţi explic în detaliu ce trebuie să faci. Trebuie să te dezbraci în prezenţa noastră până la chiloţi, apoi să te duci în spatele perdelei şi să urinezi în borcan.

Îmi arunc tricoul pe unul din scaune, apoi ies din blugi, îmi desfac larg braţele şi mă răsucesc pe călcâie.

— Acum sunteţi mulţumiţi? îi întreb. N-am niciun fel de marfă de contrabandă asupra mea.

Morrisey îmi întinde borcanul.

— Ai la dispoziţie mai puţin de patru minute. Şi să nu tragi apa la toaletă, pentru că vei fi nevoit să repeţi testul.

Mă duc în spatele perdelei cu borcanul în mână şi mă piş. Trebuie să recunosc, e umilitor să-i am pe Morrisey şi Kinney alături, trăgând cu urechea la mine cât timp mă piş, deşi pentru ei nu e decât o chestie de rutină.

Când termin şi mă-mbrac la loc, mi se spune să mă spăl din nou pe mâini şi să mă-ntorc la grup. Nu vor primi rezultatele decât mâine, aşa că până atunci nu o să fiu supus nici unei restricţii. Când intru în sală, toată lumea se zgâieşte la mine, cu excepţia lui Keno. Cunosc cu toţii rutina şi şi-au dat probabil seama c-am fost supus testului.

— Bine ai venit înapoi în mijlocul nostru, zice Berger. Ai avut, mai mult ca sigur, o săptămână grea. Ne-ai lipsit.

— Am fost bolnav şi n-am putut să ies din casă.

— Vrei să ne povesteşti? Tot ce se spune aici rămâne între cei patru pereţi. Nu-i aşa, copii?

Toată lumea încuviinţează dând din cap, însă îl văd pe Keno mormăind în barbă şi continuând să evite contactul vizual cu mine. Ştie ceva şi trebuie să aflu ce. Problema e să-l prind când e singur, pentru că imediat după ce întrunirile se termină, o zbugheşte ca din puşcă.

— Prefer să las pe alţii să vorbească, îi răspund eu lui Berger.

— Carlos iese mai nou cu Kiara Westford, intervine Zana. L-am văzut eu luând-o pe după umeri pe holul şcolii. Şi prietena mea Gina i-a văzut azi luând prânzul împreună şi l-a auzit pe el cum o invită la balul de Homecoming.

E pentru ultima oară când mai fac ceva în public.

— De ce nu-ţi vezi de treburile tale? îi spun Zanei. Pe bune, n-ai altceva mai bun de făcut decât să stai la bârfe cu tâmpitele alea de amice ale tale?

— Mai du-te dracu’, Carlos.

— Ajunge. Zana, la REACH nu e permis să vorbeşti în halul ăsta. Şi eu nu tolerez înjurăturile. Deocamdată o să-ţi dau un avertisment, zice Berger, după care scoate pixul şi notează porcăria aia de observaţie în carneţel. Carlos, spune-ne ce-i cu povestea asta cu balul.

— Nu e nimic de spus. O să ies cu o fată, asta-i tot.

— E cineva special?

Mă uit la Keno. Dacă-i cunoaşte pe oamenii lui Devlin, ar

putea să le ofere informaţii despre mine. E Berger atât de naivă încât să îşi închipuie că ceea ce se discută în cadrul şedinţelor noastre de terapie în grup rămâne în cadrul şedinţelor de terapie în grup? Pentru că imediat ce întrunirile se termină, sunt sigur că Zana îşi sună proastele alea de prietene ca să le împărtăşească orice noutate a reuşit să smulgă de la noi.

— Kiara şi cu mine… E o chestie complicată, spun eu.

Complicat. Ăsta pare să fie mai nou laitmotivul vieţii mele. În restul şedinţei ne concentrăm asupra Carmelei, care se plânge că taică-său e atât de demodat, încât i-a interzis să meargă într-o excursie cu prietenii în California în timpul vacanţei de iarnă. Păcat că n-are părinţi cum sunt cei doi Westford, care consideră că toată lumea ar trebui să-şi găsească propriul drum în viaţă şi să facă propriile greşeli (asta până ies cotonogiţi dintr-o încăierare, în care caz năvălesc peste tine şi nu se mai lasă duşi). Domnul şi cu doamna W. sunt exact opusul părinţilor Carmelei.

Când scăpăm de la REACH, mă iau după Keno şi-l urmăresc când iese din clădire. „Keno”, strig după el, însă tipul continuă să meargă. Înjur în barbă, apoi iuţesc pasul ca să-l ajung din urmă înainte să apuce să urce în maşină.

— Care-i problema ta?

— N-am nicio problemă. Dă-te din drum.

Mă postez între el şi maşină.

— Lucrezi pentru Devlin, nu-i aşa?

Keno se uită în dreapta şi în stânga, de parc-ar bănui că cineva stă să ne-asculte.

— Pleacă naibii de-aici.

— Nicio şansă, omule. Ştii ceva, sunt sigur – ceea ce-nseamnă că tu şi cu mine am devenit prieteni apropiaţi. O

să te călăresc până ce-o să scuipi din tine tot ce ştii despre Devlin şi mine.

— Eşti un pendejos.

— Am fost făcut în fel şi chip şi nu mă impresionezi. Nu-

ntinde coarda, omule.

Pare cam agitat.

— Mai bine urcă în maşină, să nu ne vadă careva.

— Ultima oară când mi s-a spus să fac asta, am fost cotonogit de cinci pendejos.

— Urcă-te. Că dacă nu, n-o să-ţi spun nimic.

Simt impulsul de a sări pe geam, dar imediat îmi iau seama: numai maşina Kiarei are portiera stricată. Keno iese din parcare. Alex mă aşteaptă la atelierul auto. N-am niciun dubiu că va trimite cavaleria grea după mine dacă nu-mi fac apariţia acolo, aşa că-l sun.

— Unde eşti? mă-ntreabă el.

— Cu un… amic, răspund, deşi nu e tocmai adevărat, însă nu are niciun rost ca Alex să-şi facă griji pentru mine. Ne vedem mai târziu, adaug, apoi închid înainte să se-apuce din nou să mă bată la cap.

Keno nu zice nimic până nu-şi parchează maşina în faţa unui bloc mic de apartamente din afara oraşului.

— Vino după mine, spune conducându-mă înăuntrul clădirii.

Odată intrat, îşi salută mama şi sora în spaniolă. Mă prezintă, apoi mergem în capătul din spate al apartamentului.

Camera lui mică mi se pare ciudat de familiară. Probabil c-aş fi în stare să miros de la o poştă dormitorul unui adolescent mexican. Pe pereţii zugrăviţi în crem sunt prinse în pioneze fotografii de familie. Steagul mexican atârnat pe perete şi stickerele verde cu alb şi cu roşu de pe birou îmi dau o senzaţie de confort, deşi sunt conştient că trebuie să rămân vigilent în preajma lui Keno. Nu sunt încă sigur la ce fel de joc e dispus să se preteze.

Keno scoate un pachet de ţigări.

— Vrei o ţigară?

— Nu.

Nu mi-a plăcut niciodată să fumez, cu toate c-am crescut

într-un mediu de fumători. Mi amá fumează, iar Alex a fumat şi el până ce a început să iasă cu regina frumuseţii. Dar dacă mi s-ar oferi în clipa asta un Vicodin[102] sau două, probabil că aş accepta. De duminică am stat mai mult în pat şi îmi simt corpul încă înţepenit.

Keno ridică din umeri şi-şi aprinde ţigara.

— Morrisey ţi-a făcut un test de droguri astăzi, este?

Bănuiesc că intenţionează să tragă de timp până s-ajungem să discutăm adevăratul motiv pentru care mă aflu aici.

— Mda.

— Crezi c-o să treci testul?

— Nu-mi fac griji.

Stau rezemat de pervazul ferestrei şi mă uit la Keno cum scoate fumul pe nas, aşezat pe scaunul din spatele biroului. Tipu' pare să n-aibă nicio grijă pe lumea asta şi pe moment chiar îl invidiez.

— Berger era cât p aci să facă un atac de cord când te-a văzut astăzi la întrunire.

— Poţi să-mi vorbeşti în spaniolă, dacă-ţi convine.

— Mda. Ei bine, dacă vorbim în spaniolă, mama o să afle ce discutăm. E mai bine să n-aibă idee.

Încuviinţez din cap. E întotdeauna mai bine când părinţii n-au idee. Din păcate, fusesem nevoit să-l sun pe unchiu' Julio ieri ca să-i dau raportul. Îmi promisese că se va ocupa ca Luis şi mi amá să fie protejaţi, fără a fi alarmaţi inutil. Nu fusese prea mulţumit la aflarea veştii că mă vârâsem în încurcături cu clanul Devlin, dar cum se aştepta, mai mult ca sigur, să ajung un ratat, presupun că nu fusese tocmai luat prin surprindere.

Chestia asta mă întărâtă să îi dovedesc că nu sunt chiar un om de nimic, deşi pentru moment nu prea văd cum aş izbuti să-l conving de contrariu. A mă purta ca un ratat e singurul lucru la care m-am priceput dintotdeauna. Cu toate

[102] Medicament analgezic (paracetamol).

că mă consolează faptul că familia Westford îşi închipuie că orice om poate, dacă îşi pune-n cap, să şteargă trecutul şi să o ia de la capăt.

— Deci înţeleg că ieşi cu fata aia, Kiara sau aşa ceva, zice Keno suflând afară fumul de ţigară. E drăguţă?

— Nemaipomenită, îi răspund, ştiind că n-are idee cine-i Kiara, din moment ce nu merge la liceul Flatiron.

Prin minte-mi trec imagini cu Kiara îmbrăcată în tricoul ăla al ei inscripţionat cu textul FII ÎN FRUNTE, URCĂ UN MUNTE! Trebuie să recunosc, Kiara nu e genul de fată de care mă simt de obicei atras şi sunt convins că nici pe Keno nu l-ar atrage, însă în ultima vreme mi se pare că nimeni nu-i mai sexy ca o fată care ştie să sudeze firele de la maşină şi să facă fursecuri de-alea cretine cu magneţi. Ar trebui să nu mă mai gândesc aşa de mult la ea, dar nu vreau. Nu deocamdată. Poate după Homecoming. În plus, trebuie să o ţin aproape, ca să o apăr de Rodriguez şi de băieţii lui Devlin.

Şi apropo de Devlin…

— Haide să nu mai batem câmpii, Keno. Spune-mi ce ştii.

— Ştiu că faci parte din clanul Devlin. A aflat toată lumea din…

— Din ce?

— Din Renegados în Şase Colţuri, pe scurt R6.

Îşi suflecă mâneca şi îmi arată o stea neagră în şase colţuri cu un R mare, albastru, în mijloc.

— Eşti în rahat până la gât, este[103]. Devlin e nebun de legat şi celor din R6 nu le convine că se bagă peste noi. R6 controla totul pe-aici, până ce Devlin a început să-şi bage nasul. E un război pe cale să înceapă şi Devlin recrutează tipi care ştiu să se bată. Deocamdată, nu are decât o mână de puşti pe post de oameni-valiză care trag în piept aproape la fel de multă marfă pe cât vând. Iar el are nevoie

[103] Tip-tipă, cu referire în special la membrii unei bande (argou mexican).

de războinici. Şi oricine poate să-şi dea seama că tu, Carlos, eşti un războinic, un guerrero.

— Mi-a spus că vrea să m-angajeze drept om-valiză.

— Să nu-l crezi. O să facă ce vrea din tine şi oricând o să aibă nevoie. Dacă are de primit transporturi din Mexic, or să-i trebuiască mexicani care să se ocupe de problemă. Ştie că noi, mexicanii, n-avem încredere în gringos. Şi dacă va avea nevoie de soldaţi pentru lupte de stradă, va face orice ca să te aibă cu ceva la mână.

Keno mă urmăreşte din priviri şi-mi cântăreşte reacţia. Adevărul e că ştiam deja în mare parte ce mi-a spus, cu excepţia informaţiilor despre banda R6. Grozav, am fost deci recrutat pentru un război al drogurilor a cărui unică miză este banul.

— De ce mi-ai povestit toate chestiile astea? îl întreb. Tu cu ce te alegi?

Keno se apleacă în faţă, trage din ţigară şi suflă tot într-o singură şuviţă lungă de fum. Apoi mă măsoară din ochi cu toată seriozitatea.

— Vreau să ies.

— Să ieşi?

— Si. Să ies. Să dispar unde să nu mă mai găsească nimeni. M-am săturat de mierda, Carlos. La naiba, poate că toată porcăria asta de la REACH m-a ajuns din urmă. De fiecare dată când Berger ne zice că suntem responsabili de viitorul nostru, îmi spun: cucoană, habar n-ai ce spui. Dar ce-ar fi dacă aş putea într-adevăr să am control asupra vieţii mele, Carlos? Dac-aş pleca şi aş lua-o de la capăt în altă parte?

— Ca să faci ce?

Izbucneşte în râs.

— Orice vreau eu, omule. La naiba, poate c-aş putea să-mi iau o slujbă, şi cine ştie, poate că aş termina cumva, cândva, liceul şi după aia aş merge la colegiu. Şi poate m-aş căsători şi aş avea vreo doi copii care să nu afle

niciodată că tatăl lor a fost membru al unei bande. Dintotdeauna mi-am dorit să mă fac judecător. Ştii, ca să schimb sistemul şi să-l fac să funcţioneze, pentru ca puştii de vârsta noastră să nu mai ajungă să n-aibă de ales, aşa ca mine. Am scris asta şi în fişa de obiective REACH a lui Kinney. Probabil că îţi zici că e un obiectiv complet aiuristic să vreau să devin judecător, după ce am fost arestat pentru posesie de droguri…

— Nu e deloc aiuristic, spun, întrerupându-l. Cred c-ar fi grozav.

— Zău? Aşa crezi?

Dă din mână, îndepărtând fumul, şi pentru prima oară simt în el un amestec de emoţie şi teamă.

— N-ai vrea să vii cu mine? Plec la sfârşitul lunii, de Halloween.

— Adică peste trei săptămâni.

Plecarea din Colorado ar însemna să-l las pe Devlin cu buzele umflate, iar pe Alex şi familia Westford să revină la normal. Să nu mai aibă de-a face cu mine şi cu toate tâmpeniile mele. Iar Kiara ar putea să-şi vadă mai departe de viaţa ei, o viaţă în care, din start, nu avusesem ce să caut. În curând o să-şi dea seama că n-am nimic de oferit. Şi nu aş vrea cu niciun chip s-o văd ieşind cu alţi băieţi. Pentru că mi-aş ieşi din minţi dacă s-ar împăca după aceea cu Michael. M-aş minţi singur dacă mi-aş imagina că ceea ce este între noi ar putea fi o chestie de durată.

Dau din cap spre Keno.

— Ai dreptate. Trebuie să mă car de-aici. Dar mai întâi va trebui să mă întorc în Mexic, ca să m-asigur că familia mea e-n siguranţă. Pentru că după ce-o să plec de-aici, n-o să-i mai am decât pe ei pe lume.

Kiara

Mama n-a fost surprinsă când i-am spus că voi merge la

balul de Homecoming însoţită de Carlos. Mi-a promis că o să mă ducă vineri la mall ca să îmi cumpăr o rochie. Mi-a luat ceva timp, dar într-un final am găsit o rochie neagră lungă, fără mâneci, într-un magazin vintage. Îmi scoate în evidenţă toate curbele. E ceva complet diferit de stilul meu uzual, comod, să port un lucru atât de strâmt şi cu o despicătură laterală foarte lungă, însă când o probez văd că mă face să arăt drăguţă şi încrezătoare în mine. Îmi aminteşte de Andrey Hepburn în Mic dejun la Tiffany[104].

Când mă întorc acasă cu rochia, mă furişez spre dormitorul meu şi mă grăbesc să o agăţ în şifonier. Nu vreau s-o vadă Carlos înainte de bal.

Sâmbătă dimineaţa, toată familia, inclusiv Carlos, se scoală şi merge la meciul de fotbal. Liceul Flatiron câştigă partida cu scorul de 21 la 13, aşa că toată lumea e veselă şi entuziasmată. După meci, Carlos zice că are de rezolvat nişte treburi înainte de bal. Iar eu mă duc cu mama să cumpăr pantofi.

Mama alege nişte pantofi negri fără toc şi cu catarame laterale micuţe.

— Ce zici de ăştia? Par comozi.

Clatin din cap.

— Nu caut pantofi comozi.

Fac turul magazinului, fără să iau în calcul pantofii cu toc pe care Carlos i-ar putea considera ca fiind de pe vremea „Bunicii”. Mă fixez în cele din urmă asupra unor pantofi din satin cu tocuri subţiri de nouă centimetri şi o baretă cu aer retro petrecută peste gleznă. Sunt perfecţi. Nu ştiu dacă voi fi în stare să merg cu ei, dar se potrivesc cu rochia şi arată bine.

— Ce zici de ăştia? o întreb pe mama.

Cască ochii de uimire.

— Eşti sigură? Dacă te-ncalţi cu ei, vei fi mai înaltă decât

[104] Comedie romantică din 1961, o adaptare liberă a nuvelei cu acelaşi nume a lui Truman Capote.

tatăl tău.

Mama n-are nicio pereche de pantofi cu tocuri de cinci centimetri, darămite de peste opt.

— Îmi plac la nebunie, răspund eu.

— Atunci probează-i. În fond, e seara ta specială.

După un sfert de oră, ies din magazin cu pantofii, încântată că am găsit perechea perfect asortată rochiei mele perfecte. Pentru că vreau ca seara asta să fie şi ea perfectă. Carlos este probabil stresat, având în vedere că l-am constrâns, într-un fel, să mă invite la bal. Sper însă să ne simţim bine împreună şi să dăm uitării cele petrecute în weekendul trecut. Nu mă aştept să dansăm prea mult, pentru că nu e complet vindecat, dar asta nu mă deranjează. Sunt mulţumită că vom fi împreună, fie că suntem sau nu un cuplu adevărat.

— Acum trebuie să cumpărăm un bucheţel de flori pentru butonieră, zice mama când ne urcăm în maşină.

— L-am cumpărat deja azi-dimineaţă.

— Bine. Am scos aparatul de fotografiat. Tata încarcă acum aparatul de filmat… totul e pregătit. Luni, o să-i trimit pozele mamei lui Carlos, ca să nu aibă impresia că a ratat momentul.

Ajungem acasă şi rămân la mine în cameră, cu uşa închisă, exersând cum să merg pe tocuri. De fiecare dată când fac un pas, am sentimentul că mă prăbuşesc în faţă. Îmi ia o oră până să mă obişnuiesc cu noii mei pantofi. Tuck vine în vizită şi îmi aduce o cutie plină cu cadouri care mă face să fiu şi mai agitată.

— Deschide-o, zice întinzându-mi cutia.

Deschid capacul şi arunc o privire înăuntru. Scot o jartiera din dantelă neagră.

— Nu se poartă jartiere de Homecoming.

— Asta e special făcută pentru Homecoming. Uite, are prinsă de ea o mică amuletă în formă de minge de fotbal, din imitaţie de aur.

Arunc jartiera pe pat, apoi scot din cutie următorul obiect. E un ruj glossy trandafiriu.

Tuck ridică din umeri.

— Personal, mă dezgustă, dar am înţeles că tipilor heterosexuali le plac fetele cu buze lucioase. Ai şi un rimel şi un eyeliner. Doamna de la magazin m-a asigurat că sunt de cea mai bună calitate.

Scot fiecare articol din cutie şi îi arunc o privire.

— De ce mi-ai cumpărat toate chestiile astea?

Ridică din umeri.

— Am vrut... am vrut să ai tot ce-ţi trebuie. Fie că vrei sau nu să recunoşti faţă de mine, îl placi pe Carlos. Ştiu că nu prea m-am purtat frumos cu el, dar poate că tu vezi în el ceva ce nouă, celorlalţi, ne scapă.

Tuck e cel mai grozav prieten de pe lume.

— Eşti un scump, îi spun golind cutia şi dând peste un pumn de bomboane de mentă şi... două prezervative. Nu pot să cred că mi-ai cumpărat prezervative.

— Ai dreptate, nu le-am cumpărat. Le-am luat de la cabinetul medical de la şcoală. Ţi le dau pe gratis, dacă vrei unul... sau două. Deşi poate c-ar trebui să-l întrebi înainte dacă nu cumva-i alergic la latex. Pentru că dacă da, atunci mi-e teamă că n-ai avut noroc.

Mă imaginez făcând sex cu Carlos şi faţa îmi ia foc.

— Nu intenţionez să fac sex diseară, îi spun aruncând pachetul pătrăţos pe pat, însă Tuck îl ia de acolo.

— Păi tocmai asta-i şi ideea, proasto. Dacă nu intenţionezi să faci sex şi totuşi se întâmplă, nu vei fi pregătită şi vei sfârşi rămânând însărcinată sau luând cine ştie ce boală venerică. Fă-mi o favoare şi vâră prezervativele alea în poşetă sau ciorap.

Îmi arunc braţele în jurul gâtului lui Tuck şi îl sărut pe obraji.

— Te iubesc pentru că eşti aşa de grijuliu cu mine. Şi-mi pare rău că Jake te-a refuzat când l-ai invitat la bal.

Tuck scoate un hohot de râs.

— Încă n-ai aflat ultimele noutăţi.

— Ce noutăţi?

— Jake m-a sunat acum vreo oră. Nu vrea să meargă la balul de Homecoming... dar vrea să ne distrăm împreună diseară.

— Grozav. Apropo, să ştii că până acum nici nu-mi dădusem seama că e gay.

— Ce naiba, Kiara? Cum Dumnezeu nu poţi să-ţi dai seama când un tip e gay, din moment ce prietenul tău cel mai bun e homosexual? Jake Somers e la fel de gay ca mine, nu-ncape îndoială. Sincer să fiu, Kiara, sunt atât de agitat, de nervos şi de emoţionat că nu pot decât să sper că n-am s-o dau în bară. Îmi place de Jake de mai mult timp, dar până acum am ţinut totul secret.

Se duce spre birou şi scoate din sertar carnetul cu Legile atracţiei. Rupe fiecare pagină în parte în bucăţele mici.

— Ce f-f-faci?

— Rup Legile atracţiei. Tocmai mi-am dat seama de un lucru.

— Care?

Tuck aruncă bucăţelele de hârtie la coş.

— Nu există legi ale atracţiei. Jake nu seamănă deloc cu imaginea bărbatului perfect pe care mi-o construisem eu în minte. Nu îl interesează aceleaşi lucruri ca pe mine, urăşte The Ultimates şi în timpul liber se relaxează citind şi analizând poezii. Şi totuşi nu mă pot gândi decât la el. A zis că vrea să ne distrăm împreună diseară. Ce naiba o mai fi însemnând şi chestia asta cu distratul împreună?

— Nici eu nu-s deocamdată lămurită, îi răspund luând un pachet de prezervative şi aruncându-i-l. Dar cred c-ai face bine să ai unul din astea la tine, aşa, pentru orice eventualitate.

CARLOS

— Ţi-am spus eu că va veni şi ziua când o să mă suni, zice Brittany în timp ce intrăm în mall.

Ieri am sunat-o şi am rugat-o să ne întâlnim imediat după meciul de fotbal de astăzi. Am nevoie de ea pentru că e singura persoană pe care o cunosc care e suficient de snoabă pentru a şti tot ce e de ştiut despre balul de Homecoming şi alte asemenea fleacuri.

— Sper să nu-ncepi să te lauzi cu chestia asta, îi spun. Şi-aşa mă mir că Alex nu a insistat să vină cu tine. Voi doi sunteţi de nedespărţit, de parc-aţi fi siamezi.

Stă cu ochii fixaţi pe costumele de haine şi îmi alege câteva pe care să le probez.

— Hai să nu vorbim despre Alex.

— De ce? V-aţi certat? glumesc eu, fără să mă gândesc, nici măcar o clipă, că fratele meu s-ar putea certa cu iubita lui.

Clipeşte de câteva ori, ca şi cum ar încerca să-şi alunge lacrimile.

— De fapt, ieri ne-am despărţit.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Ba da, cât se poate de serios, şi nu vreau să discut despre asta. Du-te şi probează costumele astea, înainte să mă apuc să mă smiorcăi în mijlocul magazinului. Pentru că n-ar fi o scenă prea plăcută.

Îmi îndeasă costumele în mâini şi mă goneşte spre cabina de probă. Mă uit peste umăr şi o văd scoţând o batistă de hârtie din poşetă şi ştergându-şi ochii.

Ce naiba se întâmplă? Nu-i de mirare că Alex n-a vrut să stea prea mult la taclale cu mine şi că de duminică încoace nu m-a mai pisat în legătură cu Devlin. Ce-o fi făcut de-a dat-o în bară cu Brittany, fata despre care a afirmat mereu că e omul care i-a schimbat viaţa?

Mulţumită plicului plin cu bancnote primit de la Devlin, îmi pot permite costumul în care Brittany susţine că arăt ca

un manechin din revista GQ. Mergem pe urmă să ridic „corsage”-ul pe care l-am comandat ieri, când am găsit o florărie dispusă, într-un termen atât de scurt, să creeze unul pentru Kiara. Când ne întoarcem în maşină, îmi spun că a sosit momentul să o descos pe Brittany despre presupusa despărţire. Pentru că dacă o să izbucnească acum în plâns, nimeni nu o va vedea cu rimelul şiroind pe obraji.

Nu mă mai pot abţine. Mor de curiozitate.

— Tu şi cu fratele meu vă potriviţi enervant de bine, deci care e problema?

— Întreabă-l pe el.

— În clipa asta se întâmplă să fiu cu tine, nu cu el. Asta dacă nu cumva vrei să-l sun... zic scoţând telefonul din buzunar.

— Nu! strigă ea. Să nu-ndrăzneşti să-l suni. Nu vreau să-l văd acum, să-l aud sau să am de-a face în vreun fel cu el.

Of, fir-ar să fie, chestia e serioasă. Nu face pe nebuna, aşa că bine-ar fi să inventez ceva, şi cât mai repede.

— Du-mă la atelierul auto. O să împrumut maşina lui Alex pentru diseară.

— Poţi să o iei pe-a mea, zice fără să stea pe gânduri.

La naiba. Trebuie neapărat să găsesc o scuză ca să-i explic de ce-aş avea nevoie de rabla lui Alex în loc de beemveul ei decapotabil trăsnet.

— Kiarei îi plac maşinile de epocă. O să fie dezamăgită dacă mă vede apărând într-un bemveu, când se aşteaptă la un Monte Carlo. Nu prea e normală, pe bune. Şi se supără foarte uşor. Nu vreau s-o fac să plângă şi să se bâlbâie la balul de Homecoming.

— Ai de gând să încerci să mă mai prosteşti mult, ca să te las la McConnell?

— Cam aşa ceva.

Ajungem la un semafor şi Brittany oftează şi răsuflă adânc.

— Bine, te duc. Dar să nu te aştepţi să mă dau jos din maşină.

— Dar dacă iau maşina lui, va avea nevoie să-l ducă cineva acasă. Poţi să îl duci tu, ca eu să am timp să mă pregătesc de bal?

Mi-e scârbă când îi văd pe Alex şi Brittany împreună, dai simpla idee că s-au despărţit şi că sunt amândoi nefericiţi nu e… n-o está bien, nu e în regulă. Ştiu că le dau bătăi de cap, dar în străfundul meu le invidiez relaţia. Atunci când sunt împreună, lumea ar putea să se prăbuşească în jurul lor, şi ei nici c-ar observa sau le-ar păsa, pentru că se au unul pe altul.

— Nu-ntinde coarda, Carlos, zice Brittany. Te las la atelier şi pe urmă plec. Dar o să-ţi dau mai întâi un sfat, după care am să tac. Diseară, controlează-ţi atitudinea, ţine-ţi egoul în frâu şi trateaz-o pe Kiara ca pe o prinţesă. Fă-o să se simtă specială.

— Crezi că-s vanitos şi că am o problemă de atitudine? o întreb.

Râde scurt.

— Nu cred, Carlos. Ştiu. Din păcate, e un defect comun în familia Fuentes.

— Eu aş zice mai degrabă că-i o calitate. Care ne face pe noi, fraţii Fuentes, absolut irezistibili.

— Mă rog, dacă aşa zici tu. Deşi părerea mea e că tocmai din cauza asta vă faceţi praf relaţiile. Dacă vrei ca partenera ta să păstreze amintiri frumoase din seara asta, nu uita ce ţi-am spus şi controlează-ţi felul de a fi.

— Ascultă, ţi-am povestit vreodată că Alex te iubeşte atât de mult încât şi-a tatuat numele tău pe tot corpul? A mers până acolo încât l-a scris cu fierul roşu pe ceafă.

— Tatuajele sunt cu „LB”, Carlos. Iniţialele de la Latino Blood.

— Nu, nu. Ai înţeles greşit. Aşa ar vrea el să se creadă,

dar în realitate sunt de la Iubitul lui Brittany[105]. LB, te-ai prins?

— Frumoasă încercare, Carlos. Nu e deloc adevărat, dar apreciez încercarea.

Brittany se ţine de cuvânt şi după ce mă lasă la atelier demarează în trombă. Cauciucurile scrâşnesc în parcare, chestie pe care sunt sigur că a învăţat-o de la fratele meu. Încă o dovadă, dacă mai era nevoie, că ei doi ar trebui să rămână împreună.

Intru în atelier şi îl găsesc pe Alex cu capul vârât sub capota unui Cadillac. Mă-ntreb dacă e conştient că fosta lui prietenă/ marea iubire a vieţii tocmai ce-a plecat.

— Ce cauţi aici? zice în timp ce-şi şterge mâinile cu o cârpă. Credeam că eşti pe jumătate mort.

— Pe jumătate mort nu-nseamnă nici pe departe mort de-a binelea, Alex. Adevărul e că mă simt groaznic dar mă prefac că mi-e bine şi văd că-mi reuşeşte de minune.

— Hm.

Observ că şi-a legat o bandană neagră pe cap, chestie pe care nu l-am mai văzut purtând de pe vremea când era în Latino Blood. Nu-i a bună. Arată ca un rebel şi seamănă prea mult cu mine. Ştiu din proprie experienţă că atunci când te străduieşti să arăţi ca un rebel, urmează să te şi porţi ca atare.

— Am multă treabă de făcut şi tu trebuie să te duci la bal, aşa că, dacă nu te superi…

— De ce te-ai despărţit de Brittany?

— Asta ţi-a povestit ea? spune Alex încreţindu-şi sprâncenele, plin de furie şi de frustrare.

Omule, da ştiu că-i şucărit la culme-n clipa asta. Şi din felul neîngrijit în care arată, deduc că n-a dormit prea bine în ultima vreme.

— Hei, nu-ţi pierde firea, frăţioare, îi zic. Brittany nu mi-a povestit nimic. Mi-a spus să te întreb pe tine ce s-a

[105] În original, Lover of Brittany.

întâmplat.

— Ne-am despărţit, asta s-a întâmplat. Ai avut dreptate, Carlos. Brit şi cu mine suntem prea diferiţi. Venim din lumi diferite şi relaţia noastră n-o să meargă niciodată.

Îşi bagă iarăşi capul sub capotă şi eu îl înşfac şi-l trag afară.

— Usted es stupido.

— Tocmai tu te-ai găsit să mă faci prost? Nu eu sunt cel care am fost înregimentat, fără să vreau, într-o bandă, duminica trecută, zice clătinând din cap. Eşti ultimul în măsură să mă judeci.

— Uite care-i treaba, Alex. Hai să ne-nţelegem. Tu îmi spui de ce ai rupt-o cu regina frumuseţii şi eu îţi spun tot ce-am aflat despre Devlin.

Oftează şi gestul îl face să se mai calmeze. Ştiu că, mai presus de orice, îşi doreşte să mă protejeze pe mine şi familia. E conştient că săptămâna viitoare Devlin are de gând să mă pună la treabă. Şi nu poate să nu se implice, să nu încerce să m-ajute să ies din încurcătura în care am intrat.

— Peste două săptămâni, părinţii ei or să vină aici, în vizită la Shelley, zice Alex. Şi Brittany vrea să le spună că de când am intrat la colegiu noi doi suntem într-o relaţie serioasă, pe care am ţinut-o secretă de ei. Numai că părinţii lui Brit ştiu cum s-a terminat povestea dintre noi când eram la Chicago. Când eu m-am purtat ca un cretin şi pe urmă am părăsit-o. Uită-te la mine, Carlos, spune acoperindu-şi ochii cu palmele şi gemând. Am rămas acelaşi tip cu care ei n-au vrut s-o lase să iasă pe vremea când locuiam în Illinois. Mă cred o scursură a societăţii, şi probabil că nici nu se înşală. Şi Brittany vrea să mă duc cu ea la cina aia stupidă, cu părinţii, de parcă ei ar fi dispuşi să accepte ca fiica pe care au crescut-o ca pe o prinţesă să sfârşească alături de un tip pe care-l vor considera întotdeauna un mexican sărac şi jegos din mahalale.

Nu-mi vine să cred. Propriul meu frate, care s-a împotrivit cu atâta curaj bandei în care era şi care nu s-a temut să încaseze un glonţ pentru asta, face acum pe el de frică la ideea de a-şi susţine cauza şi a-şi apăra iubirea în faţa părinţilor lui Brittany.

— Ţi-e frică, îi spun.

— Nu. Doar că m-am săturat de toate porcăriile astea.

Porcărie e faptul că lui Alex îi e frică. Se teme ca Brittany să nu se lase influenţată de părinţi, să cadă, o dată pentru totdeauna, de acord cu ei şi să îi dea papucii. Alex nu poate suporta ideea de a fi respins de ea, aşa că a îndepărtat-o şi i-a luat-o înainte, rupând relaţia. Ştiu asta pentru că e povestea propriei mele vieţi.

— Brittany nu vrea să renunţe la tine, îi spun aruncând o privire spre Monte Carlo-ul de epocă al lui Alex, aflat într-un colţ al atelierului. Tu de ce vrei? Pentru că eşti un laş, de-aia.

Ce Dumnezeu, Alex, ai mai multă încredere în novia[106] ta. Pentru că dacă n-o să ai, rişti să o pierzi definitiv.

— Părinţii ei n-or să mă creadă în veci suficient de bun pentru ea. Şi-or să mă facă să mă simt întotdeauna ca un pendejo din clasa de jos care a profitat de fiica lor.

Norocul meu că părinţii Kiarei sunt exact opusul. Se bucură când copiii lor sunt fericiţi, fără să se gândească la ei înşişi. Sigur, încearcă să ne influenţeze, dar nu judecă pe nimeni. La început am fost convins că joacă teatru, că nimeni nu ar fi dispus să mă accepte, mai ales atunci când eu îl resping. Dar acum chiar m-am convins că familia Westford îi ia pe oameni aşa cum sunt ei, cu bune şi cu rele.

— Dacă-ţi închipui că nu eşti decât un pendejo din clasa de jos, atunci asta şi eşti. Problema ta e că Brittany nu gândeşte în termeni de diferenţe între clasele sociale şi nici n-o interesează contul tău bancar, atâta timp cât e cu tine.

---

[106] Iubită, logodnică (spaniolă).

E de neînţeles pentru mine, dar adevărul e că te iubeşte şi părerea părinţilor nu contează pentru ea. Poate că ar trebui să vă despărţiţi, pentru că Brittany chiar merită un tip dispus să apere relaţia lor cu orice preţ.

— Mai du-te dracu', zice Alex. Habar n-ai ce vorbeşti. De când n-ai mai avut tu o relaţie?

— Am acum una.

— O pretinsă relaţie. Până şi Kiara a recunoscut asta.

— Mda, oricum e mai bine decât nimic, adică ce ai tu acum, spun apropiindu-mă de Monte Carlo. Ca să ştii, venisem ca să-ţi iau maşina cu împrumut în seara asta. Nu pentru mine, ci de dragul Kiarei. Ştiu că tu o consideri o persoană drăguţă şi n-am cum să-i cer ei maşina ca să o scot la o întâlnire oficială.

— Aveam oricum de gând să ajung acasă la familia Westford înainte de bal. M-au invitat la ei.

— Cu atât mai bine, spun eu.

— OK. Dar să-mi aduci maşina înapoi după ce se termină balul, pentru că mâine vreau să lucrez la ea.

Aşez costumul de haine şi „corsage"-ul pe bancheta din spate şi Alex zice:

— Credeam că nu îţi place să ne vezi pe Brittany şi pe mine împreună.

— Îmi place să-ţi fac zile fripte, asta-i tot. Nu pentru asta sunt făcuţi fraţii mai mici? răspund eu ridicând din umeri. N-o fi ea chica mexicana, dar mai bine de atât n-ai cum s-o nimereşti. Dacă aş fi în locul tău, aş bate palma şi m-aş însura cu ea.

— Cum să-mi permit? Dintr-o diplomă, şi aia luată doar pe jumătate, şi cu o maşină de epocă?

Ridic iarăşi din umeri.

— Dacă asta-i tot ce-i poţi oferi, sunt sigur c-o să fie de acord. Ce Dumnezeu, e cu mult mai mult decât am eu de oferit, şi mai mult decât au avut părinţii noştri atunci când s-au căsătorit. Ca să nu mai spun că mama mai era şi

însărcinată cu fundu’ tău urât.

— Apropo de urât, te-ai uitat în ultima vreme în oglindă?

— Mda. Şi ciudat e că, şi cu buza ruptă şi ochiul vânăt, tot sunt mai frumos ca tine.

— Da, vezi să nu. Ia stai niţel, că tocmai mi-am amintit. Nu mi-ai povestit ce ai aflat despre Devlin.

— Ce naiba, nu-i momentu’ potrivit acum, zic eu pornind motorul şi turându-l. O să-ţi povestesc mâine. Poate…

Ajungem acasă la familia Westford şi îl găsesc pe Brandon la mine în cameră, aşezat pe pat cu braţele încrucişate. Puştiul încearcă să-şi compună o expresie feroce care-ar putea intimida pe cineva peste vreo zece ani sau cam aşa ceva.

— Ce faci aici, cachorro?

— Sunt supărat pe tine.

Măi să fie, astăzi sunt atacat din toate părţile.

— Ia un număr de ordine şi aşază-te la coadă, piciule.

Pufăie ca o maşină cu toba de eşapament stricată.

— Mi-ai spus că suntem complici în rele. Că dacă o să fac ceva rău, n-o să mă pârăşti. Şi dacă tu o să faci ceva rău, eu n-am să te spun.

— Şi?

— Şi eşti un turnător. Acum tati nu mai vrea să mă lase să mă joc la calculator decât dacă e şi el de faţă, de parc-aş fi copil mic. E numai vina ta.

— Îmi pare rău. Viaţa nu e întotdeauna dreaptă.

— De ce?

Dacă viaţa ar fi dreaptă, tata n-ar fi murit când eu n-aveam decât patru ani. Dacă viaţa ar fi dreaptă, n-ar trebui să-mi fac griji în legătură cu Devlin. Dacă viaţa ar fi dreaptă, aş avea cu adevărat o şansă cu Kiara. Viaţa e în mare parte un rahat.

— Nu ştiu de ce. Dar dacă o să-ţi dai tu seama, cachorro, te rog să-mi spui şi mie.

M-aştept din partea lui la o criză de istericale, dar mă

înşel. Brandon sare jos de pe pat şi se îndreaptă spre uşă.

— Să ştii că tot sunt supărat pe tine.

— O să-ţi treacă. Acum, şterge-o de-aici. Trebuie să fac un duş şi să mă pregătesc. Şi sunt deja în întârziere.

— Mi-ar trece mai uşor şi te-aş lăsa în pace dacă mi-ai aduce nişte bomboane din dulapul de deasupra frigiderului. Acolo e ascunzătoarea mamei, zice făcându-mi semn să mă aplec ca să-mi spună secretul. E locul în care ţine ea gustările nesănătoase, îmi şopteşte la ureche. Ştii despre ce vorbesc, alea cu adevărat bune.

Se entuziasmează tot mai tare pe măsură ce-mi oferă explicaţii.

La naiba, peste mai puţin de o oră trebuie să o iau pe Kiara la bal, dar nici nu vreau să-l las pe puşti cu ochii în soare.

— OK, Racer. Eşti gata să pleci într-o misiune secretă în căutarea comorii?

Brandon îşi freacă mâinile, în mod vizibil încântat de sine pentru c-a reuşit să mă manipuleze. Trebuie să recunosc, puştiul are putere de convingere.

— Urmează-mă.

Scot capul încetişor pe uşă, apoi îi fac semn să iasă. Îmi înăbuş râsul când îl văd înaintând în vârful picioarelor spre mine. Uneori se poartă ca un puşti de şase ani, dar alteori pare să aibă mai multă minte decât unii adulţi pe care îi cunosc.

Ne oprim când ajungem la baza scărilor şi nu scoatem o vorbă. Nu apucăm s-ajungem la bucătărie, că zăresc pe cineva ieşind din biroul lui Westford. E Kiara, îmbrăcată într-o rochie neagră lungă care se mulează perfect, de la piept până la şolduri, pe curbele ei apetisante. Nu numai că şi-a lăsat părul să cadă peste piept, dar şi-a aranjat cu grijă vârfurile, care se încolăcesc acum în bucle superbe. Unul din picioarele lungi şi subţiri îi iese din deschizătura laterală a rochiei, incredibil de sexy.

Încremenesc.

Rămân mut de uimire.

O măsor din ochi, savurând imaginea. Ştiu că momentul ăsta o să-mi rămână întipărit în minte pentru totdeauna. Când îmi cobor privirea spre pantofii sexy decupaţi în faţă şi cu tocuri mai înalte decât aş fi crezut vreodată că e-n stare să poarte, simt cum inima mea o ia razna în piept. Mă forţez să nu clipesc, de teamă că ceea ce văd nu e decât în imaginaţia mea şi c-ar putea să dispară.

— C-c-ce p-p-părere ai, c-c-cum arăt?

Brandon scoate un „Şşt” şi-şi pune degetul peste gură.

— Suntem într-o misiune secretă, şopteşte el cu voce tare, nebăgând de seamă că sora lui s-a transformat într-o zeiţă. Să nu ne spui lu’ mami şi lu’ tati.

— Promit, şuşoteşte Kiara. Şi ce anume căutaţi în misiunea asta secretă?

— Bomboane. Dintr-alea nesănătoase. Hai cu noi!

Mă uit la Kiara şi tânjesc să fiu singur cu ea. E tot ce îmi doresc în clipa asta.

— Brandon, ia-o tu înainte şi vezi unde e tatăl tău, ca să ne-asigurăm c-avem cale liberă, îi spun.

E musai să rămân măcar câteva momente singur cu sora lui.

— OK, zice el strecurându-se afară din hol. Mă-ntorc imediat.

Am mai puţin de un minut la dispoziţie. Îmi vâr mâinile în buzunare, ca să le ascund tremuratul şi agitaţia. Kiara mă răsplăteşte cu o jumătate de zâmbet, după care se uită în podea.

Îmi ridic privirea în tavan, în căutarea unui sfat sau măcar a unui semn din partea tatii. Îmi furişez din nou ochii spre ea. Dumnezeule, acum se uită drept la mine, aşteptând să zic ceva. Dar înainte ca să-mi vină în minte o frază inteligentă sau o remarcă amuzantă, Brandon se întoarce.

— E la el în birou. Hai să ne grăbim, ca să nu ne prindă.

Simt că mă sufoc. Trebuie să scap cât mai iute de Brandon.

Intrăm cu toţii în bucătărie. Întind mâna şi deschid dulăpiorul de deasupra frigiderului. Şi dau, aşa cum m-aşteptam, peste un coş mare cu marfă de contrabandă.

Brandon mă trage de poalele tricoului.

— Hai odată, arată-mi ce-ai găsit.

Pun coşul pe masă. Brandon se urcă pe un scaun şi examinează prada.

— Poftim, zice îndesându-mi în mână un baton de ciocolată. E cu alune. Nu-mi plac alunele.

Într-un final, alege o ciocolată cu lapte şi două batoane de lemn dulce. Satisfăcut de comoara pe care a pus mâna, coboară de pe scaun.

Aşez înapoi coşul în ascunzătoarea de care ştie toată lumea. Când mă întorc, îl văd pe Brandon rupând deja o bucată de ciocolată şi vârând-o în gură.

— Kiara, de ce arăţi acum ca o fată? întreabă el cu gura plină.

— Pentru că merg la bal cu Carlos.

— O să-l săruţi franţuzeşte?

Kiara îi aruncă o privire dojenitoare.

— Brandon! Nu e frumos ce spui. De unde ai auzit expresia asta?

— De la elevii de clasa a patra, în autobuzul şcolii.

— Şi ce au spus elevii de clasa a patra că înseamnă?

Se uită la ea exasperat.

— Ei, ştii tu…

— Nu, spune-mi tu, zice Kiara. Pentru că poate că nu ştiu. Din experienţă proprie pot să confirm că ştie, dar n-am de gând să îi divulg secretul.

— E atunci când lingi limba celuilalt, şopteşte Brandon. Fir-ar să fie, puştiul ăsta ştie mai multe decât ştiam eu la vârsta lui. Mai întâi s-a dovedit a fi un traficant virtual de

droguri, şi acum iată-l cum trăncăne despre sărutul franţuzesc. Kiara îmi aruncă o privire, dar eu îmi ridic braţele în aer. Cu toate că în clipa asta mor de poftă să o sărut franţuzeşte, pot să mai aştept.

— Nu e copilul meu, spun pe un ton defensiv.

— Poţi să iei o groază de microbi în felul ăsta, zice Brandon mestecând de zor şi meditând la consecinţele sărutului franţuzesc.

— Absolut, aprobă Kiara. Nu-i aşa, Carlos?

— Sigur. Microbi. O groază de microbi.

Nu le împărtăşesc părerea mea, că microbii unor fete chiar merită riscul.

— Eu nu o să sărut pe nimeni franţuzeşte, declară Brandon.

— Nimeni n-o să vrea să te sărute pe tine franţuzeşte, cachorro, dacă n-o să te ştergi la gură după ce mănânci ciocolată. Eşti dezgustător.

Kiara se întinde, ia un şerveţel şi-l şterge pe Brandon la gură, iar el se uită curios în sus spre ea.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. O să-l săruţi pe Carlos franţuzeşte?

Kiara

— Brandon, termină cu întrebările astea, sau o să te spun mamei c-ai şterpelit ciocolată din dulapul ei fără să-i ceri voie, spun aplecându-mă şi dându-i o sărutare pe obrazul acum curat. Da’ eu tot te iubesc.

— Reao, zice Brandon, dar ştiu că nu e supărat, pentru că iese ţopăind din bucătărie.

Suntem, în fine, singuri. Carlos se furişează prin spatele meu şi-mi dă încetişor părul la o parte, dezgolindu-mi ceafa.

— Eres hermosa, îmi şopteşte la ureche şi simt cum mă înmoi toată la auzul cuvintelor rostite în spaniolă.

Mă răsucesc cu faţa spre el.

— Mersi. Chiar simţeam nevoia unui compliment.

— Ar trebui să mă duc să fac un duş şi să mă-mbrac, da' nu-mi vine să plec, vreau să stau şi să te tot privesc.

Îl îmbrâncesc uşor, cu toate că sunt ameţită de mărturisirea lui cum că nu-şi poate lua ochii de la mine.

— Du-te. Nu vreau să ratez primul meu bal.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, stau tot în picioare, pe tocuri, de teamă să nu m-aşez şi să-mi mototolesc rochia. Mama a insistat să-mi facă unghiile cu ojă roz, aşa că mă stăpânesc să nu le rod, dar de foit nu reuşesc să mă abţin. Suntem în curtea din spatele casei, unde mama şi cu tata fac poză după poză cu mine stând în faţa casei, lângă un ghiveci cu flori, lângă maşina mea, cu Brandon, lângă gard şi...

Carlos deschide uşa glisantă şi iese pe verandă. Un costum negru şi o cămaşă albă cu nasturi de sus până jos au înlocuit eternul tricou şi blugii sfâşiaţi în genunchi. Doar la vederea lui, gătit aşa frumos pentru mine, inima începe să îmi bată mai iute în piept şi limba se îngroaşă şi se îngreunează. Mai ales când observ că ţine în mână un „corsage".

— O, ce bine arăţi, zice mama. Drăguţ din partea ta că o duci pe Kiara la balul de Homecoming. Dintotdeauna şi-a dorit să meargă.

— Nicio problemă, zice Carlos.

Nu-i întrerup şi nu-i spun mamei că m-a invitat la bal pentru că făcuserăm un târg. Sunt aproape sigură că dacă n-ar fi existat acea înţelegere, nu ne-am fi aflat acum aici, îmbrăcaţi în hainele noastre cele mai bune.

— Poftim, spune Carlos întinzându-mi bucheţelul de floricele violet cu alb şi cu galben în mijloc.

— Prinde-i buchetul de mână, Carlos, zice mama încântată, ducând la ochi aparatul de fotografiat.

Tata îi face semn să lase aparatul jos.

— Colleen, hai să mergem înăuntru. Cred c-ar fi bine să-i

lăsăm singuri câteva clipe.

După ce părinţii mei ne acordă intimitate, Carlos îmi prinde buchetul de încheietura mâinii.

— Ştiu că nu se potrivesc cu rochia, zice el timid. Şi nu sunt trandafiri, aşa cum sigur te-ai fi aşteptat. Sunt asteri[107] mexicani. De fiecare dată când o să te uiţi la ei în seara asta, vreau să te gândeşti la mine.

— Sunt p-p-perfecţi, spun ducând floricelele violet cu alb la nas şi trăgând în piept parfumul lor dulceag.

Pe masa de pe verandă este bucheţelul pentru butonieră pe care i-l cumpărasem. Un model simplu: un trandafir alb, cu frunze verzi.

— Ar t-t-trebui să ţi-l p-p-prind la b-b-butonieră.

Face un pas spre mine. Mâinile îmi tremură când iau acul de siguranţă şi încerc să-l înfig.

— Lasă-mă pe mine, zice el privindu-mă cum mă străduiesc să împing acul prin banda verde pusă de florar în partea de jos a butonierei.

Degetele ni se ating şi-abia dacă mai respir.

Mai suferim preţ de câteva poze cu părinţii, timp în care norii încep să se adune pe cer.

— Au anunţat că o să plouă, zice mama, apoi îmi ordonă să-mi iau fulgarinul gri-maroniu care nu se potriveşte cu rochia, dar mă va apăra de ploaie.

Carlos pare încântat că are prilejul de a conduce maşina lui Alex. A ştiut că-mi va face plăcere să merg într-o maşină exact ca a mea.

În zece minute ajungem în parcarea şcolii, care e arhiplină. Dar n-apucăm să intrăm pentru că, din senin, apar Nick Glass şi doi alţi tipi solizi care se postează în calea noastră. E evident că n-au venit aici ca să danseze… ci ca să facă scandal.

Îl prind pe Carlos de braţ, speriată că ar putea să se ia din nou la bătaie.

---

[107] Plante erbacee decorative, cu flori frumos colorate.

— E-n regulă, mă asigură el cu blândeţe. Ai încredere în mine, chica.

— Ăsta-i teritoriul meu, zice Nick păşind în faţă. Şi n-am de gând să îl împart cu nimeni.

— Păi nici nu vreau să îl revendic, îi răspunde Carlos.

— Care-i treaba? spune Ram apropiindu-se de noi împreună cu o fată pe care nu o recunosc.

Ram şi cu Carlos s-au împrietenit la şcoală şi e plăcut să ştiu că cineva e dispus să-şi pună pielea la bătaie pentru Carlos, chiar şi de balul de Homecoming.

— Totul e-n regulă între noi, Nick, nu-i aşa? întreabă Carlos.

Nick se uită de la Carlos la Ram şi înapoi la Carlos. Amicii lui nu sunt elevi la Flatiron. Şi par să nu se dea în lături de la o încăierare, însă într-un final Nick face un pas în spate şi ne lasă să trecem.

Carlos mă ia de mână şi mă împinge, fără să se teamă, printre ei.

— Dacă ai nevoie de mine, Carlos, să ştii că sunt aici, zice Ram în clipa când ajungem la uşa de intrare în şcoală.

— Şi reciproca, răspunde Carlos, după care mă strânge de mână. Dacă vrei să mergi în altă parte, Kiara, nu am nimic împotrivă.

Clatin din cap.

— Am făcut o înţelegere şi trebuie să o respecţi. Vreau să îmi facă o poză fotograful oficial ca să o prind pe panoul de deasupra biroului meu, în chip de amintire. Dar mai întâi vreau să-mi promiţi că nu o să te baţi.

— OK, chica. Dar dacă după poză vei vrea să mergi în altă parte, nu trebuie decât să-mi spui.

— Unde să mergem? îl întreb.

Se uită în jur la serpentinele de hârtie, la postere şi la elevii care strigă şi dansează pe muzica dată tare. Mă trage mai aproape.

— Undeva într-un loc mai liniştit. Pentru că-n seara asta

n-am chef să te împart cu nimeni.

Adevărul e că nici eu n-am chef să-l împart cu nimeni.

Fotograful ne pune să pozăm înainte de a intra în sala de sport. Dar mai întâi ne aranjează, învârtindu-ne ca pe nişte manechine dintr-un magazin universal.

— Vrei să bei ceva? mă întreabă Carlos cu braţul petrecut pe după talia mea şi trăgându-mă spre el ca să-l aud peste vacarmul din încăpere.

Clatin din cap şi mă uit prin sală. Majoritatea fetelor sunt îmbrăcate în rochii foarte scurte cu volane care se ridică în clipa când se răsucesc în timpul dansului. Par deplasată în rochia mea vintage, lungă, neagră şi mulată.

— Dar de mâncat vrei să mănânci ceva? întreabă el. Văd că au pizza.

— Mai târziu.

Mă uit la ceilalţi elevi cum dansează. Cei mai mulţi sunt strânşi ciorchine şi sar în sus şi-n jos pe ritmurile muzicii date la maximum. Nici urmă de Madison. Şi nici de Lacey. Când îmi dau seama că nu voi fi ţinta unor remarci grosolane, las garda jos.

Carlos mă ia de mână şi mă conduce spre capătul îndepărtat al sălii.

— Hai să dansăm.

— Nu eşti pe deplin refăcut. Hai să aşteptăm până pun o muzică mai lentă. Nu vreau să te răneşti.

Carlos nu mă ascultă şi începe să danseze. Nu pare să mai aibă dureri. De fapt, se mişcă de parcă toată viaţa n-ar fi făcut altceva decât să danseze. Muzica bubuitoare are un ritm trepidant. Majoritatea băieţilor pe care îi cunosc nu ştiu să se mişte în ritm. Dar nu şi Carlos. E de-a dreptul uimitor. Îmi vine să mă dau la o parte şi să-l urmăresc cum îşi unduieşte corpul.

— Arată-mi cum ştii să te mişti, zice el la un moment dat cu o sclipire răutăcioasă în ochi şi ridicându-şi sprâncenele. Hai, chica, să te văd de ce eşti în stare.

CARLOS

Kiara ştie să danseze ca o profesionistă. La naiba, imediat ce o provoc, începe să se mişte de parc-ar fi în elementul ei. Dansăm împreună şi dintr-odată plutim la unison. Ne stabilim propriul ritm şi continuăm să dansăm fără oprire. Kiara mă face să uit cu totul de Devlin, ca şi de drama prin care trec acum Brittany şi Alex.

Chiar în mijlocul unui dans rapid, DJ-ul schimbă melodia. Un cântec dureros de lent, despre o iubire neîmpărtăşită, răsună acum în sala de sport. Kiara se uită la mine, nesigură cum avem să atacăm noul dans.

Îi iau mâinile şi i le înfăşor pe după gâtul meu. La naiba, ce frumos miroase... a zmeură proaspătă, un parfum de care nu m-aş sătura niciodată. O trag spre mine şi o lipesc de corpul meu şi tot ce vreau e s-o răpesc de aici şi să n-o mai aduc nicicând înapoi. Încerc să mă prefac că Devlin nici nu există şi că la sfârşitul lunii nu o voi părăsi de tot. Vreau să savurez clipa, pentru că viitorul îmi apare azi ca o încurcătură mare şi urâtă.

— La ce te gândeşti? mă întreabă ea.

— Să plec de-aici, îi spun eu adevărul.

Habar nu are că mă gândesc de fapt să plec din Colorado, dar e mai bine aşa. Dac-ar afla ce plănuiesc, probabil că i-ar suna pe Alex şi pe părinţii ei, ca să organizeze o intervenţie[108]. Şi dacă tot ar face-o, l-ar invita, mai mult ca sigur, şi pe Tuck.

Stă cu braţele în continuare pe după gâtul meu şi se uită în sus la mine. Mă aplec şi o sărut uşor pe buzele moi şi lucioase, fără să-mi pese că profii se holbează la noi. Toţi elevii au fost avertizaţi că ar putea fi daţi afară de la bal

[108] Întâlnire organizată de rudele, prietenii, colegii cuiva aflat în dificultate, fără ştiinţa acestuia, în cadrul căreia se încearcă discutarea problemelor respectivului şi oferirea de sfaturi.

pentru manifestări de afecţiune în public.

— N-n-n-avem v-v-voie să ne s-s-sărutăm, zice Kiara retrăgându-se.

— Atunci hai să mergem în altă parte, spun strecurându-mi mâna în jos pe spatele ei şi lăsând-o să zăbovească pe curba de deasupra fundului.

— Hei, Carlos, strigă Ram în timp ce se apropie cu partenera lui, după ce terminaserăm de dansat şi de mâncat şi eram gata s-o ştergem. Noi ne cărăm de-aici, mergem la casa părinţilor mei, pe malul lacului. Vreţi să veniţi cu noi?

Mă uit la prietena mea. Încuviinţează din cap.

— Eşti sigură? o întreb.

— Da.

Afară plouă, aşa c-o luăm la fugă spre maşină. Scot Monte Carlo-ul din parcare şi mă iau după Ram şi alte câteva maşini. După o jumătate de oră, ieşim de pe şoseaua principală şi ne îndreptăm pe o alee lungă spre o casă mică de pe malul unui lac privat.

— Eşti sigură că o să te simţi bine aici? o întreb pe Kiara; n-a prea vorbit de când am plecat de la bal.

— Îhî. N-n-nu vreau să se t-t-termine seara.

Nici eu. Pentru că după seara asta, voi fi din nou forţat să dau ochii cu realitatea. Intrăm în casă în urma altor trei cupluri, alergând spre uşă, pentru că a început să toarne cu găleata. Casa nu e mare, dar are ferestre uriaşe, cu vedere spre lac. Sunt convins că dacă n-ar fi fost întuneric, am fi putut vedea lacul. Dar aşa, tot ce putem zări sunt rafalele de ploaie care lovesc în geamuri.

Ram are frigiderul plin ochi cu cutii de bere.

— Serviţi-vă, zice aruncându-ne câte una la fiecare. Şi dacă nu sunt de ajuns, mai avem în garaj.

Kiara îşi ţine în mână cutia de bere primită de la Ram. E încă nedesfăcută.

— Ai de gând să bei? mă-ntreabă.

— Nu ştiu. Poate.

Întinde mâna spre mine.

— Atunci te rog să-mi dai cheile de la maşină. Nu vreau să conduci după ce bei, îmi spune încet, ca să nu o audă celelalte cupluri.

— Apropo, strigă Ram, cei care beau vor trebui să rămână aici peste noapte. Regulile casei.

Mă uit în jur. Se pare că celelalte cupluri sunt hotărâte să rămână aici.

— Aşteaptă-mă, îi spun Kiarei, apoi alerg afară spre maşină şi scot celularul pe care l-am vârât în torpedou.

După cinci minute mă întorc în casă. În ciuda timidităţii autoproclamate, Kiara se descurcă bine. Ram o îmboldeşte să discute despre avantajele motoarelor diesel şi ascultând-o îmi vine să exclam „Asta-i iubita mea”. Numai că nu-i de fapt iubita mea. Sau cel puţin nu va fi prea curând. Deşi în noaptea asta este.

O trag pe Kiara deoparte.

— O să dormim aici, îi spun. I-am sunat pe părinţii tăi. Şi-au zis că e în regulă.

— Cum de i-ai convins?

— Le-am spus că am băut. Şi se pare că au preferat să dormim aici decât să conducem beţi.

— Dar eu n-aveam de gând să beau deloc.

Îi arunc un rânjet obraznic.

— Dacă nu află, n-au cum să facă gură.

În timp ce restul cuplurilor îşi caută locşoare cât mai intime în care să-şi petreacă noaptea, eu înşfac nişte pături din cele scoase de Ram din dulap şi o conduc pe Kiara afară.

— Unde mergem? mă întreabă ea.

— Am văzut un ponton pe malul lacului. Ştiu că e frig şi plouă… da e acoperit şi nu o să ne deranjeze nimeni.

Îmi scot jacheta de la costum şi i-o dau.

— Poftim. Pune-o pe tine.

Îşi strecoară braţele pe mâneci şi-şi strânge haina pe lângă corp. Îmi place să o văd îmbrăcată aşa, în haina asta, e ca şi cum Kiara ar fi a mea şi a nimănui altcuiva.

— Aşteaptă! zice prinzându-mă de încheietura mâinii. Dă-mi cheile de la maşină.

O, Doamne. Asta e. Acum are să-mi spună că nu-i a mea, de fapt – şi că-l iubeşte încă pe Michael şi vrea să plecăm. Sau că nu voise altceva decât s-o însoţesc la bal şi-atât, şi că eu înţelesesem greşit. Nu am băut decât o bere şi sunt dureros de treaz, da tot nu-mi vine s-o conduc înapoi acasă. Aş vrea ca noaptea asta să dureze cât mai mult.

— Trebuie să-mi iau geanta, îmi explică. Am uitat-o în maşină.

Oh. Geanta. Rămân în ploaie şi mă uit lung după fata care mă face să-mi doresc s-o iau în braţe şi să nu-i mai dau drumul niciodată, de parc-ar fi colacul meu de salvare. Emoţia care mă cuprinde mă sperie de moarte. În drum spre ponton, ne oprim la maşină. Îşi ia geanta şi-o strânge în braţe în timp ce continuăm să mergem prin iarbă.

— Mi se afundă tocurile în pământ, zice.

Îi dau păturile şi o ridic în braţe.

— Să nu mă scapi, spune încercând să-şi aşeze păturile în poală şi să mă ţină în acelaşi timp strâns pe după gât.

— Ai încredere în mine.

E pentru a doua oară în seara asta când îi cer să aibă încredere în mine. Cu toate că n-ar trebui să mă asculte, pentru că după noaptea asta înţelegerea noastră cade. Dar deocamdată nu vreau să mă gândesc la ziua de mâine. Noaptea asta ar trebui să îmi ajungă cât pentru o viaţă. În noaptea asta… în noaptea asta poate să aibă încredere în mine şi eu în ea.

O aşez jos, pe pontonul acoperit. E întuneric şi nori negri ascund luna. Pătura de deasupra s-a udat şi mă bucur că am adus cu mine mai multe. Le iau din mâna ei şi întind păturile uscate pe pontonul din lemn, aranjând un loc bine

adăpostit în care să dormim.

Deşi nu sunt prea sigur că dormitul o să fie singurul lucru pe care o să-l facem împreună în noaptea asta.

— Kiara? spun.

— D-d-da? zice şi sunetul vocii ei răsună în întuneric.

— Vino încoace şi întinde-te lângă mine.

Kiara

Inima mi se zbate în piept şi sunt copleşită de un val de emoţie la auzul vorbelor lui.

— E întuneric. Nu v-v-văd n-n-nimic.

— Ia-te după vocea mea. N-o să te las să cazi.

Orbecăi cu mâinile întinse în faţă, tremurând fie de tulburare, fie din cauza ploii reci. Nu ştiu care din ele mă face să mă înfior mai tare. Când mâinile ni se întâlnesc în beznă, Carlos mă conduce spre locul unde a aşezat păturile. Pun poşeta cu prezervativul în ea lângă pătură, apoi îmi ridic cu stângăcie poalele rochiei şi mă aşez în faţa lui.

Îşi înfăşoară braţele puternice, musculoase, în jurul meu.

— Tremuri, zice trăgându-mă spre pieptul lui.

— N-n-nu mă p-p-ot abţine.

— Ţi-e frig? Pentru că pot să aduc mai multe pături dacă…

— Nu, nu pleca. R-r-rămâi cu m-m-mine.

Mă răsucesc în aşa fel încât să-l ţin cu braţele pe după mijloc. Mă scald în căldura corpului său.

— S-ssunt t-t-tulburată, asta-i tot.

Mă mângâie pe părul ud de ploaie.

— Şi eu.

— Carlos?

— Da?

Nu pot să-l văd, aşa că ridic mâna şi îi ating bărbia proaspăt rasă.

— Povesteşte-mi ceva ce-ţi aminteşti din copilărie. C-c-

ceva f-f-frumos.

Îi ia mult timp ca să răspundă. Chiar nu-şi mai aminteşte nimic plăcut din vremea când locuia în Chicago?

— Alex şi cu mine făceam mereu prostii după şcoală, când mama era la muncă. Alex ar fi trebuit să se ocupe de toate treburile gospodăreşti, dar ultimul lucru pe care şi-l doreşte un băiat de treisprezece ani e să muncească de cum ajunge acasă. Făceam întreceri între noi – Olimpiada Fuentes – şi născoceam tot felul de jocuri caraghioase.

— Ca de pildă?

— Alex a venit cu ideea asta prostească să tăiem partea de sus a ciorapilor mamei şi să băgăm pe craci mingi de tenis. Le zicea Discurile din Ciorap. Le învârteam ca pe morile de vânt şi pe urmă le aruncam cât de tare puteam. Uneori câştiga cel care arunca discul cât mai departe, alteori cel care îl arunca mai sus, chicoteşte Carlos. Eram aşa de tâmpiţi încât după aia vâram ciorapii înapoi în sertarul mamei şi ne închipuiam că n-o să-şi dea seama cine i-a tăiat.

— Mama voastră era severă cu voi?

— Hai să zicem că fundu’ mă doare şi acum, după atâta timp.

— Au!

— Mda. Pe vremea aia, Alex şi cu mine petreceam mult timp împreună. Îmi amintesc că o dată, când ne jucam de-a piraţii, m-am dus în camera mamei, i-am luat caseta cu bijuterii şi am îngropat-o în pădurea de lângă casă. Majoritatea bijuteriilor erau nişte imitaţii ieftine sau broşe dintr-alea oribile pe care ţi le dau gratis la serviciu ca să le porţi prinse de rever. M-am întors acasă şi am desenat o hartă, am marcat cu un X mare şi roşu locul unde ascunsesem comoara şi i-am spus lui Alex să se ducă s-o caute.

— Şi a găsit-o?

— Nu, zice Carlos râzând scurt. Şi nici eu.

— Şi mama voastră s-a supărat pe voi?

— Supărat e prea puţin spus, chica. În fiecare zi, de cum veneam de la şcoală, mă duceam în pădure şi săpam după caseta cu bijuterii, da' n-am reuşit s-o găsesc. Lucrul cel mai rău e că-n cutie îşi ţinea şi verigheta… nu o purta niciodată pentru că după moartea tatii nu voia să rişte să o piardă…

— Dumnezeule! Ce oribil!

— Mda. N-a fost deloc plăcut. Dar într-o bună zi o să găsesc eu caseta aia, asta dacă n-o să mi-o ia altcineva înainte. OK, acum e rândul tău. Tu ce-ai făcut ca să-i scoţi din sărite pe Atotputernicul Profesor şi pe Regina Mamă a Ceaiurilor Organice?

— Odată, i-am ascuns cheile de la maşină lui tata, ca să nu se ducă la serviciu, spun eu.

— Nu-i cine ştie ce. Altceva mai rău n-ai făcut?

— Mă dădeam bolnavă ca să chiulesc de la şcoală.

— A, la sportu' ăsta eram campion. N-ai făcut niciodată ceva cu adevărat rău? Sau ai fost toată viaţa un model de bună purtare?

— Când mă supăram pe ai mei, le turnam sos de Tabasco în pasta de dinţi.

— Ei vezi, aşa mai vii de-acasă. Drăguţ.

— Ai mei nu m-au bătut niciodată, ei nu consideră asta o metodă bună de educaţie. Am obţinut însă multe time-outuri în perioada mea rebelă, pe la vreo doisprezece ani.

Râde.

— La mine, starea rebelă s-a permanentizat.

Degetele lui îmi mângâie uşor genunchii şi urcă apoi încetişor. Ating jartiera şi panglica ei.

— Ce-i asta?

— O jartieră. Pe care s-o păstrezi ca amintire. E un f-f-fel de trofeu când mergi s-s-suficient de departe din punct de vedere sexual cu o fată. O prostie, pe bune. Şi o c-c-chestie umilitoare, dacă s-s-stau să mă gândesc mai bine.

— Ştiu ce este, zice cu o sclipire de amuzament în ochi. Te-am întrebat doar ca să văd ce explicaţie îmi oferi.

Îmi coboară încet jartiera şi buzele îi urmează aceeaşi cale pe coapsa mea.

— Îmi place, murmură în timp ce-mi scoate pantofii, apoi jartiera.

— Te simţi rebel în clipa asta? îl întreb.

— Si. Foarte rebel.

— Mai ţii minte când mi-ai spus că vom da amândoi de necaz, cât de curând?

— Da.

— Ei bine, cred că ziua aia a sosit.

Întind spre el mâini tremurânde şi încep să-i desfac nasturii de la cămaşă. O deschid şi încep să îl sărut încet de-a lungul pieptului gol. Îmi cobor sărutările pe măsură ce desfac nasturii.

— Vrei să dai de necaz cu mine, Carlos?

CARLOS

Să dau de necaz cu Kiara? Pentru numele lui Dumnezeu, am dat de necaz din clipa când am văzut-o pentru prima oară la liceul Flatiron. Acum mă pierd în moliciunea şi căldura buzelor ei pe pielea mea. O las să preia iniţiativa. Mă reţin, cu toate că tot corpul meu strigă de frustrare; vreau mai mult. Brittany mi-a spus să-mi controlez atitudinea şi să-mi ţin egoul în frâu. Problema e că-n clipa asta n-am niciun buton pe care să apăs ca să le stăpânesc.

Limba ei umedă îmi atinge sfârcul stâng.

— E b-b-bine aşa? mă întreabă.

Nicio fată nu mi-a făcut aşa ceva. Şi nu ştiu dacă o să las o altă fată să-mi mai facă asta vreodată. Acum nu este însă vorba de-o fată oarecare, ci de Kiara. Am senzaţia că în momentul ăsta ar putea face orice din mine şi n-aş avea nimic de obiectat.

— Mda. E bine, chica. Abia aştept să îţi întorc favoarea.

Răsuflu sacadat şi încerc să îi ordon corpului meu să se relaxeze în timp ce gura ei se apropie de partea cealaltă, a pieptului meu.

Vreau să o simt din nou lipită de mine. Răbdarea n-a fost niciodată punctul meu forte.

— Hei, spun ridicându-i bărbia.

O sărut uşor şi tot ce îmi doresc acum pe lume e să o am întinsă lângă mine.

— E rândul meu.

Las haina mea să îi alunece de pe umeri şi o arunc apoi deoparte, ca să nu ne-ncurce. Îmi mişc degetele în sus pe fermoarul rochiei ei şi mă opresc în clipa când ajung în capăt. Trag de fermoar în jos, tot mai în jos, descoperindu-i pielea. Aş vrea s-o văd, dar tot ce pot e să mi-o imaginez. Kiara îmi descheie nasturii de la pantaloni şi îşi strecoară mâna înăuntru.

— Ce faci? o întreb.

— Scuze, răspunde iute, retrăgându-şi mâna. S-s-simţeam nevoia să f-f-fac ceva cu mâinile şi-am v-v-vrut să văd dacă te excit.

Râd. Numai Kiara ar fi în stare să caute răspunsurile-n pantalonii mei.

— Şi ai găsit dovada? o întreb amuzat.

— Da, şopteşte. Eşti excitat.

— Ca să ştii… spun luându-i mâna şi punând-o la loc. E de ajuns să mă gândesc la tine şi mi se întăreşte.

O simt cum zâmbeşte, cu toate că nu-i pot vedea faţa. Îmi desenez în minte chipul ei, cu pleoapele care îi încadrează ochii cameleonici, deveniţi acum probabil de un cenuşiu-deschis.

Las rochia să-i alunece de pe umeri şi nu mă opresc decât când e complet goală.

— E rândul tău, şopteşte Kiara retrăgându-se în clipa când dau s-o ating.

Scot de pe mine tot ce am cu excepţia lenjeriei, după care o apropii de mine şi o acopăr cu păturile.

— Ţi-e frig? o întreb când observ că mâinile îi tremură când îşi trece degetele peste faţa mea, încercând să-şi întipărească în minte trăsăturile.

— Nu.

Mă aplec peste ea şi o sărut.

— Dă-mi microbii tăi, îi spun, făcând aluzie la percepţia caraghioasă a lui Brandon cu privire la sărutul franţuzesc.

— Numai dacă mi-i dai şi tu pe-ai tăi, zice cu buzele lipite de-ale mele.

Îşi deschide gura şi limbile noastre se împletesc şi umezeala lor alunecoasă, oricât de greu ar fi de crezut, mă întăreşte şi mai mult.

Ne mişcăm împreună, cu corpurile încleştate, şi timpul pare să fi stat în loc. Braţele îi sunt încolăcite în jurul meu în clipa când mâna îmi alunecă spre chiloţii ei.

— Am adus un prezervativ, îi spun când îi dau jos chiloţii, şi de acum ne-am încins amândoi şi-am transpirat, iar eu nu mă mai pot stăpâni.

— Şi eu am adus, îmi şopteşte cu gura lipită de gâtul meu.

Dar s-ar putea să nu putem să-l folosim.

— De ce?

M-aştept să-mi răspundă că totul a fost o greşeală, că nu a vrut să mă excite aşa de tare şi că nu-s demn să îi răpesc virginitatea, ceea ce recunosc în sinea mea că e adevărat.

Îşi drege glasul.

— D-d-depinde dacă eşti sau nu alergic la 1 – 1 l-atex.

Latex? Nu mi s-a mai pus o asemenea întrebare. Poate pentru că fetele cu care am fost până acum se aşteptau să aduc eu protecţia sau să nu o aduc deloc.

— Chica, nu sunt alergic la nimic.

— Bine, zice spune luându-şi poşeta şi scoţând dinăuntru pachetul cu prezervativul. Vrei să ţi-l pun eu?

Nu vede cum îmi cade falca. Dintre noi doi, nu eu sunt cel virgin, şi totuşi seara asta a fost plină de premiere pentru mine.

— Eşti sigură că ai să te descurci?

Aud cum sfâşie folia.

— Să înţeleg că mă provoci? şuşoteşte Kiara, apoi se apleacă şi îşi lipeşte buzele de ale mele. Of, Carlos, doar mă cunoşti. Ştii că nu pot rezista provocărilor.

Kiara

— Scoală-te, chica.

Tresar la auzul vocii lui şi la atingerea uşoară a degetelor pe umărul meu gol. Avem picioarele înlănţuite, capul meu se odihneşte în îndoitura braţului său şi amintirea a ceea ce am făcut în urmă cu câteva ore îmi stârneşte senzaţii dulci-amare.

Deschid ochii. E încă întuneric şi suntem amândoi complet goi, sub pături.

— Bună, spun năucă şi obosită.

— Bună. Trebuie să plecăm.

— De ce? Nu putem să mai rămânem?

Îşi drege glasul şi se rostogoleşte, îndepărtându-se de mine, iar mişcarea face ca aerul rece să dea năvală printre paturi şi să mă pătrundă până la piele.

— Am uitat că trebuia să-i duc maşina înapoi lui Alex în noaptea asta.

— O, spun eu prosteşte. OK.

E limpede, s-a speriat şi regretă ce-am făcut. Nu ştiu ce l-a apucat tocmai acum, dar important e că m-am prins ce are.

— Îmbracă-te, îmi cere pe un ton inexpresiv.

Ne îmbrăcăm amândoi şi îmi întinde haina lui, dar nu o iau.

— Am fulgarinul, îi spun.

— L-ai lăsat în maşină, Kiara. Pune haina pe tine. O să te apere de ploaie.

— N-am nevoie, spun păşind în ploaie doar cu rochia pe mine şi în picioarele goale.

Ceea ce-mi trebuie mie e sinceritatea lui. A-mi oferi jacheta nu e, oricum, decât un gest de suprafaţă. Pentru că haina-i udă, şi înăuntru şi pe dinafară.

Odată urcaţi în maşină, după ce îndeasă păturile în portbagaj şi mormăie ceva cum că trebuie să le ducă la spălătorie ca să le cureţe, străbatem în tăcere străzile întunecate şi pustii. Singurul sunet e al ploii care se izbeşte de geamuri. Aş vrea ca picăturile de ploaie să nu semene atât de tare cu lacrimile.

— Eşti supărat pe mine? îl întreb în timp ce-mi trag pe mine fulgarinul, ca să nu vadă cum îmi tremură braţele.

— Nu.

— Atunci n-n-nu te mai purta de parc-ai fi. A fost o seară perfectă pentru mine. Te rog, nu strica totul.

Trage maşina pe aleea din faţa casei şi o opreşte lângă a mea. Acum ploaia s-a pornit şi mai tare.

— Aşteaptă câteva minute până se mai domoleşte ploaia, zice când mă vede că-mi iau pantofii şi poşeta.

— Cum o să te-ntorci dacă îi laşi maşina lui Alex?

— O să rămân la el, răspunde.

Urmăresc picăturile de ploaie lăsând dâre pe parbriz, apoi dispărând. Nu mai pot rămâne mult în maşină fără să mă tulbur din nou.

— Ca să ştii, nu regret nimic din ce s-a întâmplat. Absolut nimic.

Mă priveşte drept în ochi. Farurile îi luminează trăsăturile frumoase, puternice.

— Ascultă, trebuie să stau să mă gândesc bine la ce s-a întâmplat. Totul e atât de…

— Complicat, completez eu propoziţia. Atunci, 1 – 1 l-asă-mă pe mine să-ţi uşurez s-s-situaţia. Nu sunt atât de

proastă ca să-mi închipui că 1 – 1 l-ucrurile se vor schimba de-acum înainte d-d-doar pentru c-am făcut sex. Mi-ai spus 1 – 1 l-impede de la bun început că nu-ţi d-d-doreşti o iubită. Vezi ce simplu e? Acum consideră-te liber ca pasărea cerului.

Kiara…

Nu suport să-l aud spunând că seara asta a fost o greşeală, în ciuda declaraţiei mele cum că n-are niciun rost să luăm lucrurile în tragic. Cobor, dar în loc să alerg prin ploaie către casă, mă duc spre maşina mea. Am nevoie de un loc în care să pot gândi şi plânge fără teama de a fi auzită. În clipa asta, maşina e sanctuarul meu. Dac-ar pleca odată mai repede, ca să pot plânge în voie.

Deschide geamul şi îmi face semn să îl deschid şi eu la maşina mea. Mă conformez şi văd că buzele i se mişcă, rostind ceva. Vocea îi răzbate cu mare greutate prin ploaia care cade acum şuvoaie printre noi.

Mă aplec peste geam.

— Ce-ai spus?

Se apleacă şi el şi capetele noastre se-ntâlnesc la jumătatea drumului. Suntem amândoi uzi până la piele, dar nici unuia nu pare să îi pese.

— Nu fugi de mine când încerc să-ţi spun ceva atât de important.

— Ce? spun, rugându-mă în gând să nu observe lacrimile care îmi curg pe obraji sau să le confunde cu picăturile de ploaie.

— Seara asta a fost… cum să zic, perfectă şi pentru mine. Mi-ai întors viaţa cu fundu-n sus. M-am îndrăgostit de tine, chica, şi asta mă sperie de moarte. Am tremurat toată noaptea pentru c-am bănuit că asta o să se întâmple. Am încercat să neg totul, să te fac să crezi că nu eşti pentru mine decât o pretinsă iubită, însă am minţit. Te iubesc,

Kiara, spune, şi buzele i se apropie şi se-ntâlnesc cu ale mele.

CARLOS

— Ce cauţi aici? mă-ntreabă Alex când ajung la el în garsonieră la cinci dimineaţa.

— Mă mut înapoi, zic făcându-mi loc pe lângă el.

Cel puţin până la sfârşitul lunii, când eu şi cu Keno o să plecăm din Colorado.

— Ne-am înţeles să stai la familia Westford.

— Nu mai pot să locuiesc la ei, îi spun.

— De ce?

— Speram să nu mă-ntrebi.

— Ai făcut cumva ceva ilegal? zice el cutremurându-se.

Ridic din umeri.

— Poate în unele state. Ascultă, Alex, n-am unde să mă duc. Deşi presupun că aş putea trăi şi eu pe străzi, ca alţi copii ai căror fraţi i-au dat afară…

— Termină cu prostiile, Carlos. Ştii că nu ai voie să stai aici. Aşa a hotărât judecătorul.

Aşa o fi hotărât judecătorul, dar nu pot să profit de Westford. E unul dintre tipii ăia buni de care am fost mereu convins că nu există decât în filme.

— M-am culcat cu fiica profului, scot porumbelul din mine. Deci, pot să rămân aici sau nu?

— Te rog, spune-mi că glumeşti.

— Nu pot. S-a întâmplat la balul de Homecoming, Alex. Şi înainte de a-mi ţine o predică despre ceea ce e bine şi e rău în viaţă, aminteşte-ţi că ai regulat-o pe Brittany pentru prima oară din cauza unui pariu – şi nici mai mult nici mai puţin decât pe podeaua atelierului auto al vărului nostru – şi taman de Halloween.

Alex îşi freacă tâmplele.

— Nu ştii nimic despre noaptea aia, Carlos, aşa că taci

naibii din gură, spune aşezându-se pe pat şi luându-şi capul în mâini. Îmi pare rău, da’ sunt nevoit să te întreb… ai folosit prezervativul?

— Nu sunt idiot.

Alex îşi ridică privirea şi se încruntă la mine.

— OK, spun eu. Recunosc, sunt un idiot. Dar am folosit prezervativul.

— Măcar în privinţa asta ai făcut ce trebuie. Poţi să rămâi aici peste noapte, spune Alex scoţând o pernă şi o pătură din dulap.

A înapoiat salteaua gonflabilă împrumutată, aşa că-s nevoit să mă întind pe jos. Zece minute mai târziu, după ce a stins lumina, mă uit la umbrele de pe tavan şi îl întreb:

— Cum te-ai îndrăgostit de Brittany? Ai ştiut de la început că o iubeşti sau s-a întâmplat într-un moment anume?

Nu răspunde pe loc, aşa că îmi închipui că a adormit. Dar după aia un oftat lung rupe tăcerea.

— S-a întâmplat la ora de chimie a lui Peterson… când mi-a spus că mă urăşte. Acum termină cu trăncăneala şi culcă-te.

Mă întorc pe o parte şi revăd în minte toate scenele petrecute în noaptea asta, începând cu clipa când o văzusem pe Kiara în rochia ei neagră. Îmi tăiase pur şi simplu răsuflarea.

— Alex?

— Ce-i? zice enervat.

— I-am spus că o iubesc.

— Vorbeai serios?

Nu glumisem deloc când îi mărturisisem Kiarei că-mi întorsese toată viaţa cu fundu-n sus. Ce fel de fată poartă tricouri lălâi în fiecare zi, are un gay drept cel mai bun prieten, se bâlbâie când e tulburată, lipeşte programe de duş pe oglinda de la baie, face fursecuri tâmpite cu magneţi doar ca să mă scoată pe mine din sărite, se pricepe la maşini mai bine decât un băiat şi se entuziasmează când

apare provocarea de a trage un prezervativ pe penis? O fată ca asta nu poate fi decât nebună de legat.

— Alex, sunt în rahat până-n gât. Cred că nimic nu m-ar face mai fericit decât să mă trezesc lângă ea în fiecare dimineaţă.

— Ai dreptate, Carlos. Eşti în rahat până-n gât.

— Cum Dumnezeu o să scap din încurcătura cu Devlin?

— Nu ştiu. În clipa asta, sunt complet în ceaţă, la fel ca tine, însă ştiu pe cineva care-ar putea să ne ajute.

— Cine?

— O să-ţi spun de dimineaţă. Acum taci din gură şi lasă-mă să dorm.

Celularul meu se aprinde şi bipul răsună tare în garsoniera mică.

— Cine naiba sună la ora asta? vrea să afle Alex. E Devlin?

Citesc mesajul şi izbucnesc în râs.

— Nu. E un text de la fosta ta iubită.

Alex sare practic din pat şi-mi smulge telefonul din mâini.

— Ce zice? Şi de ce-ţi trimite mesaje?

— Ţine-ţi firea, frăţioare. M-a întrebat cum a fost la întâlnire şi i-am răspuns înainte să ajung aici. N-am ştiut că mai avea ceva de adăugat.

— Vrea să afle dacă mă simt la fel de mizerabil ca şi ea, zice Alex parcurgând textul.

Lumina aruncată de ecranul telefonului pe faţa lui îmi dă răspunsul. E încă dezgustător, disperat de îndrăgostit de Brittany. Aş face mişto de el, dar sunt convins că aveam aceeaşi privire pe faţă când mă trezisem cu trupul gol al Kiarei lângă mine şi îmi dădusem seama că aş fi preferat să mor decât să mai trăiesc o zi fără ea. Nu o cunosc de mult, dar simplul fapt de a o privi este atât de minunat. Când sunt cu ea, mă simt ca… acasă. Poate că asta n-are niciun sens pentru alţii, dar pentru mine are.

— Alex, răspunde-i că eşti distrus şi că ai face orice ca să

se-ntoarcă la tine… chiar dacă asta ar însemna să iei masa cu părinţii ei cretini şi să o pupi în fundu’ ăla alb ca laptele vreo şaptezeci de ani de aici-ncolo sau cam aşa ceva.

— Ce ştii tu despre relaţii sau despre funduri albe ca laptele? Nu-mi răspunde. Nu vreau să mai aud nimic.

Intră în baie cu telefonul în mână şi închide uşa în urma lui.

Dacă tot a ieşit din cameră, aş putea să profit de patul gol. O să rămână ceva vreme în baie, transmiţându-i mesaje fostei iubite, până ce va redeveni iubita lui. Cred că n-a stricat că i-am trimis mesajul meu lui Brittany chiar înainte de-a veni aici, ştiind-o trează şi la fel de nefericită ca şi fratele meu.

Pe ponton, când mângâiasem părul lung al Kiarei până ce adormise în braţele mele, fusesem copleşit de o spaimă paralizantă. Îmi dădusem seama că ceea ce avusesem cu Destiny nici nu suferea comparaţie cu sentimentele mele faţă de Kiara. Mă speriasem şi intrasem în panică. Fusesem brusc cuprins de nevoia de a mă îndepărta de ea pentru a mă gândi în linişte la cele petrecute, pentru că atunci când sunt lângă ea fantazez că am putea avea un viitor împreună, în loc să mă concentrez asupra realităţii imediate – faptul că la sfârşitul lunii voi pleca din Colorado. Fiindcă, aşa cum a spus Keno, adevărul e că nu am de ales.

Alex mă scutură ca să mă trezesc.

— Scoală-te, îmi ordonă.

— Mi-e somn. Mai vreau să dorm vreo câteva ore, îi spun.

— Nu se poate, zice. E deja ora prânzului. Şi ai primit un mesaj pe telefon.

Iarăşi Brittany. Ei doi ar face bine să se-mpace şi să mă scutească de încă o grijă pe care-o am pe cap.

— Ţi-am spus să-i transmiţi că eşti dispus să faci orice ca să se întoarcă la tine.

— Nu Brit ţi-a trimis mesajul.

Deschid un ochi.

— Da cine? Kiara?

Ridică din umeri.

— Mda, ai primit un mesaj şi de la Kiara.

Mă salt în fund şi mişcarea bruscă mă face să ameţesc serios.

— Ce voia?

— Să afle dacă eşti bine. I-am răspuns că ai rămas aici peste noapte şi că încă nu te-ai sculat. Dar mai ai un mesaj vocal de la Devlin. Vrea să vă întâlniţi diseară.

Mă frec pe ceafă, în locul unde simt că stă să se formeze un nod din cauza tensiunii.

— Ei, asta e. Doar n-avea să mă lase-n pace. Prea s-a străduit din greu să mă recruteze. Alex, nu văd nicio ieşire din povestea asta.

— Întotdeauna există o ieşire, zice aruncându-mi un prosop. Du-te, fă un duş şi îmbracă-te. Poţi să iei nişte haine de la mine. Grăbeşte-te, n-avem prea mult timp.

Mergem cu maşina până în campusul Universităţii Boulder. Intră într-una din clădiri şi eu îl urmez, însă încremenesc văzându-l că se opreşte în faţa unei uşi pe care stă scris RICHARD WESTFORD, PROFESOR DE PSIHOLOGIE.

— Ce căutăm aici? îl întreb pe fratele meu.

— Westford poate să ne-ajute, răspunde el ciocănind în uşă.

— Intră, se aude dinăuntru şi-l văd pe prof. cum îşi ridică ochii spre noi. Salut, băieţi. Carlos, înţeleg că tu şi cu Kiara v-aţi distrat bine azi-noapte. Kiara nu se sculase când am plecat eu de acasă, aşa mi-a spus Colleen, aşa că n-am avut ocazia să discut cu ea.

— Da, a fost plăcut, mormăi eu. Kiara e…

— O pacoste uneori. Da, ştiu. Face ce face, şi ne ţine mereu în alertă.

— Minunată, asta voiam eu să spun. Fiica ta e minunată.

— Nu pot să-mi asum tot meritul. Colleen s-a descurcat

grozav cu creşterea copiilor. Kiara avea însă nevoie de un mic impuls ca să iasă din carapace. A fost drăguţ din partea ta c-ai invitat-o la bal. Sunt convins că-ţi este foarte recunoscătoare. Acum, Alex, bănuiesc că nu ai vrut să ne-ntâlnim aici doar ca să stai cu mine la taclale. Aşadar, despre ce e vorba?

— Spune-i ce mi-ai povestit mie, mă îndeamnă Alex.

— De ce?

— Pentru că e o nucă tare.

Arunc o privire spre capul pe cale să chelească al lui Westford. Pe naiba, nucă tare. O fi fost el cândva, nu zic nu, dar nu acum. Acum e psihiatru şi a ieşit de multă vreme din armată.

— Hai odată, repetă Alex tot mai impacientat.

Nu prea am de ales, aşa c-aş face bine să mă conformez. La urma urmei, poate că Westford va veni cu o idee care mie nici nu mi-a trecut prin cap. Slabe speranţe, dar merită încercat.

— Mai ţii minte când am fost bătut măr şi ţi-am spus că nişte tipi s-au legat de mine la mall?

Încuviinţează dând din cap.

— Am minţit. Adevărul e că… şovăi eu uitându-mă la Alex, care îmi face semn să continui. Adevărul e că am fost recrutat într-o bandă a unui tip pe nume Devlin.

— Ştiu cine e, zice profu’. Nu-l cunosc personal, dar am auzit vorbindu-se despre el. Se ocupă cu traficul de droguri, spune mijindu-şi ochii, în care detectez pentru moment o fărâmă din personalitatea lui de dur. Sper că nu vinzi droguri pentru Devlin.

— Tocmai asta-i problema. Nu mi-a dat de ales: fie droguri, fie mă ucide. Şi-n clipa asta aş prefera drogurile, nu moartea.

— Ba nu. Nici droguri, nici moartea, spune Westford.

— Devlin e om de afaceri. Nu-i pasă decât de interesele lui.

— Interese, aşa zici tu?

Se reazemă mai bine în fotoliu. Simt cum rotiţele încep să i se-nvârtă-n cap. Fotoliul se dă atât de tare pe spate încât e nevoit să se prindă iute cu mâinile de birou ca să nu cadă. Da-da, profu' e o nucă tare, nu-ncape îndoială. Din vârful capului şi până la mocasinii lui de firmă.

— Ai vreo sugestie? întreabă Alex. Pentru că noi am rămas în pană de idei.

Westford ridică un deget în aer.

— S-ar putea să fiu în măsură să vă ajut. Când ziceai că trebuie să te întâlneşti cu Devlin?

— Diseară.

— Vin cu tine.

— Şi eu, îl secondează Alex.

— O, grozav. Ce facem aici? Ne jucăm de-a renegados? scot eu un hohot scurt. N-ai cum să dai buzna peste Devlin.

— Pui pariu? zice Westford. O să te scoatem noi din încurcătură, orice-ar fi.

Nu-mi vine să cred. Glumeşte? Tipu nici nu e măcar sânge din sângele meu. Ar trebui să mă considere o povară şi o responsabilitate căzută pe capu' lui, şi nu un om pentru care să merite să lupţi.

— De ce vrei să te bagi în chestia asta? îl întreb.

— Pentru că familia mea ţine la tine. Ascultă, Carlos, cred c-a sosit momentul să-ţi povestesc câte ceva despre mine, ca să-nţelegi mai bine cu cine ai de-a face.

Da, ce să zic, chiar ard de nerăbdare.

Mă aşez mai comod în scaun, pregătit să ascult o istorie lungă şi lacrimogenă despre cât de urât s-au purtat părinţii lui cu el când era mic şi-au refuzat să-i cumpere jucăria pe care şi-o dorea la aniversarea de şase ani. Sau despre băiatul care-l cotonogise în liceu ca să-i şterpelească banii de buzunar. Sau poate că se supărase fiindcă părinţii îi luaseră o maşină la mâna a doua când împlinise şaisprezece ani, în loc de una nou-nouţă. Ce naiba, doar nu-

şi închipuie că am să-l compătimesc. În materie de istorii lacrimogene, îl întrec de departe.

Westford se foieşte nervos în fotoliu, apoi scoate un oftat prelung.

— Părinţii şi fratele meu au murit într-un accident de circulaţie când aveam unsprezece ani.

Uau, la chestia asta chiar că nu m-am aşteptat.

— Ne întorceam cu maşina acasă, era noapte şi ningea şi tata a pierdut controlul volanului.

Ia stai, stai niţel aşa.

— Erai şi tu în maşină cu ei?

Încuviinţează.

— Îmi amintesc că tata a virat şi pe urmă maşina a început să se învârtă în loc. Şi camionul a izbit maşina, adaugă după o ezitare. Aud şi acum glasul mamei ţipând când farurile alea mari s-au năpustit drept spre ea şi-l văd în faţa ochilor pe fratele meu, care se uita la mine cerându-mi ajutorul.

Îşi drege glasul şi înghite cu greu şi toată îngâmfarea mea cum că aş fi câştigătorul concursului „care din noi a avut o copilărie mai naşpa” începe să pălească.

— După impact, când nu m-am mai zgâlţâit încolo şi încoace ca o păpuşă de cârpe, am deschis ochii şi am zărit sângele împrăştiat peste tot în maşină. Nici măcar nu am putut să-mi dau seama dacă era al meu, al părinţilor… sau al fratelui meu, zice Westford şi ochii îi sunt acum sticloşi, deşi nu varsă nicio lacrimă. Fratele meu arăta de parcă fusese făcut bucăţi, Carlos. Şi am simţit c-o să mor dacă mă mişc, aşa dureri groaznice aveam, dar trebuia să-l salvez. Trebuia să-i salvez pe toţi. Aşa că am ţinut mâna apăsată pe rana laterală a fratelui meu cât am putut de tare şi sângele, fierbinte şi proaspăt, mi se scurgea printre degete. Când a venit echipajul de la Salvare, au fost nevoiţi să mă scoată din maşină cu forţa, pentru că nu voiam să-i dau drumul din braţe. N-avea decât şapte ani, cu doar un an

mai mult decât Brandon.

— Şi au murit cu toţii, în afară de tine?

Dă din cap.

— N-aveam rude care să mă ia în îngrijire şi am petrecut următorii şapte ani trecând de la o asistentă maternală la alta. De fapt, majoritatea m-au dat afară, zice uitându-se direct în ochii mei.

— De ce?

— Din diverse motive. Bătăi, droguri, fuga de acasă… în esenţă, ceea ce îmi trebuia era un pic de înţelegere şi îndrumare, numai că nimeni nu a fost dispus sau n-a avut timpul necesar să mi le acorde. Când am împlinit optsprezece ani, am fost aruncat în stradă. Am ajuns aici, în Boulder, unde am dat peste o mulţime de puşti la fel ca mine. Viaţa pe străzi era mizerabilă, eram singur şi fără niciun ban. Într-o zi, pe când cerşeam, un bărbat s-a uitat dispreţuitor la mine şi m-a întrebat: „Mama ta ştie pe unde umbli şi cum îţi distrugi viaţa?” Chestia asta m-a pus pe gânduri. Mi-am zis că dacă mama se uita la mine de sus, din ceruri, era probabil supărată foc că nu încercam să-mi fac o altă viaţă. Şi-n clipa aceea am realizat că nicio bătaie nu avea să îi aducă înapoi pe-ai mei. Nicio cantitate de droguri, oricât de mare, nu avea să-mi şteargă complet din memorie privirea din ochii rugători ai fratelui meu. Şi n-aş fi reuşit nicicând să scap de imaginea aceasta pentru că dacă încercam să scap, n-aş fi făcut decât să înrăutăţesc şi mai tare lucrurile. Şi atunci mi-am canalizat toată energia spre o carieră militară.

— Da’ eu nu vreau să-ţi rişti viaţa pentru mine, profule. Şi-aşa-i destul de rău c-o plac pe fiica ta şi vreau să fim împreună.

— O să discutăm şi despre asta, dar nu acum. Deocamdată, să ne concentrăm pe ceea ce avem de făcut. La ce oră urmează să te vezi cu Devlin? mă întreabă Westford cu o hotărâre care îi emană din tot corpul.

Convenim să ne întâlnim cu toţii la ora şapte, când urmează să punem la cale un plan. Ce fel de plan, n-aş putea să spun. Nu-mi rămâne decât să sper că până diseară la şapte Westford va găsi soluţia salvatoare. Şi adevărul e că simt o mare uşurare că mi-am încredinţat, în fine, viaţa în mâinile cuiva în care am încredere.

Kiara

Luni dimineaţa, mama pregăteşte clătite pentru micul dejun.

— Ce-i cu tine acasă? De ce n-ai plecat la serviciu? o întreb.

— Astăzi or să deschidă magazinul angajaţii.

Îmi zâmbeşte cu căldură, zâmbetul acela dulce care întotdeauna mă făcea să mă simt mai bine când eram în şcoala primară şi zăceam la pat, bolnavă.

— M-am gândit c-ar fi plăcut să vă văd şi eu o dată cum plecaţi la şcoală.

— Aţi vorbit, tu sau tata, cu Carlos? repet pentru a milioana oară aceeaşi întrebare pe care o tot pun de ieri.

Amândoi părinţii mei se poartă ciudat de ieri încoace, când tata s-a întors acasă de la serviciu. A stat încuiat în birou, cu mama, ore în şir. Şi după aia au părut foarte agitaţi, iar eu nu-mi dau seama de ce.

Chiar înainte să-mi declare că mă iubeşte, Carlos mi-a spus c-o să rămână peste noapte la Alex. Aş vrea să fie aici, cu mine, şi să mă asigure că totul e în regulă cu noi, însă sunt conştientă că avea nevoie să stea singur o vreme, ca să se gândească în linişte la ceea ce se întâmplase.

Problema e că eu nu i-am îndepărtat cea mai groaznică temere. Carlos trebuie să afle că n-am de gând să-l părăsesc brusc, şi nici n-am să renunţ la noi. Păcat că n-am putut să discut cu el astăzi, înainte de şcoală. Nu s-a întors de duminică dimineaţa, când m-a lăsat acasă.

O urmăresc pe mama cum amestecă energic aluatul de clătite tot mai iute în castron.

— Nu prea ştiu ce să spun, zice.

— Cum adică nu ştii?

— Adică nu vreau să discut despre asta.

Mă duc spre ea şi-mi pun mâna pe braţul ei, oprind-o din amestecat.

— Ce se întâmplă, mamă? Trebuie să-mi spui.

Înghit cu greu. N-o să mă dau la o parte şi să-l las pe băiatul de care sunt îndrăgostită să sufere din pricină că şi el mă iubeşte. Carlos nu merită aşa ceva. Mai bine renunţ la el decât să-l văd nefericit.

— Trebuie să-mi spui ce se petrece.

Se uită la mine şi văd că are ochii umezi. E limpede, ceva e în neregulă.

— Tatăl tău m-a asigurat că se ocupă el de toate. I-am acordat încrederea mea în ultimii douăzeci de ani şi n-am de gând să mă opresc acum.

— E vorba cumva de Carlos? Şi are legătură cu faptul că a fost bătut? E în pericol?

Mama mă mângâie pe obraz.

— Kiara, scumpo, du-te la şcoală. Îmi pare rău că sunt un pic încordată în dimineaţa asta. Dar o să se termine curând.

— Ce o să se termine, mamă? întreb eu panicată. S-s-spune-mi.

Face un pas în spate, gândindu-se, fără îndoială, la consecinţele dezvăluirii secretului ei.

— Tatăl tău a spus c-o să rezolve el problema. Ieri a avut o discuţie lungă cu Tom şi David, amicii lui din armată care lucrează la DEA[109], Departamentul Antidrog.

— Cred că mi se face rău, spun.

---

[109] Drug Enforcement Agency — Departamentul Antidrog este agenţia americană federală însărcinată cu punerea în aplicare a legilor referitoare la droguri şi cu combaterea traficului şi consumului de substanţe interzise.

— Ai să vezi, totul va fi bine, Kiara. Acum pregăteşte-te să pleci la şcoală şi te rog să nu povesteşti nimănui ce ţi-am spus.

— E gata micul dejun? întreabă fratele meu când intră în bucătărie.

Mama se reapucă de amestecat aluatul.

— Aproape gata. Fac clătite din cereale integrale.

Brandon îi aruncă una din privirile lui celebre, bosumflate, în faţa cărora niciunul din noi nu poate să reziste. Mă întreb dacă expresia asta a lui va îmbătrâni vreodată. Cunoscându-l pe Brandon, bănuiesc c-o va păstra şi când va ajunge un bărbat respectabil de cincizeci de ani.

— Nu poţi să adaugi nişte fulgi de ciocolată în clătite? Te rooog, mami.

Mama oftează, apoi îl sărută pe obrajii dolofani.

— OK, dar pune-ţi pantofii, ca să nu întârzii, că vine autobuzul.

Mama toarnă cu polonicul amestecul în tigaie, iar eu profit de ocazie şi mă strecor spre biroul tatii. Ştiu că-i urât din partea mea şi un gest total nepotrivit, dar mă aşez în faţa computerului tatii şi derulez istoricul. Încep cu site-urile accesate pe internet şi continui cu folderele de documente. Trebuie neapărat să aflu dacă aici se ascunde vreun indiciu. Şi cum e clar că nimeni nu intenţionează să-mi spună ce se întâmplă, nu îmi rămâne decât să scormonesc şi să investighez singură.

Din păcate pentru tata, dar din fericire pentru mine, nu şi-a şters istoricul. Accesez tot ce a lucrat în ultimele douăzeci şi patru de ore. Dau peste o scrisoare către şeful lui, cu propunerile pentru noua programă analitică, ciorna unei prelegeri pentru o oră de curs şi un formular care cuprinde o mulţime de cifre.

Studiez tabelul cu mai mare atenţie. E un document financiar… cu detalii despre unul din conturile lor bancare. Ultima operaţiune derulată datează de astăzi – o retragere

de cincizeci de mii de dolari – şi soldul rămas este acum de cinci mii de dolari. La rubrica „Descrierea tranzacţiei” e trecut un singur cuvânt: NUMERAR.

Tata urmează să scoată azi din cont cincizeci de mii de dolari. Presimt că banii ăştia au legătură cu bătaia încasată de Carlos.

— Kiara, e gata masa, strigă mama din bucătărie.

Evident, nici prin cap nu-i trece să-mi spună de ce-ar avea nevoie tata să scoată din cont fabuloasa sumă de cincizeci de mii de dolari. Mă prefac că totul e în regulă şi îmi mănânc clătitele cu un zâmbet nonşalant, fals, întipărit pe faţă.

Imediat ce terminăm micul dejun, mama îl zoreşte pe Brandon să iasă din casă, ca să nu piardă autobuzul şcolii. Mă furişez iute înapoi la computerul tatii. Mi-a venit o idee: intru pe site-ul de hărţi folosit de obicei de tata şi dau click pe ultimele căutări.

Şi, aşa cum mă aşteptam, ultimele două căutări sunt adrese nefamiliare mie. Una se află lângă Eldorado Springs, iar cealaltă este în Brush, un oraş situat la circa o oră şi jumătate de mers cu maşina de casa noastră. E un loc recunoscut pentru traficul intens de droguri şi-mi simt inima grea. Ce se întâmplă? Notez rapid adresele, închid computerul şi-mi iau o faţă nevinovată când mama intră înapoi în casă.

La şcoală, deschid dulapul şi găsesc înăuntru doi trandafiri, aşezaţi deasupra cărţilor, unul roşu, celălalt galben. Sunt legaţi cu un rozariu din mărgele de care e prins un bilet. Îmi dau imediat seama că sunt de la Carlos.

Mă aşez pe vine în faţa dulapului şi citesc biletul, scris pe o bucată de hârtie smulsă dintr-un caiet de notiţe.

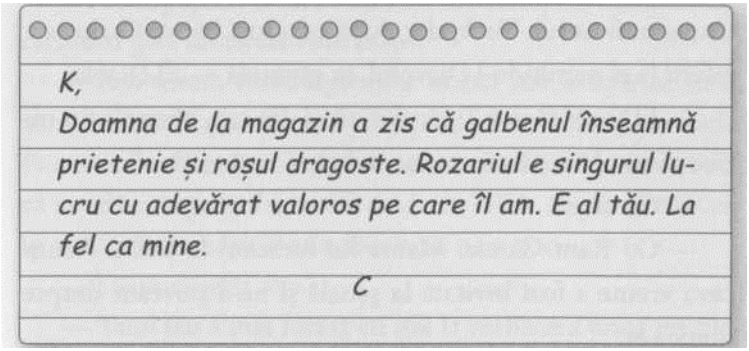
K,
Doamna de la magazin a zis că galbenul înseamnă prietenie și roșul dragoste. Rozariul e singurul lucru cu adevărat valoros pe care îl am. E al tău. La fel ca mine.
C

— Nu-mi vine să-mi cred ochilor. Să fie Kiara Westford, fata care nu-mi răspunde la telefoane? zice Tuck apropiindu-se.

Strâng florile, şiragul de mărgele şi biletul la piept.

— Bună. Scuze, lucrurile au cam luat-o razna.

Se încruntă.

— Ce ai în mână?

— Nişte chestii.

— De la armăsarul mexican?

Mă uit în jos la florile frumoase pe care le ţin în mână.

— Carlos a d-d-dat de necazuri, Tuck. Tata e cu el şi mama se poartă ciudat şi eu vreau să ajut, dar nu ştiu cum. Nu vreau să fiu lăsată în ceaţă când t-t-toţi par să se afle în p-p-pericol. Mă simt atât de neajutorată. N-n-nu ştiu… ce să fac.

Inconştient, îmi trec degetele printre mărgelele rozariului.

Tuck mă trage într-o sală de clasă goală.

— Ce fel de necazuri? Şi nu mai tremura, că mă sperii.

— N-n-nu mă pot abţine. Cred că e ceva legat de Carlos şi nişte traficanţi de droguri. Sunt înnebunită de spaimă fiindcă tata se crede Rambo şi are impresia că poate rezolva singur totul. Cred că e implicată şi DEA. Şi presimt că tata e băgat până peste cap în chestia asta. Nici măcar n-am habar cine e traficantul, Tuck, dar după ce a fost bătut, Carlos s-a referit la el numindu-l Diavolul, în spaniolă – El Diablo.

— El Diablo? zice Tuck clătinând din cap. Numele nu-mi zice nimic. Dar ştii cu cine ar trebui să vorbeşti?

— Cu cine?

— Cu Ram Garcia. Mama lui lucrează la DEA. Acum ceva vreme a fost invitată la şcoală şi ne-a povestit despre munca ei.

Îl sărut pe obraji.

— Eşti un geniu, Tuck! spun, după care o zbughesc în căutarea lui Ram.

O jumătate de oră mai târziu, stau aşezată în faţa doamnei Garcia, mama lui Ram. Poartă un costum bleumarin cu pantaloni şi o bluză albă apretată şi arată exact ca o agentă DEA. Ram îmi dăduse numărul de telefon, iar eu mă strecurasem până la maşină, de unde o sunasem. N-am chiulit în viaţa mea de la şcoală, dar nici n-am fost vreodată atât de îngrijorată în privinţa tatii şi a lui Carlos.

Doamna Garcia termină de vorbit cu mama la telefon.

— Doamna Westford e în drum spre noi, îmi spune. Dar tu va trebui să rămâi aici câteva ore. Nu pot să te las să părăseşti clădirea.

— Nu înţeleg, zic eu. De ce nu pot să plec?

— Pentru că ştii adresa din Brush. Şi faptul ăsta ar putea pune mulţi oameni în pericol, spune doamna Garcia oftând şi aplecându-se spre mine peste biroul înţesat de dosare din carton gros. Adevărul este, Kiara, că tatăl tău, Carlos şi Alex au nimerit în mijlocul unei anchete la care lucrăm de luni de zile.

— Vă rog spuneţi-mi că nu sunt în primejdie, o implor eu cu inima gata să-mi sară din piept.

— Am trimis vorbă agenţilor noştri sub acoperire care sunt infiltraţi în bandă să-i protejeze pe tatăl tău şi pe fraţii Fuentes. Sunt în siguranţă, atâta cât se poate având în vedere că ne aflăm în pragul unei descinderi a DEA. În plus, tatăl tău îşi va lua toate măsurile de precauţie necesare.

— De unde ştiţi asta?

— Tatăl tău a mai lucrat cu noi la realizarea unor profile criminalistice şi la câteva operaţiuni sub acoperire. Şi nu le-a spus nimic lui Carlos şi Alex despre operaţiunea în derulare ca să îi protejeze. Cu cât ştiu mai puţin, cu atât mai bine.

Ce? Tatăl meu lucrează cu DEA? De când şi până când? Nu mi-a spus niciodată nimic despre asta. Pentru mine, el e tata, nu cine ştie ce tip care lucrează sub acoperire pentru Agenţia Antidrog. Tot ce am ştiut e că şi-a păstrat nişte prieteni din perioada când a lucrat în armată şi că mai iese uneori cu ei în oraş.

Doamna Garcia îşi dă probabil seama de confuzia care domneşte pe chipul meu, căci iese din spatele biroului şi se ghemuieşte în faţa mea.

— Tatăl tău a participat la câteva misiuni de luptă dificile alături de agenţii noştri. Îl respectăm foarte mult şi el ştie ce are de făcut, zice ea uitându-se la ceasul de la mână. Tot ce pot să-ţi spun este că-i ţinem pe toţi sub supraveghere permanentă şi că agenţii noştri infiltraţi sunt extrem de bine pregătiţi.

— Nu-mi pasă cât de bine sunt pregătiţi, exclam eu şi lacrimile îmi umplu ochii acum, când mă gândesc cât de multe lucruri aş mai avea să-i spun lui Carlos şi cât de rău îmi pare că nu i-am repetat tatii mai des ce mult îl preţuiesc. Vreau garanţii sută la sută că nu vor păţi nimic.

Doamna Garcia mă bate uşurel cu palma pe genunchi.

— Din păcate, în viaţă nu există garanţii.

CARLOS

Mă uit la fratele meu, care strânge atât de tare volanul încât încheieturile mâinii i s-au albit. Profesorul a petrecut toată ziua trecând în revistă diverse scenarii, în caz că Devlin sau oamenii lui nu îşi respectă promisiunile şi încep să tragă în noi.

Aseară, când ne-am întâlnit, profesorul a sosit acasă la Alex îmbrăcat într-o helancă neagră şi în pantaloni negri, de parcă era Zorro. Am impresia că bietul om duce dorul operaţiunilor ălora militare sub acoperire la care a participat în tinereţe, pentru că altfel nu se explică entuziasmul lui debordant.

Nu mă-ntrebaţi cum de-i venise ideea să facă un târg cu Devlin. O oră întreagă ne-am certat, eu explicându-i că nici prin cap nu-mi trece să-l las să cheltuiască zeci de mii de dolari din banii lui ca să mă scoată pe mine din necaz. Am tot pledat până ce a început să mă doară gura, dar Westford nu s-a dat bătut. A insistat c-o să negocieze cu Devlin, cu sau fără acordul meu.

Înainte de a discuta cu Devlin, Westford a stat îndelung de vorbă cu mine. Era dispus să mă răscumpere de la Devlin, indiferent de preţ... dar cu o condiţie.

Ca eu să intru în serviciul militar sau la colegiu.

Deci asta era înţelegerea. Profesorul se oferea să scoată o tonă de bani din contul lui bancar ca să mă elibereze din lanţurile lui Devlin, dar punea condiţii.

— Asta-i un soi de sclavie, i-am spus azi după-amiază în timp ce revedeam amândoi planurile.

— Termină cu prostiile, Carlos. Batem palma sau nu?

I-am întins mâna însă, spre surprinderea mea, Westford m-a tras spre el şi m-a îmbrăţişat cu forţă, spunându-mi că e mândru de mine. E ciudat să am de-a face cu cineva care ştie adevărul despre mine şi căruia să-i pese totuşi de viitorul meu şi să-şi dorească să reuşesc în viaţă.

Devlin i-a acordat profesorului un termen de douăzeci şi patru de ore ca să vină cu cincizeci de mii de dolari, răscumpărarea mea, dar asta numai după ce mă prezentam la o locaţie secretă din Brush şi dovedeam că fac front comun cu Rodriguez în faţa aliaţilor bandei Guerreros. Bănuiesc că o tranzacţie babană e în curs, dar furnizorii mexicani nu au încredere în Devlin. Mă-ntreb dacă

războiul de stradă cu R6 a început deja.

Suntem în maşină, în drum spre Brush, la întâlnirea cu Devlin şi Rodriguez. Westford a vârât banii într-un sac marinăresc pe care-l ţine la picioare. Eu sunt aşezat pe bancheta din spate, cu privirile în cefele celor doi oameni pe care i-am transformat în detaşamentul meu de bodyguarzi. Inima îmi bate cu putere în piept la gândul că i-am implicat pe Alex şi pe prof. în afacerea asta. Ar fi trebuit să mă prezint singur la întâlnire. Devlin e problema mea, dar ei o tratează de parc-ar fi şi-a lor.

Îmi amintesc când Kiara şi-a trecut degetele peste unul dintre tatuajele mele. La rebelde.[110] Presupun că nu-s chiar atât de rebel pe cât credeam, din moment ce mă folosesc de un bărbat în vârstă şi de fratele meu mai mare pe post de apărători. Şi cu toate că nu-mi convine c-au venit cu mine, trebuie să admit că fără ei aş fi probabil pierdut.

— Mai e încă timp să vă faceţi nevăzuţi şi să mă lăsaţi să merg singur la întâlnire.

— Uit-o, răspunde Alex. Vin cu tine, orice-ar fi.

Westford bate cu palma peste sacul cu bani.

— Sunt pregătit.

— E vorba de-o groază de bani, profesore. Eşti sigur că vrei să te desparţi de ei? Poţi să te speli pe mâini de mine şi să-ţi păstrezi banii. Nici măcar n-aş putea să te învinovăţesc.

Clatină din cap.

— N-am de gând să dau înapoi.

— Dacă vreunul din noi simte că e ceva în neregulă, s-o şteargă cât mai repede, spun eu. Oricum, oamenii lui Devlin ne vor depăşi numeric.

Alex conduce încet, traversând Brush-ul. Străzile îmi amintesc de Fairfield, oraşul din Illinois unde-am trăit mai înainte. Nu locuiam în cartierul bogătaşilor. Unii oameni evitau să treacă prin partea de sud a oraşului, de teamă să

[110] Rebelul (spaniolă).

nu le fie furată maşina, dar pentru noi acolo însemna acasă.

Un grup de băieţi de vârsta noastră stă la un colţ de stradă şi se uită bănuitori după maşina lui Alex, o apariţie nouă în acele locuri. Dacă părem că ştim ce facem şi c-am venit acolo cu un scop anume, or să ne lase în pace. Dar dacă dăm impresia că n-avem habar unde suntem şi cum s-ajungem unde vrem, ne-am ars.

Alex străbate o alee şerpuită care sfârşeşte în faţa unei clădiri ce pare un depozit abandonat, iar eu simt fiori pe şira spinării. De ce o fi insistat Devlin să ne-ntâlnim aici?

— Eşti gata? mă întreabă Alex parcând maşina.

— Nu, răspund eu.

Se întorc amândoi spre mine.

— Am vrut doar să vă mulţumesc, murmur eu. Dar chiar vă-nchipuiţi că Devlin o să ia banii şi-o să plece, pur şi simplu, sau mai degrabă mai întâi o să ne împuşte şi după aia să ia banii?

Westford deschide portiera.

— N-avem decât o cale de-a afla.

Ieşim cu toţii din maşină, cu simţurile încordate la maxim. Cu toate c-am făcut mişto de Westford că s-a îmbrăcat complet în negru, adevărul e că arată ca un dur. Un dur bătrân şi cam chelios, dar un dur.

— Pe acoperiş e un tip şi alţi doi sunt în dreapta şi în stânga, zice Westford.

Care-o fi fost porecla lui în armată, Ochi de Vultur?

Un individ stă postat la intrare, în aşteptarea noastră. Are probabil vreo douăzeci şi ceva de ani, dar păr de o nuanţă de blond atât de deschisă că pare aproape alb.

— Vă aşteptam, zice c-o voce răguşită.

— Bine, spun eu luând iniţiativa şi păşind primul înăuntru.

Dacă vor începe să tragă, eu voi fi ţinta, iar Alex şi cu Westford vor putea s-o şteargă. Tipul cu părul alb ne controlează de arme, în timp ce Westford strânge sacul cu bani la piept, ca şi cum i-ar fi prea greu să se despartă de

el. Săracul Westford. Chestia asta îl depăşeşte cu totul.

— Ţi-am mai spus că n-ai ce căuta aici? îi zic.

— Nu mai insista, spune el. Pentru c-ar fi o pierdere de vreme şi tot n-o s-ajungi nicăieri.

Tipul cu părul alb ne conduce spre un birou mic situat pe o latură a clădirii.

— Aşteptaţi aici, ne ordonă.

Iată-ne aşadar, doi dintre fraţii Fuentes, plus un fost militar care strânge la piept un sac marinăresc plin cu cincizeci de mii de dolari, preţul libertăţii mele.

Rodriguez intră în încăpere şi se aşază pe marginea mesei de scris.

— Deci ce ziceai că ai aici, Carlos?

— Bani. Pentru Devlin, răspund eu.

Presupun că Marele Boss nu şi-a făcut apariţia.

— Mi s-a spus c-ai găsit un binefăcător dispus să te răscumpere. Cunoşti oameni de vază, hm? zice el aruncându-i o privire profului.

— Cam aşa ceva.

Întinde mâna.

— Dă-mi banii.

Westford strânge sacul şi mai tare la piept.

— Nu. Devlin a făcut înţelegerea cu mine şi amândoi trebuie s-o ducem la capăt.

Rodriguez face un pas spre el.

— Hai să ne lămurim, tataie. N-ai niciun cuvânt de spus aici. Mai bine m-ai pupa în fund, altfel mă tem c-o să te trezeşti c-un glonţ... sau două în cur.

— Ba am un cuvânt de spus, ripostează Westford. I-am lăsat soţiei mele un bilet cu instrucţiuni să sune la poliţie în caz că nu ne-ntoarcem toţi teferi şi nevătămaţi acasă. Crede-mă, lipsa unui profesor respectat nu va fi uşor trecută cu vederea. Iar tu şi cu Devlin veţi fi vânaţi.

Zice toate astea fără a slăbi strânsoarea sacului cu bani.

Frustrat, Rodriguez iese din încăpere. Mă-ntreb dacă ne

va împuşca atunci când se va întoarce şi va păstra banii pentru el.

— Doar nu-ţi închipui că Devlin o să-ţi dea o chitanţă pentru bani? îl întreb eu pe profesor. Din câte ştiu eu, banii plătiţi pentru o răscumpărare nu sunt deductibili din taxe.

Clatină din cap.

— Faci pe deşteptul şi-n situaţii critice. Nu ai de gând să renunţi la asta niciodată, este?

— Nu. Face parte din şarmul meu.

— Oricum, de unde ştii că Devlin e pe-aici? Întreabă Alex.

Proful nici nu clipeşte.

— Dacă pe acoperiş e un tip, plus încă doi care supraveghează intrările şi ieşirile, înseamnă că Şeful e aici. Poţi să fii sigur.

Are dreptate. Devlin însuşi îşi face, alene, apariţia după vreo jumătate de oră. E limpede, ne-a lăsat în mod deliberat să-l aşteptăm, ca să se asigure că ştim cine face jocurile. Aruncă o privire sacului cu bani.

— Cât ai înăuntru? întreabă.

— Atât cât ne-am înţeles… cincizeci de mii.

Devlin se plimbă în sus şi-n jos prin cameră, uitându-se la noi sceptic.

— Te-am verificat, profesore Westford.

Preţ de o jumătate de secundă, Westford pare tulburat. Dar dup-o clipă reuşeşte să-şi mascheze nervozitatea. Eu am observat, dar nu ştiu dacă şi Alex sau Devlin.

— Şi ce-ai aflat? întreabă Westford.

— Păi tocmai asta e, că nu prea mare lucru. Fapt care mă face să presupun că ai nişte conexiuni în sfera serviciilor secrete. Poate că n-ai venit până aici decât ca să îmi înscenezi mie ceva.

Îmi vine să mă prăbuşesc de râs. Profu n-are niciun fel de legături cu serviciile secrete. Poate că-n epoca lui de glorie a fost soldat în trupele de operaţiuni speciale, dar acum nu e decât tatăl Kiarei şi-al lui Brandon. Ce Dumnezeu, doar se

dă în vânt după Seara de Distracţie în Familie.

— Singurele mele relaţii profesionale sunt cu colegii de la catedra de psihologie a universităţii.

— Bun. Pentru că dacă aflu că ai vreo legătură cu poliţia, tu şi copiii ăştia doi o să regretaţi că m-aţi cunoscut. Rodriguez m-a informat că i-ai lăsat soţiei un bilet, pentru siguranţa voastră. Să ştii că nu-mi plac ameninţările, profesore. Acum deschide sacul.

Westford deschide sacul şi scoate dinăuntru banii. Când Devlin e convins că sunt toţi şi nu au fost marcaţi, îmi ordonă să i-i dau.

— Mai avem o trebuşoară de făcut, zice gesticulând spre mine. Tu şi cu Rodriguez vă veţi întâlni cu nişte amici de-ai mei foarte importanţi, în Mexic.

Cum? Nu se poate.

— Nu aşa ne-am înţeles, zice Westford.

— Ei, asta e, am schimbat termenii înţelegerii, spune Devlin. Am banii, am arme, deţin puterea. În timp ce tu nu ai nimic.

În clipa aia, pământul începe să se zgâlţâie, de parc-ar fi cutremur.

— E un raid, se aude cineva strigând de dincolo de uşă.

Oamenii lui Devlin s-au împrăştiat care încotro, abandonând sarcina protejării şefului pentru a-şi apăra propria piele.

Agenţi DEA îmbrăcaţi în jachete albastre dau buzna în depozit, cu armele pregătite. Ne ordonă să ne culcăm cu toţii la pământ.

Devlin are întipărită pe chip o privire sălbatică, de om nebun, în momentul când scoate un pistol de calibrul 45 de la brâu şi-l ţinteşte pe profesor.

— Nu! ţip eu, apoi m-arunc în faţă, ca să-i smulg pistolul din mână.

Nu pot s-accept ca cineva să îl omoare pe Westford, chiar dacă asta ar însemna ca să ajung eu la morgă. Smulg

pistolul şi-n clipa următoare coapsa pare că mi-a luat foc. Sângele se prelinge de-a lungul piciorului şi cade pe podeaua de ciment. Totul pare de domeniul fantasticului şi mi-e şi frică să mă uit în jos. Nu ştiu cât de gravă e rana, dar mă simt de parcă o mie de albine şi-ar fi înfipt acele în coapsa mea. Alex se repede spre Devlin, care e însă mai rapid. Întoarce pistolul către fratele meu şi o panică cumplită mă cuprinde. Dau să mă agăţ de Devlin ca să-l opresc, dar Westford mă trage la o parte şi în momentul următor tipul cu părul alb năvăleşte în încăpere fluturând în mână un pistol Glock.

— Poliţia! Lasă arma jos! ordonă el.

Ce naiba…

Într-o clipită, Devlin se întoarce şi cei doi fac schimb de focuri. Îmi ţin răsuflarea, apoi oftez uşurat când îl văd pe Devlin prăbuşit la pământ şi ţinându-se cu mâinile de piept. Are ochii deschişi şi sângele ţâşneşte din corpul lui şi se împrăştie pe podea, sub el. Durerea năucitoare în faţa perspectivei de a-i pierde pe Alex şi pe Westford mă face să-mi ţin ochii strâns închişi.

Când îi deschid, îl văd cu coada ochiului pe Rodriguez, îşi ţine pistolul îndreptat spre agentul sub acoperire cu părul alb, pe care încerc să îl previn de pericol, dar, spre surpriza mea, Westford înşfacă arma lui Devlin şi îl împuşcă pe Rodriguez ca un veritabil trăgător de elită.

Latră apoi nişte ordine celorlalţi agenţi DEA, după care mă cară, ajutat de Alex, afară din depozit.

— Lucrezi la DEA? îl întreb printre dinţii încleştaţi, fiindcă piciorul ăla blestemat mă ustură de parc-aş fi fost muşcat de însăşi regina albinelor.

— Nu tocmai. Să zicem că mai am încă prieteni în funcţii importante.

— Asta înseamnă c-o să-ţi păstrezi cele cincizeci de bătrâne?

— Mda. Ceea ce presupun că-nseamnă că învoiala

noastră a căzut. Nu mai trebuie să intri în armată sau la colegiu.

Doi asistenţi de pe Salvare se reped spre noi cu o targă. Mă saltă pe ea, dar apuc să-l prind pe profesor de mână înainte ca tipii să mă ia de acolo.

— Ca să ştii, am de gând să mă-nrolez.

— Bravo, sunt foarte mândru de tine. Dar de ce te-ai răzgândit?

Gem de durere, dar reuşesc să-i arunc o jumătate de zâmbet.

— Kiara merită un iubit care să-i poată oferi mai mult decât un corp excitant şi o faţă care i-ar face până şi pe îngeri să plângă de invidie.

— Nu renunţi niciodată la vanitatea ta prostească? mă întreabă Westford.

— Ba da.

Când fiica lui mă sărută, toată vanitatea mea zboară pe fereastră.

Kiara

Îl mângâi pe Carlos pe braţ şi-l las să-mi strângă mâna în timp ce-l aşteptăm pe doctor să ne explice ce se întâmplă cu piciorul lui. Alex nu l-a părăsit nici el o clipă de când a fost transportat la spital şi a rămas, stoic, la căpătâiul lui. E speriat şi pare că se învinovăţeşte pentru că nu a reuşit să-şi ferească fratele mai mic de rele. Dar totul e bine când se termină cu bine.

Tata a aflat că mama şi fratele lui Carlos erau ameninţaţi, aşa că a aranjat, cu permisiunea lor, să fie aduşi în Colorado.

A promis c-o să-i ajute şi să-şi găsească un apartament de închiriat, ceea ce-i grozav.

— Tata mi-a zis c-o să supravieţuieşti, îi spun lui Carlos în timp ce mă aplec şi îl sărut pe frunte.

— O fi de bine ori de rău?

OK, Kiara, e momentul să mărturiseşti tot ce ai pe suflet, îmi zic. Acum ori niciodată. Mă apropii şi îi şoptesc la ureche, ca să nu mă audă decât el:

— Am… am nevoie de tine, Carlos. Pentru totdeauna.

Îmi ridic ochii. Privirile noastre se împletesc. Vreau ca scena asta să dureze veşnic. Îl doresc. Şi mai mult decât atât, am cu adevărat nevoie de el. Avem nevoie unul de celălalt. Cu cât sunt mai aproape de Carlos, cu atât mai mult mă încarc de energia şi puterea pe care o iradiază.

Simt că vrea să spună ceva pentru a umple tăcerea, aşa cum face de obicei, dar se reţine. Stăm în continuare ochi în ochi. Şi de data asta n-o să-mi mai feresc privirea.

Întind încet o mâna tremurătoare şi îi ating mijlocul pieptului, pe deasupra tricoului, ca pentru a-i alina durerea. Răsuflă acum mai tare şi-i simt bătăile inimii sub palma mea.

Îmi prinde obrazul în căuşul palmei şi mă mângâie uşor cu degetul mare. Închid ochii şi mă aplec spre mâna lui, topindu-mă în căldura ei.

— Eşti periculoasă, zice.

— De ce?

— Pentru că mă faci să cred că imposibilul e posibil.

După operaţia lui Carlos, toată familia s-a adunat în jurul patului lui. La uşă se aude un ciocănit. Brittany se strecoară şovăitoare înăuntru.

— Mersi că m-ai sunat, Kiara, îmi zice.

Carlos mă rugase să o sun, chiar înainte de a intra în operaţie şi după ce mă informase că Alex şi Brittany se despărţiseră.

— Nicio problemă, spun eu. Mă bucur c-ai venit.

— Şi eu mă bucur, intervine Carlos. Dar mă aflu sub efectul morfinei, aşa că poate c-ar fi bine să-mi ceri să-ţi dau asta în scris.

Alex dă să iasă, însă Carlos îl observă şi izbucneşte:

— Aşteaptă, Alex.

Alex îşi drege glasul.

— Ce-i?

— Ştiu c-o să-mi regret mai târziu vorbele, dar nu se poate ca tu şi cu Brittany să vă despărţiţi.

— Am făcut-o deja, spune Alex, apoi se uită spre Brittany. Nu-i aşa, Brit?

— Dacă aşa vrei tu, Alex, zice ea frustrată.

— Nu. Nu eu am vrut. Tu ai vrut să ne despărţim. Să nu dai vina pe mine, spune el făcând un pas în faţă.

— Pentru că tu ai vrut să nu le spunem părinţilor mei despre relaţia noastră, nu eu. Eu vreau să strig în gura mare, ca toată lumea să afle că suntem împreună.

— Lui Alex îi e teamă, Brittany, zice Carlos.

— Teamă de ce?

Alex întinde mâna spre ea şi-i dă o şuviţă de păr blond pe după ureche.

— Ca părinţii tăi să nu te convingă că meriţi ceva mai bun.

— Alex, tu mă faci fericită, tu mă faci să muncesc mai mult. Visez la viitorul nostru împreună şi vreau cu disperare ca visele astea să se împlinească. Eşti o parte din mine, fie că vrei sau nu. Şi nimeni nu poate schimba asta, crede-mă, zice Brittany ridicându-şi ochii înlăcrimaţi spre el.

Alex îi cuprinde obrazul în palmă şi-i şterge lacrimile. Are un nod în gât şi, fără să rostească o vorbă, o trage spre el şi nu-i mai dă drumul.

O jumătate de oră mai târziu, Alex, Brittany şi cu părinţii mei dispar la cantina spitalului. Tuck intră în salon cu o vază mare plină cu garoafe de un roz aprins de care e legat un balon pe care scrie CINCIZECI LA SUTĂ DINTRE CHIRURGI AU ABSOLVIT FACULTATEA ÎN A DOUA JUMĂTATE A CLASAMENTULUI – SPER CĂ OPERAŢIA TA A DECURS BINE!

— Salut, amigo! zice el.

— Of, la naiba, exclamă Carlos prefăcându-se exasperat.

Îmi face plăcere să constat că nu şi-a pierdut spiritul de luptă după cele întâmplate azi.

— Cine te-a invitat aici?

Tuck aşază vaza pe pervazul ferestrei şi zâmbeşte larg.

— Zău aşa, Carlos. Nu mai fi atât de morocănos. Am venit ca să te înveselesc.

— Şi cum ai de gând să faci asta? Aducându-mi flori roz? zice Carlos gesticulând spre vază.

— De fapt, florile sunt pentru Kiara, pentru că ea e nevoită să te suporte.

Tuck desface balonul şi leagă sfoara de bara patului de spital.

— Consideră-mă striperul tău… vreau să zic voluntarul[111] autoînsărcinat cu îngrijirea ta.

Carlos clatină din cap.

— Kiara, spune-mi că tembelu' ăsta nu s-a oferit să-mi prezinte un număr de striptease.

— Fii cuminte, îl potolesc eu. Tuck a bătut tot drumul până aici pentru că-şi face griji din pricina ta.

— Să zicem că m-ai cucerit, amigo, admite Tuck, apoi îşi dă pletele de pe faţă. În plus, dacă nu te-aş avea pe tine ca să te zăpăcesc de cap, viaţa mea nu ar mai fi aceeaşi. N-ai încotro, trebuie să recunoşti… noi doi ne completăm reciproc.

— Eşti loco.

— Iar tu un homofob, dar sub îndrumarea Kiarei şi a mea ai şansa de a deveni o fiinţă omenească cumsecade şi tolerantă.

Mobilul lui Tuck sună. Îl scoate din buzunar şi ne anunţă:

— E Jake. Mă-ntorc imediat.

Dispare pe hol, lăsându-ne pe Carlos şi pe mine singuri.

---

[111] Joc de cuvinte intraductibil bazat pe apropierea ortografică şi fonetică dintre stripper şi candy striper — persoană care face muncă voluntară în spitale.

Mă rog, nu tocmai singuri, pentru că Brandon stă aşezat pe un scaun într-un colţ, complet absorbit de unul din jocurile lui video.

Carlos mă prinde de încheietura mâinii şi mă trage pe pat, lângă el.

— Înainte de ziua de azi mă hotărâsem să plec din Colorado, îmi mărturiseşte. Mă gândisem c-ar fi mai bine să nu mai fiu o povară pentru părinţii tăi sau pentru Alex.

— Şi acum? îl întreb eu tulburată, pentru că am nevoie să-l aud spunând că vrea să rămână aici pentru totdeauna.

— Nu mai pot să plec. Ţi-a spus tatăl tău că mama şi cu Luis vin încoace?

— Da.

— Dar ăsta nu e singurul motiv pentru care vreau să rămân aici, chica. Nu pot să te părăsesc, la fel cum nu pot să părăsesc patul ăsta de spital acum, cu piciorul meu rănit. Aşa că mă gândeam... dacă să le spunem părinţilor tăi acum sau mai târziu.

— Ce să le spunem? întreb eu făcând ochii mari.

Mă sărută uşor, apoi anunţă cu mândrie:

— Că suntem într-o relaţie serioasă, sinceră şi monogamă.

— Suntem?

— Si. Iar când o să ies din spital o să-ţi repar portiera maşinii.

— Nu dacă o repar eu prima.

Îşi muşcă buza de jos şi se uită la mine ca şi cum l-aş fi excitat.

— Detectez cumva o umbră de provocare în vocea ta, chica?

Îi iau mâna şi-mi împletesc degetele cu ale lui.

Mă trage mai aproape.

— Nu numai ţie îţi plac provocările, zice. Şi ca să ştii pe viitor, ador fursecurile cu glazură dublă de ciocolată servite calde şi moi în mijloc... şi fără magneţi lipiţi de ele.

— Şi mie tot aşa îmi plac. Să mă anunţi când ai de gând să-mi pregăteşti o porţie.

Râde şi îşi apleacă spre mine capul.

— Acum o să vă sărutaţi franţuzeşte? o trânteşte Brandon.

— Îhî. Aşa că-nchide ochii, zice Carlos, apoi trage pătura peste noi ca să ne asigure un minimum de intimitate. N-o să te mai părăsesc niciodată, îmi şopteşte cu buzele lipite de gura mea.

— Bine. Pentru că n-am să te las să mă părăseşti niciodată, răspund lăsându-mă uşor pe spate. Şi promit că nici eu n-am să te părăsesc. O să ţii minte, da?

— Da.

— Deci să înţeleg că asta înseamnă că de acum încolo o să faci ascensiuni montane cu mine?

— O să fac orice vrei tu, Kiara. Nu mi-ai citit biletul pe care ţi l-am pus în dulapul din vestiar? Sunt al tău.

— Şi eu a ta. Pe vecie.

Epilog

După douăzeci şi şase de ani

Carlos Fuentes stă şi o urmăreşte cu privirea pe femeia cu care e căsătorit de douăzeci de ani şi care strânge acum chitanţele adunate peste zi. Afacerea cu atelierul auto McConnell, pe care îl cumpăraseră la întoarcerea lui din armată, merge bine. Se descurcaseră rezonabil chiar şi în perioadele de criză. Soţia lui preţuise dintotdeauna lucrurile simple, chiar şi atunci când îşi putuseră permite mai mult. La naiba, căţăratul pe munte până la Dom o făcea pe Kiara să zâmbească mai mult decât orice pe lume şi ascensiunea aceasta devenise cu timpul pentru ei un ritual săptămânal.

Cât priveşte schiul sau snowboardingul, asta era cu totul altceva. Carlos îi ducea pe Kiara şi pe copii în staţiunile montane în sezonul de iarnă, dar o privea pe Kiara de la distanţă cum le învăţa pe cele trei fiice ale lor mai întâi să schieze, şi apoi să se dea cu planşa. Fetelor le plăcea la nebunie când Luis le însoţea, pentru că el era singurul dintre fraţii Fuentes suficient de nebun pentru a se lua la întrecere cu ele pe pârtiile dificile, clasificate sub denumirea de diamant negru.

Carlos îşi şterge mâinile pe o cârpă; s-a murdărit după ce a schimbat uleiul la maşina vechiului său amic Ram.

— Kiara, trebuie să stăm de vorbă despre puştiul ăsta pe care taică-tău m-a obligat să-l iau la noi în casă.

— Nu e un copil rău, zice Kiara uitându-se în sus spre soţul ei şi aruncându-i un zâmbet liniştitor. Are nevoie doar de puţină îndrumare şi de un cămin. Îmi aminteşte într-un fel de tine.

— Glumeşti? Ai observat câte piercinguri are delincventul ăsta? Pun pariu că şi-a făcut găuri şi în locuri de care prefer să n-am habar.

Exact în clipa aceea fiica lor cea mare, Cecilia, apare cu maşina în faţa garajului şi cu delincventul aşezat pe scaunul

de lângă ea.

— Are părul prea lung. Arată ca o chica bărboasă, mormăie Carlos.

— Şşt, îl dojeneşte soţia.

— Pe unde aţi umblat? îi întreabă acuzator Carlos pe cei doi elevi din primul an de liceu care sar în acelaşi timp din maşină.

Niciunul din ei nu catadicseşte să-i răspundă.

— Dylan, vino cu mine. Trebuie să discutăm ca de la bărbat la bărbat.

Îl surprinde pe delincvent dându-şi ochii peste cap dar urmându-l spre biroul privat din capătul atelierului auto. Carlos închide uşa şi se aşază pe scaunul din spatele mesei de scris, făcându-i semn lui Dylan să ia loc pe scaunul pentru vizitatori, aflat vizavi de el.

— Stai deja de o săptămână la noi, dar am fost atât de ocupat cu treburile la atelier că n-am avut timp să te pun la curent cu regulile casei.

— Ascultă, bătrâne, zice puştiul alene, apoi se dă pe spate şi îşi cocoaţă pantofii murdari pe biroul lui Carlos. Eu nu respect niciun fel de reguli.

Bătrâne? Nu respectă niciun fel de reguli? La naiba, puştiului ăstuia i-ar prinde bine o bătaie zdravănă. Cu toate că, sincer vorbind, Carlos vede în el ceva din vechiul său fel de a fi, rebel. Dick fusese cel mai bun surogat de tată pe care şi l-ar fi putut dori atunci când se stabilise, cu ani în urmă, în Colorado… Ce Dumnezeu, doar îi spusese profesorului „tată” chiar de dinainte de a se însura cu Kiara şi nici nu-şi putea imagina ce turnură ar fi putut să ia viaţa lui dac-ar fi fost lipsit de sfaturile lui Westford.

Împinge picioarele lui Dylan jos de pe birou şi-şi aminteşte de momentul când tatăl Kiarei îi servise o prelegere foarte similară cu cea pe care are şi el acum de gând s-o ţină.

— Uno, fără droguri şi alcool. Dos, fără obscenităţi. Am

trei fete şi-o soţie şi nu vreau să aud cuvinte vulgare în casă. Tres, stingerea se dă în timpul săptămânii la zece şi jumătate şi în weekenduri la miezul nopţii. Cuatro, îţi vei face singur curat în cameră şi vei ajuta la treburile gospodăreşti ori de câte ori vei fi rugat, la fel ca şi copiii noştri. Cinco, ai voie să te uiţi la televizor numai după ce-ţi termini temele. Seis…

Nu-şi mai aminteşte care era regula numărul şase a socrului său, dar nu contează. Are el propriile lui reguli, pe care vrea să i le împărtăşească delincventului cât mai limpede cu putinţă.

— Nici nu se pune problema să ieşi la întâlniri cu Cecilia, aşa că nu te obosi să te gândeşti la asta. Ai vreo nelămurire?

— Mda, una singură, zice delincventul aplecându-se în faţă şi uitându-se direct în ochii lui cu o privire obraznică şi compătimitoare. Ce se întâmplă dacă încalc vreuna din regulile astea tâmpite ale tale?

SFÂRŞIT